

Ái Tình, Vi Huân Trung

Contents

Ái Tình, Vi Huân Trung	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	7
3. Chương 2-1	11
4. Chương 2-2	15
5. Chương 3-1	20
6. Chương 3-2	23
7. Chương 3-3	28
8. Chương 4-1	31
9. Chương 4-2	35
10. Chương 5	41
11. Chương 6-1	48
12. Chương 6-2	52
13. Chương 7-1	56
14. Chương 7-2	60
15. Chương 8	65
16. Chương 9-1	74
17. Chương 9-2	76
18. Chương 10	81

Ái Tình, Vi Huân Trung

Giới thiệu

Bạn có khi nào suy nghĩ mỹ nam thuần khiết là gì không? Vậy mà đó lại là biệt danh dành cho Tô Hiểu Dị hần. Rõ ràng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-vi-huan-trung>

1. Chương 1-1

Năm rưỡi tan ca, Tô Hiểu Dị vội vàng thu dọn đồ đạc trên bàn, xác định tất cả thư từ đã gửi cho khách hàng, OK, lao ra khỏi văn phòng...

“Lại phải về nhà làm ông chồng nội trợ?” Đồng sự Tần Đại Bằng cười hì hì ngăn cậu lại.

Tần Đại Bằng cùng Tô Hiểu Dị cùng lúc vào công ty, công tác cùng một ngành, ngay cả bàn làm việc cũng

sát nhau, đó là điều tốt đẹp đến không thể tốt được hơn.

“Tôi từ bao giờ trở thành “ông chồng nội trợ” chứ? Cậu chỉ được cái nói vớ vẩn.” Tô Hiểu Dị liếc tên đó một cái.

Tần Đại Bằng lắc đầu: “Không phải tôi lắm miệng, tôi cảm thấy tên kia đối với cậu không hề thật lòng... Cậu ấy à, cùng là đàn ông cả ngày tất bật làm việc, sao còn phải quản sự trong nhà nữa chứ? Đó không phải cũng là nhà của hắn nữa sao?”

“Cũng vì là nhà của hắn, tôi mới đi ôm đống việc nhà ấy, có gì phải so đo với hắn chứ?” Tô Hiểu Dị lơ đãng nói: “Tôi đi trước.”

Tần Đại Bằng cùng Tô Hiểu Dị là đôi bạn tốt, Tần Đại Bằng biết người bạn của mình là đồng tính luyến ái, đang ở chung với bạn trai tên là Trương Kiến Hiền; Trương Kiến Hiền còn gọi là Trương Tam là người đàn ông tốt, đáng người cao, bằng cấp cao, tiền lương cao, đẹp trai anh tuấn, Tô Hiểu Dị mê chết hắn.

Đương nhiên, lấy mắt người đang yêu ra đo thì không được chuẩn xác, lấy góc độ người ngoài như Tần Đại Bằng mà nhìn, hắn cảm thấy Trương Kiến Hiền ăn nói lỗ mãng, cho dù đã có Tô Hiểu Dị nhưng tâm vẫn không kiên định, Tần Đại Bằng luôn luôn không nói cho bạn tốt, hắn thường thường thấy Trương Kiến Đức tình tứ ở các night club với nhiều đối tượng khác nhau.

Có lẽ Tô Hiểu Dị đã mơ hồ biết vài việc, chính là cậu chết tâm nhân (*trái tim*), luôn đem tự động bỏ qua những tin tức không hay.

Đến nỗi, bản thân Tô Hiểu Dị kỳ thật cũng có rất nhiều người theo đuổi, mặc dù đã làm nhân viên công ty thương mại này nhiều năm, nhưng bộ dạng hay tính tình đều giống như sinh viên mới ra trường, chỉ khi làm việc lúc cậu ứng xử với khách hàng mới thấy được tác phong chuyên nghiệp đúng với tuổi của cậu, trong công ty có rất nhiều cô gái thông qua Tần Đại Bằng tìm hiểu chuyện của cậu, xem cậu như mẫu lý tưởng số 1.

Tệ hơn là, gương mặt thanh tú ấy còn có lực sát thương lên nhiều khách hàng nam giới, cho nên cậu đem chuyện mình là đồng tính giấu thật kỹ, tránh phát sinh rắc rối.

Cũng bởi vậy, Tần Đại Bằng thật sự tiếc cho Tô Hiểu Dị, hắn cảm thấy Trương Kiến Hiền giống như đa số những người đàn ông đã kết hôn, lập tức nhốt vợ trong nhà, bắt đối phương lo cho gia đình, còn bản thân tiếp tục ở ngoài ăn chơi đàn đúm, sống ung dung tự tại. Như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Giống mọi ngày xuất hiện trong siêu thị, Tô Hiểu Dị một thân tây trang chen chúc trong quầy thực phẩm chọn lựa lựa. Dạo này mấy loại rau lên giá nhanh quá, chọn mấy loại củ quả thôi vậy, ủa, còn có đậu hủ cũng không tồi, thêm canh rong biển nữa...

Hồi mới quen nhau, Trương Kiến Hiền nói Tô Hiểu Dị nấu đồ ăn ăn thật ngon, đó là đương nhiên, ba Tô Hiểu Dị chính là đầu bếp nổi danh, mỗi ngày đều bận bịu tối tăm mặt mũi, từ trưa đến tối đều bị sai đi chợ

mua đồ, mưa dầm thấm đất, tay nghề của Tô Hiểu Dị cũng không vừa, không thua kém quán ăn ngoài.

Mà bây giờ lại vì người mình yêu nấu ăn, Tô Hiểu Dị làm vô oán vô hối.

Về đến nhà, không, phải nói là nhà Trương Kiến Hiền, đây là nhà trọ Trương Kiến Hiền dành dụm tiền riêng nhiều năm mua được, hẳn là nhân viên quản lý cao cấp của một công ty chứng khoán, thêm cả tiền thưởng hàng năm, tài sản cá nhân vô cùng lớn, vì thế một căn hộ cao cấp đối với hắn chẳng là gì.

Sau khi quen nhau, thông cảm công việc Trương Kiến Hiền vất vả, Tô Hiểu Dị đảm nhiệm luôn những công việc vặt vãnh trong nhà, nói thật, cậu dù sao cũng là đàn ông, ngoài nấu ăn, cậu cũng không thích làm việc nhà vớ vẩn này, tan ca hay ngày nghỉ lại phải quét quét dọn dọn, đều là vì lấy lòng Trương Kiến Hiền. Mặc dù đối phương không phải ngày nào cũng về ăn.

7 giờ tối, đồ ăn bày đầy bàn, bụng kêu ục ục, nhưng vẫn chưa thấy Trương Kiến Hiền trở về. Đói quá... Xem TV xem có quên được cảm giác này không...

8 giờ, canh lạnh mất rồi, ai!

Trong một tuần, Trương Kiến Hiền ít nhất có bốn ngày về muộn, lúc đầu cậu còn gọi điện hỏi thăm, sợ hắn trên đường về gặp phải sự cố, kết quả đối phương tức giận mắng cậu tra hỏi như đàn bà? Về sau Tô Hiểu Dị không gọi điện nữa, ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi.

Chờ ở nhà, suy bụng ta ra bụng người, tâm trạng những người phụ nữ sợ chồng bên ngoài ngoại tình cũng giống thế này nhỉ?

Tâm tình này liệu có thể chia sẻ với ai? Biết bản thân là đồng tính bạn bè đã ít càng ít thêm, nói ra sợ họ cười nhạo mình lòng dạ hẹp hòi. Cũng từng muốn sau khi tan ca thì tới công ty Trương Kiến Hiền theo dõi, nhưng...ngàn muốn vạn muốn, cũng chỉ có thể từ bỏ, hoài nghi, là việc rất phí sức lại tổn hại tinh thần.

9 giờ, cửa nhà rốt cục cũng mở, Trương Kiến Hiền trở về, nhìn một bàn đầy đồ ăn, có chút bất mãn.

“Không phải đã nói không cần chờ sao, nấu xong thì ăn trước đi! Anh đã ăn với đối tác rồi!”

“Ừ” Không hỏi nhiều, thản nhiên nói: “...Có mệt không? Anh đi tắm rửa trước đi.”

Trương Kiến Hiền chỉ gật đầu không nói, nói lỏng cà vạt, đột nhiên tiếng di động vang lên, hắn nhìn dãy số hiện trên màn hình, vẻ mặt dịu xuống.

“Anh nhận điện thoại, em vào xả nước giúp anh” Nói xong Trương Kiến Hiền ra ban công, rõ ràng không muốn Tô Hiểu Dị biết nội dung cuộc nói chuyện.

Tô Hiểu Dị khẽ thở dài, là ai gọi điện thoại tới mà phải cẩn thận như vậy? Đây cũng không phải lần một lần hai, gần đây Trương Kiến Hiền khi ở nhà nhận được điện thoại, đều có bộ dạng giật mình, không để cậu nghe được hẳn cùng người kia nói chuyện gì.

Phải nhẫn nhịn bao lâu nữa? Việc này tràn ngập nguy cơ...

“Àn...Anh biết... hiện tại?...Cái này...” Trương Kiến Hiền liếc nhìn Tô Hiểu Dị, thấy cậu đang dọn dẹp bàn ăn, hình như không chú ý bên này: “Được rồi, em đợi anh.”

Cúp máy, Trương Kiến Hiền nói: “Tiểu Dị, công ty anh có chuyện đột xuất, cấp trên muốn anh lập tức đi xử lý, đến khuya mới về, em không cần đợi anh, cứ ngủ trước đi.”

Tô Hiểu Dị gật gật đầu, Trương Kiến Hiền quơ lấy chìa khóa xe liền cực kỳ hưng phấn đi ra ngoài.

Tại sao không vạch trần lời dối trá ấy? Vạch trần, có thể khiến mọi việc trở lại như trước sao, Tô Hiểu Dị cười khổ, cuộc sống giả tạo này, cố giữ lấy đã là tốt lắm rồi, không phải sao?

Tình yêu từ một phía làm sao níu kéo? Dựa vào một cây trụ sao giữ được lâu dài? Một mối quá...

Cần phải thay đổi, chính là phải đợi cơ hội, một cơ hội, đến lúc đó tận mắt chứng kiến tất cả, giải quyết dứt khoát mọi việc, đem mọi ngớ vẩn lẫn bất an bao ngày vứt bỏ một lượt, quên đi thói quen không thuộc về mình.

Sẽ phải đợi bao lâu nữa, hơn nữa, mình có thể thật sự buông tay sao? Rất khó, đã yêu sâu sắc tới vậy, liệu có thể dễ dàng thay đổi sao...

Không thể ngủ được, 2 giờ đêm đang mơ mơ màng màng, chợt nghe thấy tiếng ô tô phanh lại trước cửa nhà... Tiếng động cơ xa lạ, Tô Hiểu Dị lập tức bò từ trên giường xuống, đi tới cửa, mơ hồ nghe được âm thanh nói chuyện.

“A Kiến, tới nhà anh rồi... Để em đỡ anh...” Tiếng của một chàng trai trẻ.

Trương Kiến Hiền đáp lời, có lẽ đã uống rất nhiều: “... Khải Thuần... Giờ không còn sớm nữa... Hắc hắc, vào với anh...”

“Đáng ghét, nói vớ vẩn gì thế?” Chàng trai cười ái muội: “Vừa rồi không phải mới... Nhà anh còn có người khác mà? Hai người chúng ta cũng chỉ chơi đến vậy thôi.”

Trương Kiến Hiền ôm chặt đôi phương không chịu buông tay, miệng kêu: “Người nói Tiểu Dị a... Cậu ta rất không thú vị, anh đã sớm chán ngấy... Hồi đó... cậu ta không có chỗ ở, anh mới... giúp đỡ cậu ta...”

Nói lời này Trương Kiến Hiền không chú ý tới Tô Hiểu Dị đã đứng ở ngoài cửa lớn, nhìn cảnh hai người đang ôm ôm ấp ấp trước mũi xe.

Tô Hiểu Dị chú ý chàng trai kia, đối phương có ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt quyến rũ vô cùng, tựa hồ chỉ một cái nháy mắt liền câu hồn đoạt phách người khác, dáng người cũng tốt, quần áo thời trang, quả thực không giống dạng con trai bình thường. Ai, hóa ra trên đời thực sự có hồ ly tinh tồn tại a.

Chàng trai kia nhìn thấy Tô Hiểu Dị, tặng cho cậu một cái cười khiêu khích, cũng không nói cho Trương Kiến Hiền bên cạnh biết có người thứ ba ở đây.

Trương Kiến Hiền tiếp tục cọ xát bên người chàng trai tên Khải Thuần: “... Khải Thuần ... So với Tiểu Dị tuyệt hơn nhiều... Anh thích em...”

“Vậy Tiểu Dị phải làm sao bây giờ? Em cũng không muốn cùng cậu ta tranh cướp anh đâu.” Khải Thuần nói.

Bóng tối bao phủ trên đường khiến Trương Kiến Hiền không hề cố kỵ, một bên nhanh chóng hôn lên mặt Khải Thuần, một bên tuyên bố: “Anh, anh sẽ đuổi Tiểu Dị đi...để em chuyển tới...”

Khải Thuần mặc cho Trương Kiến Hiền ôm ôm xoa xoa, lúc hai người hôn môi, lướt qua bả vai, hần liếc nhìn Tô Hiểu Dị đang đứng ngây ngốc một bên, ánh mắt kia rất rõ ràng tuyên bố: Hắn là của ta, người đi đi.

Tay Tô Hiểu Dị nắm chặt, thả lỏng, lại nắm chặt, lại thả lỏng, sau đó đi đến bên cạnh Trương Kiến Hiền, trầm mặc một hồi, rốt cục mở miệng.

“Anh từng nói qua, hi vọng em cả đời cùng anh...” Đôi mắt đỏ hồng, cậu hỏi: “cả đời của anh, chỉ có hai năm?”

Trương Kiến Hiền nghe được thanh âm quen thuộc, ngây cả người, lúc này não hắn bắt đầu thanh tỉnh, phát hiện có chuyện không được bình thường, lập tức buông ra Khải Thuần ra, thẹn quá hoá giận quay đầu, trừng mắt nhìn Tô Hiểu Dị.

“Tiểu Dị, không phải đã nói em ngủ trước không cần chờ anh sao?” Khẩu khí khó nghe giống như là Tô Hiểu Dị mới là người sai, không phải mình.

“Hắn là ai vậy?” Tô Hiểu Dị hỏi, không phải hỏi tên đối phương, là hỏi quan hệ của hắn với Trương Kiến Hiền.

Khải Thuần chủ động mở miệng: “Ha ha, tôi cùng Trương tiên sinh là bạn bè... Anh ấy uống rượu say không thể lái xe, tôi thuận đường nên đưa về.” Làm bộ muốn đẩy người đang ôm chặt mình ra, còn nói: “Trương tiên sinh, đến nhà anh rồi, tôi về trước, hẹn gặp lại.”

Trương Kiến Hiền lại không buông ra, vội vã nói: “Chớ đi!”

Khải Thuần ha ha cười: “Bạn trai anh đã ra rồi, tôi cũng không muốn gây ra phiền toái nha...”

Trương Kiến Hiền hiển nhiên bị sắc đẹp của người này mê hoặc, lập tức quay đầu mắng chửi Tô Hiểu Dị: “Tiểu Dị, tôi đối với cậu đã không còn cảm giác, Khải Thuần mới là người ta yêu, hảo tụ hảo tán, cậu ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì, nhanh chuyển đi đi!!”

Trăm triệu lần không dự đoán sẽ được người yêu hai năm trời thốt ra những lời bạc tình như vậy, Tô Hiểu Dị kinh ngạc vạn phần: “Hiện tại? Anh đuổi tôi?”

“Dù sao cậu cũng chỉ là sống nhờ, tôi mới là chủ nhà, muốn cậu đi có cái gì không đúng?” Cảm giác say càng thêm can đảm, Trương Kiến Hiền nói càng thêm hung ác.

Khải Thuần lúc này lên tiếng khuyên can: “Như vậy không tốt đâu, nửa đêm nửa hôm, anh muốn người ta đi đâu bây giờ?”

Trương Kiến Hiền ngẫm lại, từ bi nói: “Vây, cậu dọn dẹp đồ đạc của mình đi, trước mắt ngủ ở ghế sofa phòng khách một đêm... Khải Thuần, như vậy em cũng không cần về nữa, ở lại cùng nhau...”

Cúi đầu cười, nụ cười hiện rõ ham muốn nồng đậm.

Lý trí Tô Hiểu Dị đột nhiên bị cắt phứt, Trương Kiến Hiền không phải tầng lớp tri thức cao sao? Tại sao lại máu lạnh đến vậy? Dù nói thế nào, hai người không phải cũng từng có thời gian tương thân tương ái? Chỉ là một đêm, địa vị của mình rơi xuống ngay cả cầu cũng không bằng?

Có thể nói cái gì? Chẳng lẽ khóc suốt mướt như đàn bà? Nếu cùng Trương Kiến Hiền có quan hệ hôn nhân hợp pháp, còn có thể báo cảnh sát bắt gian, nếu không ít nhất cũng có được khoản bồi thường, hiện giờ đánh rần giập đầu, này, còn có thiên lý sao?

Thôi, nếu hồ ly tinh đã hiện thân, còn có thể làm gì? Dĩ vãng nói qua hai người bên nhau trọn đời, nghĩ đến buồn cười, lại thật đáng buồn, hóa ra yêu thực là một loại hàng xa xỉ, không, có lẽ nói là vật ảo tưởng, có thể ngộ nhưng không thể cầu, tưởng rằng mình đã có được, kết quả là, chỉ là kính hoa thủy nguyệt mà thôi.

Không thể khóc lóc đòi quyền lợi, cũng chỉ có thể buông tay, không thể oán trách ai được.

Yên lặng xoay người trở lại phòng thu dọn đồ đạc, nghe thấy sau lưng đôi gian phu dâm phụ cũng đi vào theo, khi bản thân nhét những giấy tờ trọng yếu vào túi du lịch thì hai người kia không kiêng nể gì liếc mắt đưa tình trong phòng khách.

Thị uy phải không? Không, tuy rằng lòng thầm đau, nhưng Tô Hiểu Dị cắn chặt môi dưới, cắn thật đau, vẫn không thể khóc.

Đồ đạc cũng không nhiều, một cái túi du lịch nhỏ là đủ, một mặt thu thập, một mặt nhìn lại nơi mình đã ở hai năm...

Cửa sổ là cậu lau, sàn nhà là cậu chùi, ngày nghỉ Trương Kiến Hiền bắt chéo hai chân ở phòng khách xem báo còn cậu thì khom lưng lau chùi sạch sẽ phòng tắm, mỗi lúc trời tối xe rác đến, đều là bản thân thở hồng hộc linh kinh mấy túi rác đuổi theo.

Hiện giờ nghĩ lại thật sự là uất ức, đổi lại kết cục, lại là bị đuổi ra khỏi nhà, so với giúp việc còn không bằng.

Đi qua phòng khách, đem chìa khóa nhà trả lại cho Trương Kiến Hiền, lúc này đối phương chính choáng cuối cùng tỉnh, bắt đầu lương tâm bất an.

“... Thật sự đã muộn, Tiểu Dị, em đến khách phòng đi ngủ, đợi khi tìm được chỗ ở thì...”

Nhìn hai người kia, Tô Hiểu Dị nghiêm mặt, khắc chế xúc động muốn mắng người, nói: “Tôi cam tâm tình nguyện từ bỏ, không cần anh thương hại, tái kiến!”

Đi ra khỏi nhà, đóng lại cánh cửa nặng nề, một đêm hà hai mươi sáu tuổi, thất tình!

2. Chương 1-2

4 giờ sáng, chuông điện thoại phá tan giấc ngủ ngon lành của Tần Đại Bằng.

“Uy uy, có làm hay không a?” Tần Đại Bằng còn buồn ngủ, lôi kéo khách không mời mà đến vào cửa: “Cậu điên rồi à? Làm gì có người nào bỏ nhà đi vào giờ này chứ?”

Cầm theo túi du lịch, đứng trước căn phòng nhỏ của Tần Đại Bằng, Tô Hiểu Dị rốt cục không nhịn được khóc rống lên.

“Ồ oa... Đại Bằng, tôi bị đuổi ra ngoài, ô ô ô...”

Nửa đêm còn nghe gào khóc như vậy không chừng hàng xóm báo cảnh sát mất, Tần Đại Bằng tay chân luống cuống, lôi kéo cậu vào ghế, thực hiện chức trách của người bạn tốt, rót một tách cà phê ba trong một, mang cho cậu một hộp khăn giấy để cậu lau nước mắt nước mũi.

“Đừng khóc nữa, làm sao lại thế này?” Đột nhiên tỉnh ngộ: “Cậu đã nhìn thấy cảnh đó?”

Nghe nhắc tới, ủy khuất tích lũy trong lòng lập tức tràn lên, vừa nãy ở trong nhà Trương Kiến Hiền vì không cam chịu yếu thế, Tô Hiểu Dị cắn răng không để rơi nước mắt, hiện tại ở trước mặt bạn, không thể kìm được...

Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành còn không bằng, Tô Hiểu Dị giống như đang nổi lên sóng thần cuộn cuộn.

Tần Đại Bằng tuy rằng bình thường luôn một bộ dạng không đứng đắn lại thích hồ nháo, kỳ thật thái độ làm người rất nặng khí phách, biết Tô Hiểu Dị bị ủy khuất, bản thân cũng tràn đầy phần nộ, cơn buồn ngủ bay biến, dự đồ Tô Hiểu Dị giải thích rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

“Tôi bị quăng ra... Ô ô... Hắn còn trực tiếp đem hồ ly tinh mang về... Đem tôi đuổi đi...” Thút tha thút thít kể lại sự tình.

Tần Đại Bằng tức giận vỗ bàn, thiếu chút nữa đập vỡ những thứ trên bàn: “Thằng khốn nạn đó, biết ngay hắn không đáng tin cậy mà! Ngày mai tôi tìm mấy anh em đi làm thịt hắn, cậu nói đi Tiểu Dị, muốn chặt hắn làm mấy khúc?”

“Ách, không cần vậy...” Tô Hiểu Dị xụi xụi mũi, ngấm lại, thù hận với Trương Kiến Hiền không đến độ không đội trời chung như thế.

“Cậu tâm địa tốt là cho ai xem?” Tần Đại Bằng mở miệng mắng: “Trước kia cậu bỏ qua mặt mũi đi trông nom nhà cửa cho hắn, tôi đi công tác về mua đặc sản cho cậu cậu còn tiếc rẻ không ăn, nói để lại cho hắn, nói thử coi hắn ăn được mấy lần?”

“Không, hắn chưa từng ăn.” Tô Hiểu Dị cúi đầu, biết đã lãng phí tâm ý của bạn.

“Tôi còn biết mỗi tháng cậu đều tự móc tiền túi thay hắn giao nộp tiền điện, tiền nước, thậm chí cả tiền thuê nhà, cậu thực ngốc!” Tần Đại Bằng tiếp tục tính toán sổ sách.

Tô Hiểu Dị mặt ủ mày ê: “Hầu hết, ngay đến túi rác nhà hắn đều là tôi mua...”

Nhớ tới mình đã từng hết lòng hết dạ mong Trương Kiến Hiền hài lòng, cuối cùng đổi lại được những lời bình phẩm khó nghe từ miệng người yêu, Tô Hiểu Dị lại thêm bi thương, khóc càng thêm thương tâm.

“Đại, Đại Bằng, tôi... Cậu nói xem tôi có phải là tuổi già sắc suy, cho nên mới bị chán ghét? Tuổi trẻ mỹ mạo vẫn tương đối được ưa chuộng phải không?” Mở to đôi mắt đáng thương nhìn bạn mình, Tô Hiểu Dị uông uông hỏi.

“Nói vậy, Tiểu Dị cậu diện mạo tuấn tú, tính tình lại tốt, vứt bỏ cậu chính là tổn thất lớn nhất!” Thân thiết vỗ vỗ vai bạn: “Tôi biết rất nhiều người đồng tính anh tuấn, điều kiện mỗi người đều cực kỳ tốt, hôm nào giới thiệu cho cậu, đừng khóc!”

Có người bạn tốt như vậy bên cạnh, Tô Hiểu Dị lấy lại tinh thần, rốt cục nín khóc mỉm cười: “Cũng chỉ có cậu tốt với tôi, nếu cậu cũng là đồng tính thì tốt rồi, tôi nhất định yêu cậu!”

Tần Đại Bằng đương nhiên biết Tô Hiểu Dị đang nói đùa, cho dù Tần Đại Bằng cũng yêu con trai, hẳn cùng Tô Hiểu Dị nói cho cùng cũng không có khả năng rơi vào bể tình, lấy cá tính mà nói, hai người chỉ có thể làm bạn.

Có điều Tô Hiểu Dị đã nói như vậy, hẳn cũng hùng hồn trả lời: “Không thành vấn đề, tôi cho cậu yêu, bất quá, điều kiện của cậu kỳ thật tốt lắm, không tới phiên tôi, có nhớ gã Tiêu Đồng hai năm trước không? Hắn yêu cậu đến chết đi sống lại, rầm rập nghe lời cậu, sau đó tôi nói thẳng cậu đã có người yêu, mới khiến cho hắn thôi mơ mộng.”

Tô Hiểu Dị nhú mày: “... Hắn quá già rồi, hơn nữa miệng thối...”

“Vậy giám đốc công ty xây dựng San Chun thì sao? Còn trẻ tuổi, hình như vẫn giữ được mình trong sạch, cậu không phải từng nói với tôi hắn quen cậu trong quán bar, sau đó tìm mọi biện pháp mời cậu ăn cơm, cậu vì sao đều từ chối?”

“Cái kia a, hẳn lúc nào cũng nói chuyện chính trị, phiền chết đi được, tôi thà tìm tên đầu bếp nào đó nói chuyện yêu đương, ít nhất còn có chủ đề để tán gẫu.” Tô Hiểu Dị trả lời.

“Cậu cũng thiệt là, chọn tới chọn lui, cuối cùng lại nhầm đúng tên chết tiệt đó? Hảo hảo, đừng khóc nữa, tôi không nhắc đến thằng đó nữa...” Tần Đại Bằng thật muốn vả miệng mình.

Biết bạn tốt đang muốn cổ vũ mình, Tô Hiểu Dị nghĩ muốn bật cười.

Tần Đại Bằng còn nói: “... Nói chung, trên thế giới nhất định sẽ có một người thích hợp với cậu nhất, hẳn đang ở nơi nào đó chờ cậu, cho nên cậu phải kiên nhẫn, giữ lại cơ hội cho người kia, được rồi, đúng vậy, cũng bởi vì người kia, cho nên cậu mới chia tay thằng khốn...”

Tô Hiểu Dị bật cười, không nghĩ tới Tần Đại Bằng có thể nói ra những lời như vậy.

Có lẽ, thực sự có người đang tìm đến với mình, chính là hai người còn chưa gặp nhau.

Chưa nghĩ tới chuyện đó, còn có vấn đề khẩn cấp trước mắt chờ giải quyết: “Ngày mai thứ bảy, trước hết tôi sẽ đến công ty môi giới nhà đất tìm phòng cho thuê, hôm nay cho tôi ngủ nhờ ở đây nha...”

“Tôi đi cùng cậu, nhìn cậu ngây ngốc như vậy, tôi không yên tâm... A!” Tần Đại Bằng nghĩ tới điều gì đó, chợt đột nhiên hét to một tiếng.

Tô Hiểu Dị đang uống cà phê, bị động tác khoa trương của Tần Đại Bằng làm hoảng hồn, thiếu chút nữa đem cà phê trong miệng phun ra.

“Đừng đột nhiên kêu lên như thế, nửa đêm vô cùng khủng bố đó!” Tô Hiểu Dị bắt đầu oán hận.

Tần Đại Bằng gãi gãi đầu, cười hắc hắc: “Vừa đúng lúc, hôm trước anh họ tôi nói muốn tìm bạn cùng phòng chia sẻ tiền thuê nhà. Ai, Tiểu Dị, ngày mai tôi mang cậu tới đó nhìn thử xem, nếu vừa lòng cậu liền ở lại, anh họ tôi là người tốt, cậu ở đó tôi yên tâm hơn.”

Tô Hiểu Dị có chút khó xử: “Đại Bằng, cậu cũng biết tôi là đồng tính... Có những người sợ dạng này...”

“Anh họ tôi không như vậy đâu, hẳn với bạn bè của tôi đều rất thoáng, đồng tính hay không, hẳn đều đối xử bình đẳng, tuyệt đối sẽ không đối với khinh bỉ cậu.” Tần Đại Bằng lời thề son sắt cam đoan.

“Thật sự?” Tô Hiểu Dị an tâm, tò mò hỏi: “Kia, anh họ cậu liệu có phải cũng...?”

Cậu muốn hỏi chính là, người anh họ kia sẽ không phải cũng là đồng tính đi?

Tần Đại Bằng cùng Tô Hiểu Dị quen biết đã lâu, đủ ăn ý, biết cậu nghi vấn cái gì.

“Hắn là không phải, anh họ tôi nhập ngũ sau khi bị bạn gái đá, không muốn nhắc đến chuyện tình cảm nữa, bác tôi phát ra “đạo kim bài” buộc hắn về nhà xem mắt hắn cũng không chịu, nói hiện tại đã quen sống một người tự do tự tại.”

“A, hắn cũng trải qua chuyện thương tâm sao?” Tô Hiểu Dị đột nhiên có cảm giác thông cảm với người anh họ kia.

Tần Đại Bằng gật đầu lia lịa: “Um, tôi đã khuyên hắn, chân trời nơi nào không có cỏ thơm, cần gì vì mối tình đầu mà mất hết hi vọng với con gái? Con bé kia ở cùng quê nhà tôi, không nhận rõ anh họ tôi tốt thế nào, chỉ nghe nói cô ta sau khi bỏ anh họ tôi gả cho một thằng thối tha, hiện tại phải thay chồng gánh nợ, thực thê thảm!”

Ánh mắt Tô Hiểu Dị lại sáng lên: “... Kiến Hiền... Cũng là mối tình đầu của tôi...”

Đấy, tự vạch áo cho người xem lưng, Tần Đại Bằng luống cuống tay chân: “Không sao hết, sẽ có người phát hiện điểm tốt ở cậu, tên khốn đó đối với chuyện cảm tình tùy hứng như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ gặp ác báo.”

Tô Hiếu Dị một lần nữa phẫn chấn tinh thần, nói: “OK, tôi quyết định sẽ tới ở cùng anh họ cậu, sau đó cùng hắn thiết lập hội thất tình, sẽ không tiếp tục hối hận, hảo hảo sống qua này, cùng chờ người kia của mình!”

Tần Đại Bằng cười ha ha, nghe thấy Tô Hiếu Dị kể chuyện cười, cảm giác mình có chút thành tựu.

“Chuyện đêm nay, Tiểu Dị cậu cũng mệt mỏi rồi nhỉ? Chỗ tôi chỉ có một cái giường, cậu chịu khó ngủ dưới sàn vậy.” Tần Đại Bằng nói.

“Àn, Đại Bằng, tôi ngủ thế nào cũng được, không thành vấn đề.”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện cũ thì cho nó qua đi, đời người ai biết được chuyện sau này, ngày mai tỉnh lại lại là một ngày mới, quên kẻ vô tình ấy đi.” Trước khi ngủ, Tần Đại Bằng lại một lần nữa cổ vũ tinh thần bạn tốt.

“Đã biết.” Tô Hiếu Dị nhẹ nhàng nói: “Cám ơn cậu, Đại Bằng.”

Đại Bằng ngượng ngừng cười rộ lên.

Nằm trong túi ngủ chuyên dụng của Tần Đại Bằng, Tô Hiếu Dị lăn qua lộn lại không thể nào ngủ được, tình cảm hai năm trời hiện giờ trôi theo dòng nước, đâu có thể nào nói nghĩ thông suốt liền thông suốt?

Bản thân đã trao ra cả trái tim, cho nên, cho dù sớm phát hiện đối phương lãnh đạm, nghe được người nói hắn ở bên ngoài ân ái với tình nhân, bản thân cũng làm bộ như không nghe không thấy.

Chỉ là ảo tưởng, cậu lắc đầu ngao ngán, tưởng rằng hắn nhận thấy được ưu điểm của mình, biết mình mới là người thích hợp nhất với hắn. Kết quả chính mình quá sai lầm.

Cho nên tối nay, nằm trong vòng tay hắn là một người khác.

3. Chương 2-1

Mặt trời lên đến đỉnh Tô Hiếu Dị mới thức giấc, Tần Đại Bằng cũng không làm phiền cậu, chờ đến trưa mới lay cậu rời giường.

“Tiểu Dị, tôi đã liên lạc với anh họ rồi, cũng nói với hắn chuyện của cậu... Hắn nói trước mắt cậu cứ tới ở tạm, qua một thời gian tìm được nơi mới tốt hơn thì chuyển đi cũng được.”

Tô Hiểu Dị còn có chút mơ mơ màng màng, ngồi dậy dụi dụi mắt, phát hiện đây là nhà Tần Đại Bằng, nhớ tới sự kiện phát sinh đêm qua, giật mình hiểu ra, khóe mắt lại đỏ.

“Tốt lắm tốt lắm, nam nhi là phải mạnh mẽ, từ ngày hôm nay phải bắt đầu cuộc sống mới.” Tần Đại Bằng tới gần an ủi người bạn: “Một tương lai tươi sáng đang đợi chúng ta!”

“Chính là như vậy, meo meo...” Tô Hiểu Dị không hề nghĩ ngợi, tự nhiên tiếp lời, sau liền ngẩn người, nhin không được ha ha cười rộ lên, lớn tướng rồi mà còn xem Pokemon hóa ra không phải chỉ có mình.

“Ngắm lại cảnh ngộ của đội Rockets, bọn họ vẫn luôn tiếp tục chiến đấu, chúng ta phải học theo tinh thần bất khuất như vậy, xung phong, xung phong!” Tần Đại Bằng khoa tay múa chân thật khoa trương.

Tô Hiểu Dị không phải người thích để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, rất nhanh liền xốc lại tinh thần, sau đó hỏi: “Cậu đem chuyện của tôi nói cho anh họ cậu?”

“Tôi cảm thấy nên cho hấn biết rõ ràng chuyện của cậu thì tốt hơn, cậu yên tâm đi, anh họ tôi là người có thể thổ lộ tình cảm, chỉ cần hấn xem cậu thuận mắt, có việc nhờ hấn giúp đỡ, hấn sẽ vì cậu không tiếc cả mạng sống.”

Tô Hiểu Dị vui vẻ: “Oa, nói vậy làm tôi tiếc không quen biết hấn sớm hơn một chút... Có phải là rất rất đẹp trai không?”

Thấy biểu tình khó xử của Tần Đại Bằng, có thể nhìn ra được, anh họ hấn không mấy anh tuấn.

“... Đại Đồng ca không được khô ngô lắm... Hấn là, ách, thực có cá tính nam nhân...” Đầu đầy mồ hôi, Tần Đại Bằng thực nỗ lực thay anh họ mình nói tốt: “Hàng xóm đều nói hấn là người đàn ông tuyệt vời, cậu sẽ thích hấn.”

“Diện mạo bên ngoài không cần quá hoàn mỹ, loại người đó chỉ biết đến bản thân, đem tôn nghiêm của người khác dẫm nát dưới lòng bàn chân.” Tô Hiểu Dị đã trải qua bài học sương máu, thật lòng nói.

“Cuối cùng cậu cũng khôn ra a!” Tần Đại Bằng vui mừng gật đầu, cậu bạn đã trưởng thành rồi.

Mượn phòng tắm của Tần Đại Bằng rửa qua loa cái mặt, hai người cùng ra ngoài ăn tiệm, tiếp theo cùng cười xe phóng qua phân nửa khu nội thành, một trước một sau đến nhà trọ của anh họ Tần Đại Bằng.

Dừng xe, Tô Hiểu Dị ngửa đầu nhìn, what, Đại Đồng ở khách sạn?

“Anh họ tôi Tần Đại Đồng là chủ quán rượu với thuốc lá này, mặt tiền lầu một là cửa hàng, lầu hai mới là nhà ở, gần đây chủ nhà tăng tiền thuê nhà, anh ấy mới muốn tìm người ở cùng, chia sẻ tiền thuê nhà.”

Tô Hiểu Dị gật đầu ý hiểu được, trước nhìn chung quanh một chút, ừ, không sai, xung quanh rất náo nhiệt, các loại cửa hàng đều có, đối mặt với đường lớn náo nhiệt, giao thông cũng tiện lợi.

Đối diện... Ha ha, quá tuyệt vời, có một siêu thị ở phía đối diện, sau này có thể qua mua vật dụng hàng ngày hay đồ ăn tươi đều thuận tiện, chỉ cần đi bộ qua đường, ngay cả xe đều không cần dắt ra, quá tiện lợi!

“Uy uy, đừng lộ ra bộ dạng chảy nước miếng ngu ngốc như thế, tôi đã nói với Đại Đồng ca cậu rất ngây thơ, cậu cố gắng ít nhất ba tháng đừng lộ ra bộ mặt thật được không?” Tần Đại Bằng khấn trương nhỏ giọng nhắc nhở cậu bạn mình.

Phát phát nắm tay, Tô Hiểu Dị tính toán đánh người: “Đáng giận, cậu cũng quá coi thường tôi đi, hình tượng tốt đẹp của tôi ít nhất có thể duy trì quá nửa năm!”

Tần Đại Bằng nhún nhún vai, đa phần mỗi người đều có hai bộ mặt, sau khi tan việc Tô Hiểu Dị kỳ thật rất đáng yêu, hồn nhiên không hề phù hợp với tuổi thật, nhưng, cậu thực thích mỹ thực, nhất là mỹ thực do chính mình làm ra. Ừ, vừa thấy hai mắt liền sáng rực, nhìn chăm chăm như một đứa trẻ.

Cười hì hì hỏi: “Người thích nơi này đúng không?”

Tô Hiểu Dị chĩa chĩa siêu thị đối diện nhà, vui vẻ nói: “Ta thích nhất điểm này! A, nếu Đại Đồng ca của cậu chịu để cho tôi dùng nhà bếp, vậy càng tuyệt, mình tự nấu ăn vừa rẻ lại vừa ngon.”

Tần Đại Bằng vừa nghe nước miếng liền chảy ra, còn mặt dầy nhắc nhở: “Ai ai, phải bàn bạc qua một chút, nhưng nếu cậu làm cơm nhớ phải gọi tôi... Sách, từ sau khi ném qua sườn xào chua ngọt với salad thịt bò của cậu, tôi ngày đêm mong nhớ, nửa đêm nghĩ đến đều không ngủ được...”

“Ừ, nói sau đi.” Nhắc tới trù nghệ, Tô Hiểu Dị đã có thể đoạt giải, kế thừa tay nghề của cha, để cho cậu một tay nghề vững chắc, ngay cả khi kinh tế suy thoái bị sa thải, cậu vẫn có thể về nhà cùng cha kinh doanh nhà hàng.

“Keo kiệt.” Tần Đại Bằng lâu bầu, lôi kéo người đi vào trong tiệm: “... Di, Đại Đồng ca có phải đã ra ngoài giao hàng rồi không? Tiểu Trình như thế nào cũng không ở đây?”

Tô Hiểu Dị tò mò ngấm ngấm, hai bên cửa sổ đặt tủ rượu bằng thủy tinh đẹp lung linh, tường đối diện đặt một cái kệ bày một hàng thuốc lá các loại, thậm chí cả xì gà cũng có đủ, ông chủ đi vắng, không sợ có người chôm mảy chai rượu đắt tiền sao?

“Tiểu Dị tạm chờ một chút, Đại Đồng ca có thể ở trên lầu, tôi đi gọi anh ấy.” Nói xong liền để cho Tô Hiểu Dị ở lại làm nhân viên tạm thời, Tần Đại Bằng nhanh chóng đi qua mặt tiền cửa hàng, nhanh chóng leo cầu thang đi lên tìm người.

“Đại Bằng! Đại Bằng!” Cẩn không kịp, Tô Hiểu Dị mặt ủ mày ê, nếu lúc này có người tới hiểu lầm mình là

tên trộm thì làm sao bây giờ?

Xui xẻo mới có ba mươi giây sau liền có người đi vào, người nọ cắt đầu đinh, thân thể cường tráng, quả thực giống như huấn luyện viên thể thao vậy... Có điều, tại sao lại trợn mắt nhìn mình chăm chăm vậy?

Chột dạ, lui ra phía sau từng bước.

Người nọ cũng theo đó tới gần, khí thế bức người, làm hại Tô Hiểu Dị lại càng sợ hãi, lại lui ra phía sau từng bước.

Đối phương cuối cùng mở miệng, khẩu khí lại dị thường tàn bạo: “Uy, tiểu quỷ, cửa hàng không bán rượu với thuốc lá cho trẻ dưới 18 tuổi, nếu như ba ba hay ca ca nhóc cần, kêu bọn họ tự đến mua.”

Thật sự là bị biểu tình đáng sợ của đối phương hù chết, Tô Hiểu Dị nhất thời không kịp phản ứng, hô: “Em...”

“Tuổi còn trẻ không nên học người lớn hút thuốc uống rượu, đi về nhà đọc sách đi, học hành chăm chỉ mới có tương lai, biết không?” Khẩu khí càng thêm ác liệt, không khác gì lưu manh.

Tô Hiểu Dị hiểu ra đối phương hiểu lầm mình cái gì, vấn đề này chỉ cần xuất ra chứng minh thư liền có thể giải quyết hiểu lầm, nhưng bởi vì thái độ đối phương ác bá, hơn nữa tối hôm qua đã bị ủy khuất, tâm tình đang không ổn định Tô Hiểu Dị không thể nghi ngờ là hoạ vô đơn chí, ánh mắt cậu đỏ lên, nhịn không được lại oa oa khóc.

Tiếng khóc rung trời động, ngửa mặt lên trời mà gào, làm đối phương hoảng hốt, vội vàng nói: “Đừng khóc, van nhóc... Anh không là người xấu...”

Tiểu Dị không để ý tới hần, vòi nước đã mở, nào có thể nói dừng là dừng? Tiếp tục để nước mắt rơi xuống.

“Ô ô ô... Tôi, tôi đã hơn mười tám tuổi rồi... Tôi không có làm chuyện gì sai, vì cái gì, vì cái gì tất cả mọi người khi dễ tôi chứ? Oa...”

Không có thiên lý, thật sự không có thiên lý! Tất cả mọi người coi thường mặt con nít của cậu!

Người nọ hoàn toàn không dự đoán được cậu bé đáng yêu trước mắt lại khóc thành như vậy, cái dạng đau khổ đến tột cùng đến mức này, khiến hần cuống cuống, dưới diện mạo hung ác, là biểu tình áy náy tới cực điểm.

“Đừng, đừng khóc a, anh không phải cố ý dọa nhóc... Thật đấy, nào, lau nước mắt...” Người nọ luống cuống tay chân kéo Tô Hiểu Dị ngồi xuống, rút khăn tay giúp cậu lau mặt.

Tô Hiếu Dị không khách khí, lau hết nước mắt nước mũi vào khăn tay của hắn.

Đối phương không để ý, cố gắng giải thích: “... Nhóc phải biết bán rượu cho trẻ vị thành niên là phạm pháp, cho nên anh mới cố ý dọa nạt mấy đứa nhóc ngỗ nghịch... Anh không biết nhóc...”

Thấy thái độ hằn độ thành khẩn, bộ mặt cũng không còn đáng ghét, Tô Hiếu Dị bình tĩnh lại, xụi xụi cái mũi, ai oán nói: “Tôi... Tôi thật sự đã hơn mười tám tuổi... Anh có thể xem giấy tờ của tôi.”

Vì để đối phương tin tưởng, Tô Hiếu Dị lấy bóp da chìa ra bằng lái xe, mặt trên còn có ngày sinh, còn có ảnh chụp chứng minh đó là cậu.

Người nọ thấy rõ ràng, hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm.

“Nhóc đã hai mươi sáu tuổi? Khuôn mặt trẻ con vậy rõ là lừa người mà, anh còn tưởng rằng là học sinh trung học! Chờ đã, Tô Hiếu Dị...nhó..à cậu chính là đồng sự của Đại Bằng?” Hắn kim lòng không đậu kêu lên.

Huh, anh ta biết mình? Xét lại câu anh ta vừa nói, hay là, hay là anh ta chính là anh họ Đại Bằng – Tần Đại Đồng?

4. Chương 2-2

Đúng lúc này, Tần Đại Bằng lên lầu tìm không được người, lại nghe tiếng khóc thê lương của Tô Hiếu Dị dưới lầu, tưởng có chuyện xảy ra, vội vàng chạy xuống, kết quả nhìn thấy hình ảnh kỳ quái.

“Tiểu Dị tại sao lại khóc? Đại Đồng ca anh khi dễ cậu ta?” Tần Đại Bằng mặt mày nhăn nhó, hỏi.

“Không có, anh không có!” Tần Đại Đồng đứng dậy trừng mắt cậu em họ.

“Vậy tại sao Tiểu Dị lại khóc đến như thế? Tiểu Dị, sao lại thế này?” Quay lại hỏi đương sự.

Tô Hiếu Dị khóc đến khàn tiếng, nói không ra lời, Tần Đại Đồng cũng không biết nên giải thích thế nào, liếc Tô Hiếu Dị một cái, mới lần đầu gặp mặt đã bị mình dọa thành như vậy, khóc đến nổi mắt đỏ au không khác gì thỏ con, lại nói hắn vừa nghe từ miệng em họ biết đối phương mới vừa thất tình, trong lòng càng thấy tội lỗi...

Nhìn không được tiếp tục trộm liếc mắt một cái, Tô Hiếu Dị cũng cùng lúc nhìn sang, ánh mắt giao nhau, không biết tại sao, hai người đồng thời đỏ mặt.

Tô Hiểu Dị thực ngượng ngùng, lấy lại hô hấp sau mới nói: “Không sao, là hiểu lầm... Đại Bằng, Đại Đồng ca không khi dễ tôi, là bản thân tâm tình không tốt, cho nên mới... Đại Đồng ca, kỳ thật tôi không phải quý thích khóc...”

Nước mắt còn đọng trên gò má, mà nói mình không phải là quý thích khóc, lừa ai đây, có điều Tần Đại Đồng cũng không muốn nói ra.

“LÀ tôi không đúng, vợ dũa cả nắm lại đi hù cậu, cậu không cần sợ tôi, tôi chỉ có đối với loại nít ranh đua đòi mới làm mặt hung dữ thôi.” Tần Đại Đồng hạ giọng ôn nhu, không hy vọng người cùng phòng sau này đối với mình có vướng mắc trong lòng.

Tô Hiểu Dị lắc đầu, rốt cục nở nụ cười, ngược nhìn Tần Đại Đồng, lúc này mới can đảm nhìn kỹ nhìn đối phương.

Khó trách bạn mình nói anh họ hắn có bộ dạng cực nam tính, này, thật không sai, không phải anh tuấn cũng không phải khó coi, khi im lặng hai môi mím chặt, ánh mắt so với người bình thường thâm trầm hơn, cảm giác là một người nghiêm khắc.

Đối với lần đầu tiếp xúc sẽ làm người khác có cảm giác khó thân cận, nhưng khi hắn mỉm cười, khoe miệng kéo lên thành hình cung, Tần Đại Đồng khi ấy liền trở nên dễ thân.

Như hiện tại, hắn cười vươn tay ra: “Người ta nói không đánh không quen, chúng ta là không dọa không nhận thức... Tiểu Dị, sau này gọi là Đại Đồng ca là được.”

Tô Hiểu Dị chìa tay đáp lại cái bắt tay của hắn, tay của đối phương hoàn toàn bất đồng với mình, bàn tay thô dày mạnh mẽ, là bàn tay người lao động, trái ngược với mình, thành phần tri thức ngồi bàn giấy, ngón tay thon dài trắng nõn mỗi ngày đụng vào duy nhất vật phẩm là bàn phím máy tính...

Thật hâm mộ đối phương nga, dáng vóc như vậy mới là đàn ông chứ, khiến Tô Hiểu Dị có chút xấu hổ.

Di, hốt hoảng nhận ra dường như nắm tay quá lâu, Tần Đại Đồng cũng không chú ý, Tô Hiểu Dị nhanh chóng nói: “Đại Đồng ca hảo.”

Tần Đại Bằng ở bên cạnh gãi gãi đầu, nghĩ hoài vẫn không ra: “Kỳ quái, tôi mới lên lầu trên, hai người sao đã phát triển đến mức độ này?”

Rất khó giải thích, cũng không muốn giải thích, Tần Đại Đồng nói với Tô Hiểu Dị: “Chờ Tiểu Trình, nhân viên cửa hàng về, tôi sẽ mang cậu lên xem phòng một chút... A, vừa đúng lúc, Tiểu Trình giao hàng về rồi.”

Một chiếc xe nhỏ dừng trước cửa, một người trẻ tuổi nhảy xuống, đi vào trong tiệm kêu: “Đại Đồng ca, em đã trở về, thành công dụ được bà chủ nhà hàng đặt thêm năm thùng rượu gạo... A, thôi Đại Bằng cũng tới...”

Người trẻ tuổi bề ngoài rất bắt mắt, giống như một thanh thiếu niên ngày nay, ánh mắt hần đảo qua, trượt lên trượt xuống trên người Tô Hiểu Dị.

“Uy, nhóc con, tiệm này không bán rượu cho trẻ dưới mười tám tuổi... Không phục? Không phục thì lớn nhanh lên!” Bày ra bộ dạng giống như Tần Đại Đồng vừa rồi dọa Tô Hiểu Dị.

“Tiểu Trình!” Đại Đồng, Đại Bằng đồng thanh quát.

Trình Mặc Sĩ, mới xuất ngũ thì vào cửa hàng Đại Đồng làm nhân viên vô cùng tận tâm, không hiểu vì cái gì hai anh em nhà này lại dùng ánh mắt giết người nhìn mình?

Tô Hiểu Dị lần thứ hai ủy khuất, hồi tét quên đi miếu thắm nhanh cầu an, cũng không nghe lời chúc phúc, kết quả năm nay thật xui xẻo, bị tình nhân đá, bị chủ quán rượu đe dọa, lại còn nhân viên cửa hàng nhỏ nhỏ cũng chế nhạo cậu.

Ánh mắt càng đỏ, lòng chua xót, mở miệng lại muốn khóc, Tần Đại Bằng nhanh tay lẹ mắt phụ giúp anh đưa đồng sự lên lầu.

“Đại Đồng ca, anh mang Tiểu Dị lên lầu xem phòng trước đi? Em cùng Tiểu Trình ở lại trông tiệm.” Ánh mắt nháy mắt a nháy mắt.

Tần Đại Đồng ngẫm hiểu, hần cũng rất sợ nhìn Tô Hiểu Dị khóc, vì thế cầm túi du lịch lôi kéo người lên lầu, còn hỏi: “Hành lý của cậu chỉ có vậy?”

Bị lôi kéo như vậy, Tô Hiểu Dị quên cả khóc, trả lời: “Tôi không có gì nhiều ... Nếu còn thiếu cái gì, sang siêu thị đối diện mua là được.”

Đang lên lầu, quay đầu lại thấy Tần Đại Bằng dùng sức gõ đầu Tiểu Trình, mắng: “Tên ngốc này, Tiểu Dị so với người còn lớn tuổi hơn, lại dám gọi hần là nhóc con? Mắt cậu để đâu vậy?”

Tiểu Trình không phục đáp lời: “Anh lừa ai chứ, tiểu tử đó rõ ràng là học sinh trung học, anh cùng Đại Đồng ca lại đang trêu người ta phải không? Máy chụp ảnh đâu? Hừ, tôi sẽ không mắc mưu đâu!”

Nghe đến đó, Tần Đại Đồng ngượng ngùng nhìn Tô Hiểu Dị hỏi lỗi: “... Tôi vừa mới cũng gọi cậu là nhóc, cậu đừng để ý... Kỳ thật, diện mạo trẻ trung không có gì là không tốt...”

“Tôi đã quen rồi, mỗi lần khách hàng công ty nước ngoài đến Đài Loan thì bọn hần đều không tin tôi là đại diện đối tác của họ, trên đường từ sân bay về thường hỏi tôi có phải sinh viên thực tập tại công ty.” Mỉm cười: “Hôm nay cũng không biết tại sao, dễ bị kích động...”

Bỗng nhiên dừng chân, Tần Đại Đồng chân chờ một hồi, sau đó nói: “Tôi có nghe Đại Bằng nói cậu...”

Không sao, thương tâm gì cũng đều sẽ qua, bản thân tôi cũng từng trải qua.”

Đang cổ vũ mình sao? Ngược Tô Hiểu Dị tròng xuống, cảm động.

“Khó trách Đại Bằng luôn luôn nói với tôi anh họ hấn rất tốt, bảo tôi yên tâm chuyển đến... Thật sự, Đại Đồng ca anh thật sự là người tốt.” Ánh mắt Tô Hiểu Dị chớp chớp, cậu thích nhất là người tốt.

Ôn hòa đối thỏ con nói: “Không có gì, cậu là bạn của Đại Bằng, cũng coi như em trai tôi... Sau này có việc cậu cứ nói, người làm anh này sẽ bảo vệ cậu.”

“Àn, cảm ơn Đại Đồng ca.” Tô Hiểu Dị rốt cục có thể cười thoải mái.

Tần Đại Đồng cũng cười, người này thực đáng yêu, đôi mắt to tròn, vừa mới cảm thấy cậu ta giống thỏ con quả nhiên không sai.

Cũng thật kỳ quái, lại có kẻ đá cậu ta? Nói thật, nếu Tô Hiểu Dị là em hấn, ai làm cậu khóc, hấn liền phanh thây kẻ đó.

Tần Đại Đồng dẫn Tô Hiểu Dị xem lầu hai nhà trọ, cũng giống như những nhà khác, ba phòng hai sảnh, kế phòng tắm là phòng ngủ của Tần Đại Đồng, một gian khách phòng không, còn có một gian nhỏ coi như kho hàng trữ đồ, phòng khách rộng rãi, còn có gian bếp nhỏ, Tô Hiểu Dị dạo qua, biết Tần Đại Đồng không dùng phòng bếp.

“Được chứ?” Chủ nhân hỏi.

Dùng sức gật đầu, cực kỳ vừa lòng: “Đại Đồng ca, tôi thích nơi này, cho tôi ở đây đi, tiền thuê nhà không thành vấn đề, cần chia sẻ việc nhà thế nào anh cứ việc phân công, tôi sẽ phối hợp.”

Tần Đại Đồng bàn tiền thuê, thực hợp lý, đồ điện có thể dùng chung, phần việc nhà, hấn cũng chỉ yêu cầu hai người luân phiên quét tước, còn rác thải, Tiểu Trình sẽ phụ trách vứt, rất dễ dàng.

Để Tô Hiểu Dị ở lại sửa sang gian phòng của mình, Tần Đại Đồng đi xuống lầu trước, không bao lâu Tô Hiểu Dị cũng đi theo xuống lầu, nói muốn tới siêu thị mua đồ.

Tiểu Trình lúc này lại chạy tới, nói: “Đợi một chút, cho tôi xem giấy tờ của cậu, thôi Đại Bằng nói cậu cùng anh ta cùng tuổi, tôi không tin.”

Tô Hiểu Dị cắn môi nói: “Cậu bị Đại Bằng lừa rồi, tôi làm sao có thể cùng tuổi với hấn?”

Tiểu Trình đắc ý liếc mắt Tần Đại Bằng, Tô Hiểu Dị lại tiếp tục bổ sung: “Tôi so với Đại Bằng sinh trước

nửa năm, tôi lớn hơn.”

Tần Đại Bằng cười ha ha, Tô Hiểu Dị đem giấy chứng nhận ra nghiệm chứng, mắt Tiểu Trình như rớt xuống, quay vào góc tường tự kỷ.

Tần Đại Đồng nhìn vở kịch trước mặt, thật sự là bó tay, kéo Tô Hiểu Dị đi, nhắc nhở: “Đừng để ý đến bọn chúng, bọn chúng không có việc gì luôn thích đấu đá... Cậu không phải cần mua đồ sao?”

“Đúng rồi, dầu gội đầu sữa tắm, còn có bột giặt... Gối, chăn bông đều phải mua, thiệt nhiều thiệt nhiều...” Tô Hiểu Dị lúc này hối hận, tuần trước mới vừa sắm thêm đồ cho nhà kia lại không mang đi, nhưng tất cả đều là tiền của mình.

Tần Đại Đồng nói: “Tôi đi với cậu, thuận tiện hỗ trợ xách đồ.”

Tô Hiểu Dị vội xua tay: “Không cần, Đại Đồng ca, anh còn bận việc cửa hàng, tôi xách dần về cũng được, dù sao cũng chỉ cách đoạn đường cái...”

“Đừng khách khí, cứ coi như tôi đi tản bộ...” Quay đầu gọi Tiểu Trình: “Tiểu Trình cậu coi tiệm, Đại Bằng, bữa tối em đi mua, phong phú một chút, để anh đãi khách quý Tiểu Dị dùng cơm.”

Bản chất ông chủ báo đạo rất cục cựa cũng lộ ra.

Không lay chuyển được, Tô Hiểu Dị đành theo Tần Đại Đồng ca, Tần Đại Bằng cũng không dám phản đối lời anh họ, ngoan ngoãn dắt xe máy đi ra ngoài mua đồ, Tiểu Trình còn đuổi theo, lắm nhảm muốn Tần Đại Bằng mua cái này cái kia, làm sắc mặt hần ngày càng kém, cuối cùng phát hỏa, hần mua Pizza về là tốt lắm rồi.

May mắn Tần Đại Đồng trước khi qua đường trông mắt nhìn cậu em một cái, nếu không đêm nay này bốn đại nam nhân được một bữa ăn Pizza uống Coca.

Phía sau cửa hàng có một gian bếp, chờ Tần Đại Bằng mua đồ ăn về, bốn người liền di dân vào bàn cơm trong bếp ăn uống tiệc tùng, có điều, ông chủ cùng nhân viên cửa hàng không nhiều thời gian hảo hảo ngồi ăn uống, chỉ cần thấy khách vào, Tiểu Trình liền đứng dậy đi ra tiếp đón, người đến nếu là khách hàng hay bạn bè của Tần Đại Đồng, hần cũng sẽ ra ngoài cùng khách nhân nói chuyện đôi ba câu.

Tô Hiểu Dị nói: “Mở cửa tiệm thật vất vả, ngay cả ăn bữa cơm còn bận rộn như vậy.”

“Đại Đồng ca làm ăn tốt lắm, như bây giờ vẫn còn nhẹ nhàng, đợi đến ngày lễ ngày tết, người mua thuốc rượu hoặc lễ hộp càng nhiều, bọn họ đến thời gian nghỉ ngơi đều không có.” Tần Đại Bằng giải thích.

Xuyên khe hở trên vách gỗ, Tô Hiểu Dị nhìn thấy Tần Đại Đồng cùng mấy người đàn ông thoải mái vừa

nói vừa cười: “Thật không ngờ, Đại Đồng ca thoát nhìn hung hăng, kỳ thật người tốt lắm, người như vậy không kết hôn sinh con thật sự là rất đáng tiếc.”

Tần Đại Bằng thần bí hề hề nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, có nhiều cô để ý Đại Đồng ca, lúc nhập hàng trong khách sạn, có mấy cô nàng xinh đẹp nói, chỉ cần Đại Đồng ca đồng ý cưới, mấy cô lập tức hoàn lương.”

“Tôi có thể hiểu được, Đại Đồng ca rất có khí khái nam tử, điều kiện kỳ thật rất tốt, đối với tôi cũng tốt.” Tô Hiểu Dị nói

“Di, cậu sẽ không nhìn trúng Đại Đồng ca nhà tôi chứ?” Tần Đại Bằng ngạc nhiên: “Cậu mới thất tình một ngày a!”

Trùng mắt nhìn hẩn: “Nói hươu nói vượn, tôi vẫn còn lương tâm, tuyệt đối không đi trêu chọc trai thẳng... Ai, cậu nói giới thiệu cho tôi một anh đẹp trai, không cho phép lật lọng, bằng không tôi bắt cậu lấy thân đền bù!”

Tần Đại Bằng mặt ủ mảy ê: “Tôi cũng là trai thẳng a, đối với tôi sao lương tâm của cậu lại lặn mất tăm vậy?”

“Cậu là đặc biệt nha! Tôi không tìm thấy ái nhân, nhất định sẽ yêu cậu!” Tô Hiểu Dị cười hì hì.

“Kia, cảm ơn ưu ái của cậu...” Dừng quyết tâm tráng sĩ chặt đứt cổ tay: “Đánh chết tôi cũng phải đẩy khỏi người, nhất định!”

Suy nghĩ về tình cảm vẫn thực đơn thuần, vẫn cho rằng bản thân cho đi, toàn tâm toàn ý trả giá, có thể đạt được hồi báo, chính là, cậu biết sai lầm rồi, vì người khác làm trâu làm ngựa, kết quả là, không có cái gì, có chăng chỉ là lòng người máu lạnh.

Đương nhiên, cũng không phải không có ưu đãi, ít nhất, cậu biết mình gặp chuyện thì có ai ở bên mình.

Giúp người khi gặp nạn còn hơn dẹt hoa trên gấm, sau này chỉ cần có cơ hội, cậu nhất định sẽ đem hết toàn lực báo đáp ân tình anh em Tần Đại Bằng cùng Tần Đại Đồng, cậu thề!

5. Chương 3-1

Đến nhà Tần Đại Đồng đã hai tuần, tâm tình Tô Hiểu Dị dần dần bình phục, cũng ngày càng có cảm giác lạ.

Tần Đại Đồng đối với mình thực thân thiết, như lúc trước hẩn từng cam đoan, hẩn coi Tô Hiểu Dị như em

traí mình, mua cái gì ngon cũng đều kêu xuống ăn, nếu đi mua đồ, thấy Tô Hiểu Dị có rảnh, cũng sẽ sống chết kéo người ta cùng đi, nói đừng cứ mãi ở trong nhà, phải ra ngoài giải sầu.

Tô Hiểu Dị biết, Tần Đại Đồng sợ mình ở một mình sẽ suy nghĩ vớ vẩn, cho nên lôi kéo mình chạy ngược chạy xuôi, như đồng sự Tần Đại Bằng sau khi tan sở cũng cố tình đi theo, sau đó mặc ông chủ cùng nhân viên cửa hàng ở dưới lầu coi tiệm, người thuê nhà cùng khách bỏ trên lầu xem TV.

Nhiều tối, bạn bè Tần Đại Đồng thừa dịp quán đóng cửa chạy đến chơi, cho nên Tô Hiểu Dị phát hiện, bạn bè Tần Đại Đồng thật sự rất nhiều, đủ loại người, có người áo quần bản bao, cũng có loại lôi thôi lếch thếch, còn có một người đặc biệt ẻo lả, nghe nói là huấn luyện viên quyền anh.

Thật đám bạn bè quái dị.

Càng kỳ quái hơn là, Tần Đại Đồng là chủ quán rượu, thế nhưng hắn lại không bao giờ uống rượu, thả lỏng xã giao có châm chút thuốc, lúc bạn bè hoặc khách quen đến, hắn liền mời đến một góc trong quán, nơi đó đã có sẵn bàn trà, trà cụ cùng bếp nhỏ, đun ấm nước, vừa uống trà vừa nói chuyện.

Hôm nay lại đây một đám bạn to con, mang theo cả tấn trà đến.

“Đại Đồng, không phải nói tìm được người ở cùng rồi? Tiểu Trình nói thực đáng yêu, gọi xuống cho xem.” Tiểu Dương ngồi kế bên dụ dỗ.

“Tiểu Dị gần đây tâm tình không tốt, tôi sợ các cậu đầu trâu mặt ngựa lại hù chết cậu ta.” Từ chối.

“Tâm tình không tốt, bọn này khiến cậu ta cười.” Tiểu Dương nói: “Ai chưa từng có lúc như vậy? Mọi người náo loạn một trận, cậu bạn nhỏ sẽ quên phắt chuyện buồn ngay thôi, nhất định.”

Tần Đại Đồng ngẫm lại, để Tô Hiểu Dị quen bạn mới cũng tốt, đám bằng hữu này, cũng có GAY, cá tính tương mao đều không tệ, nếu như có thể khiến Tô Hiểu Dị sớm một chút có tình yêu mới, cậu ta sẽ không phải miễn cưỡng mỉm cười.

Đúng vậy, dù Tô Hiểu Dị không hề giống ngày đầu tiên vừa tới, một chút việc nhỏ đều khiến mắt cậu lại hồng lên, nhưng bây giờ cậu lại thường thường luôn vui vẻ thái quá, rõ ràng muốn để mình cùng Đại Bằng xem.

Có lẽ, Tô Hiểu Dị so với tưởng tượng của mình kiên cường hơn nhiều.

Bởi vì đáp ứng yêu cầu bạn bè, Tần Đại Đồng đi lên lầu kéo Tần Đại Bằng cùng Tô Hiểu Dị xuống, giới thiệu với nhau.

“Đây là Tiểu Dương, giám đốc công ty xây dựng... A Phỉ, là nhà thiết kế kiêm họa sĩ... Nhược Lâm, đừng

táy máy tay chân, Tiểu Dị không có thói quen... Tiểu Dị, Nhược Lâm là nhân viên siêu cấp của công ty môi giới, lời hắn nói, mười câu chỉ có thể tin tưởng một câu.”

Siêu cấp nghiệp vụ viên Nhược Lâm bị Tần Đại Đồng trêu chọc như vậy cũng không cãi, chuyển ra nói chuyện của mình: “Nếu muốn mua bán nhà cứ tìm tôi, Đài Bắc rộng lớn này không nơi nào tôi không biết, chỉ cần cậu nói điều kiện, tôi sẽ tìm cho cậu nơi ở lý tưởng.”

Nhà? Từ nhảy cảm a! Tô Hiểu Dị lại giống như chó nhà có tang, bởi vì không có nhà riêng, nên mới có cái kết cục nửa đêm bị người ta đuổi ra đường...

Hai tuần không khóc, giờ Tô Hiểu Dị lại đỏ mắt.

Tần Đại Đồng luôn chú ý nhất cử nhất động của Tô Hiểu Dị, bỗng thấy cậu hai mắt đầm lệ, lại luống cuống, vội trừng mắt Nhược Lâm, sắc mặt khó coi kêu: “Im miệng!”

Nhược Lâm giật mình, nụ cười chuyên nghiệp của hắn một khi lộ ra là đánh đầu thắng đố, được nhà nước công nhận, thế nào mới mở miệng đã chọc chàng trai trẻ này – chực khóc?

Tần Đại Bằng biết tâm sự của Tô Hiểu Dị, cười pha trò: “Nhược Lâm, giờ chữ nhà Tiểu Dị của tôi khá miễn cảm, nghe liền thấy khó chịu... A, mấy cậu mang vịt Đông Sơn đến? Quá tuyệt vời, Tiểu Dị thích ăn nhất mà, ăn đi nào!”

Phục vụ tận nơi, dùng que bằng trúc xiên một miếng thịt vịt đến, Tô Hiểu Dị thật sự thích ăn Đông Sơn vịt, tự động mở miệng, ngay cả khóc đều quên.

“Ăn, ăn thật ngon, của ai vậy?” Nhai nhai, đúng là mỹ thực, nhanh chóng hỏi vấn đề quan trọng.

“Tôi mang đến, Đông Sơn vịt là tôi mua!” Lập công chuộc tội, Nhược Lâm nhếch miệng cười: “Tiểu Dị nếu cậu thích ăn, ngày mai tôi tiếp tục mua.”

Ăn thật ngon, Tô Hiểu Dị mặt mày hớn hở, về chó nhà có tang tự thương tự cảm đã sớm ném lên chín tầng mây, Tần Đại Bằng lúc này nháy mắt cùng anh họ ra hiệu, ai, tai qua nạn khỏi.

Cảm xúc đến nhanh, đi cũng nhanh, đây là một trong những ưu điểm của Tô Hiểu Dị.

Mi thanh mục tú, động tác ôn nhu lịch sự tao nhã, A Phỉ chuyển qua ghế cạnh Tô Hiểu Dị, cười híp mắt: “Nghe nói cậu là đồng sự của Đại Bằng? Tôi không tin, Tiểu Dị thật đáng yêu, giống em trai tôi...”

“Tin tưởng đi, tôi đã xem qua giấy tờ rồi.” Tiểu Trình ở một bên bĩu môi: “Hại tôi thua hai trăm đồng tiền cho thói Đại Bằng, đều là Tiểu Dị ca làm hại.”

Tô Hiểu Dị vừa nghe, lập tức hướng Tần Đại Bằng đưa tay: “Ê, cậu lợi dụng tôi để lừa bịp, chia hoa hồng!”

Cả đám người, cả anh họ đều gương mặt nhìn mình, Tần Đại Bằng không thể trốn, móc ra một trăm đồng đặt vào tay Tô Hiểu Dị: “Keo kiệt, cái này cậu cũng muốn so đo với tôi.”

“Đừng cho là tôi không biết, trong công ti cậu luôn lấy tôi ra để lừa bịp, mỗi lần đều lừa mấy nhân viên mới đoán tôi bao nhiêu tuổi... Kết quả ai cũng đoán tôi là sinh viên thực tập, cậu đã thu được không ít rồi nhỉ...” Tô Hiểu Dị lên án.

“Không có lừa trắng a, nó có thể dùng bảo vệ môi trường...” Tần Đại Bằng thuận miệng bịa lý do.

“Ý cậu là thứ kiếm được từ tôi chỉ đáng vứt đi? Đáng giận! Đại Đồng ca, Đại Bằng lại khi dễ tôi!” Cáo trạng.

Tần Đại Đồng đang đun nước pha trà, nghe Tiểu Dị gọi mình cầu viện, cười cười, quay đầu lại mắng em họ: “Không được trêu chọc Tiểu Dị, cũng không được lấy cậu ấy ra cá cược, anh đã nói sẽ bảo vệ cậu ấy, em mà khi dễ cậu ấy chính là gây sự với anh!”

Chứng kiến biểu tình kinh ngạc của Tần Đại Bằng, Tô Hiểu Dị nhin không được cười ha ha, vẻ lo lắng vừa rồi trở thành hư không, cùng bạn bè Tần Đại Đồng tán gẫu, hơn nữa lại có món vịt Đông Sơn cậu thích nhất, đây là buổi tối vui vẻ nhất của cậu trong hai tuần qua.

Tần Đại Đồng cảm thấy thật vui mừng, chẳng biết tại sao, hẳn thích bộ dạng thoải mái của Tô Hiểu Dị, mày ử mặt ề tuyệt đối không thích hợp với gương mặt đáng yêu này.

6. Chương 3-2

Ngày hôm sau, chiều thứ sáu, Tô Hiểu Dị đang ở văn phòng, di động đột nhiên vang lên, mở máy, là Trương Kiến Hiền.

Tim đập thành thịch, hẳn sao lại tìm cậu? Chẳng lẽ hẳn nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình...

Tuy rằng hai tuần trước bị thái độ tuyệt tình tuyệt nghĩa của hắn gây thương tổn, chính là hai năm cảm tình không phải giả, còn sâu trong đáy lòng, Tô Hiểu Dị luôn luôn mơ hồ mong ngóng, mong ngóng Trương Kiến Hiền sẽ tới đón cậu về, nói hẳn chỉ là nhất thời hồ đồ, nói hẳn đã nhận ra người hắn yêu thật sự là mình...

Sự tình còn có thể cứu vãn sao? Chỉ cần Trương Kiến Hiền cầu cậu, có lẽ có thể giả bộ một chút, sau đó tha thứ hẳn.

Tô Hiếu Dị đồng ý gặp hần trước cửa công ty sau khi tan ca.

Thời gian trôi qua thật chậm, đến lúc tan ca, cậu cẩn thận sửa sang dung nhan lại một phen, sắc mặt cũng OK, tròn tròn nhuận nhuận giống ngày thường, không thành vấn đề, nhất định không thành vấn đề.

Thật căng thẳng, không chừng đối phương còn có thể mang quà đến...

Không báo Tần Đại Bằng liền vội vàng xuống lầu đến cửa công ty, Trương Kiến Hiền đã đợi ở đó, hần vẫn như ngày thường cao ráo tuấn soái, trang phục kia dường như được thiết kế đặc biệt cho hần, chính là...

Hồ ly tinh Khải Thuần cũng đi theo? Tâm lạnh xuống, xem ra chính mình vọng tưởng quá mức.

Cẩn cẩn môi, Tô Hiếu Dị sa sầm mặt, hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

Trương Kiến Hiền xem ra có chút khó xử, Khải Thuần không kiên nhẫn đẩy đẩy, hần đành mở miệng.

“Tiểu Dị, tôi tìm không thấy sổ tiết kiệm, giấy tờ đất cũng không cánh mà bay... Còn có cổ phiếu...” Hần hỏi: “Có phải cậu...”

Tô Hiếu Dị có chút kinh ngạc.

Khải Thuần lúc này đứng ra, hùng hổ: “Uy, Tô Hiếu Dị, tên xấu xa, cậu đi thì đi, lại còn dám trộm tiền của Kiến Hiền? Tôi vốn muốn gọi điện báo cảnh sát, nhưng Kiến Hiền nói người là nhất thời hồ đồ mới...”

Cái gì? Tô Hiếu Dị mở to mắt, nắm tay không tự giác nắm chặt, cảm thấy được có một cỗ nhiệt lưu theo ngực thẳng hướng trên trán.

... Thiên toàn địa chuyển...

Khải Thuần tiếp tục hùng hổ dọa người: “Mi đừng không biết liêm sỉ, nghĩ muốn giữ tiền của Kiến Hiền, để Kiến Hiền quay lại với mi có phải hay không? Hừ, mi cũng đừng si tâm vọng tưởng, mau trả lại tiền đây!”

Tô Hiếu Dị rốt cục không nghe nổi, chậm rãi nhìn Trương Kiến Hiền, có chút khó chấp nhận: “Làm sao anh ...”

Khải Thuần hừ một tiếng, còn nói: “Mi đừng giả ngu, Kiến Hiền nói anh ấy tin tưởng mi, đem toàn bộ tiền bạc cùng giấy tờ đều giao cho mi giữ, kết quả, lại là nuôi một con con chuột cắn bao gạo, thật sự là, vật đổi sao dời...”

Bị lên án nặng nề khiến Tô Hiểu Dị đỏ mắt, phải hít một hơi thật sâu mới giữ được tim đập rối loạn.

Khó khăn hỏi Trương Kiến Hiền: “Anh cho rằng tôi trộm tiền của anh?”

Trương Kiến Hiền khẽ nhếch miệng, không nói chuyện.

Tô Hiểu Dị hiểu được ý hẩn, tựa hồ thật sự cho là mình lấy số tiền đó bỏ trốn.

Có chút bi thương hỏi lại: “... Chúng ta đã sống chung hai năm, anh còn không biết tính tôi? Anh thực sự chỉ coi tôi là kẻ ăn nhờ ở đậu, ngẫu nhiên cùng anh lên giường giải buồn?”

Trương Kiến Hiền thật sự là không nói gì.

Được rồi, dù thế nào cùng Tô Hiểu Dị sống chung không phải là thời gian ngắn, hai người cũng chưa từng cãi nhau nữa, bây giờ nhìn vẻ mặt bi thương của tình nhân cũ, Trương Kiến Hiền trừ bỏ chột dạ, vẫn là chột dạ.

Khải Thuần phát hiện Trương Kiến Hiền có chút dao động, tức giận, khẩu khí càng ác liệt, liền chỉ vào Tô Hiểu Dị mắng: “Họ Tô, còn trơ trên như vậy, mau đem đồ trả lại đây, nếu Kiến Hiền thật sự báo cảnh sát, mi sẽ đi tù một vòng, có biết hay không?”

Máng xong lại lập tức đổi một bộ mặt mỉm cười ngọt ngào, quay qua Trương Kiến Hiền: “Kiến Hiền, anh nói sẽ đổi giúp em cái xe nhập khẩu, em đã đặt cọc rồi, hôm nay là ngày lấy xe...”

Thì ra là thế, Trương Kiến Hiền, tôi thay anh thanh toán bao nhiêu thứ, anh không có định bù lại thứ gì, hiện tại lại rộng lượng xuất ra một hai trăm vạn mua xe lấy lòng tình nhân mới?

Thật sự minh chứng cho loại người ăn cháo đá bát, vừa mới nhận được yêu cầu gặp mặt của đối phương, còn tưởng rằng có hi vọng hợp lại, hóa ra...

Ai, thật khờ, đến lúc bị xúc phạm đến cùng cực, mới thật sự tuyệt vọng, sớm biết vậy sẽ không tự rước lấy nhục nhã, ngay trên đường cái, bị người khác chế giễu.

Trương Kiến Hiền tựa hồ cũng chú ý tới có người chỉ trỏ, muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc nói chuyện này, vì thế vẻ mặt khẩn trương yêu cầu: “Tiểu Dị, cậu hãy trả lại cho tôi, mấy ngày nay tôi đều phải lấy thẻ tín dụng chi trả hóa đơn, tất cả khoản khác đều ở chỗ cậu...”

Tô Hiểu Dị lắc đầu cười khổ.

Trương Kiến Hiền khó hiểu đối phương vì sao lắc đầu, cùng Khải Thuần nhìn nhau, lại sốt ruột hỏi: “Cậu

không muốn đưa cho tôi?”

Thất vọng, đối với thái độ của Trương Kiến Hiền, Tô Hiểu Dị cúi đầu, thấp giọng nói: “Không ở chỗ tôi.”

Trương Kiến Hiền ngăn người, khẩn trương: “Cậu đã đánh mất?”

“Không có ở chỗ tôi, làm sao có thể mất? Anh quên sao? Trong phòng ngủ, ngăn tủ gỗ dưới cái đèn bên đầu giường...” Trong lòng đau như dao cắt, nhưng vẫn là ép chặt, từ đầu, luôn luôn, chịu đựng không rơi lệ, lặng lẽ nói.

Trương Kiến Hiền căn bản không nhớ cái gì, chỉ là một mặt mờ mịt.

Được rồi, có lẽ Trương Kiến Hiền khi làm việc thì thông minh lanh lợi tài giỏi, là người quản lý tài ba, nhưng về đến nhà thì lại ngu ngốc, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do Tô Hiểu Dị làm, bản thân cái gì cũng không quản, cái gọi là nhà, đối với hắn mà nói, bất quá là chỉ là phòng VIP tại khách sạn thôi.

Hắn chưa từng nghĩ tới, Tô Hiểu Dị cũng là một nam nhân, cũng chán ghét quản lý việc vặt gia, vì Trương Kiến Hiền, cậu luôn miễn cưỡng chính mình, miễn cưỡng đến cùng, chỉ là một giấc mộng, vô ích.

Tô Hiểu Dị sớm đoán được đối phương là như vậy, sau khi thở dài nói: “... Hai năm trước, chúng ta mới vừa ở chung, không phải đã mua két sắt loại nhỏ, bên ngoài dùng tủ gỗ tử bao lấy giả trang?”

Trương Kiến Hiền nghĩ ra: “Đầu giường dưới cái đèn!”

“Toàn bộ tài sản của anh, kể cả chứng khoán đều ở bên trong, hai năm qua tôi chưa bao giờ dùng tiền của anh, một chút cũng không.” Ôn nhu, Tô Hiểu Dị đau khổ hỏi: “Gặp lại nhau, tội gì đem tôi trở thành kẻ trộm? Trong mắt anh, tôi ngay cả phẩm đức cơ bản đều không có?”

“Không, không phải...” Cúi đầu, Trương Kiến Hiền nói lời này một chút sức thuyết phục cũng không có.

“... Tôi nghĩ anh ngay cả mã khóa điện tử cũng đã quên đi? Sinh nhật của anh cùng sinh nhật của tôi, tám con số... Trở về kiểm kê tài sản cá nhân đi, thiếu cái gì cứ việc báo cảnh sát bắt tôi.” Âm thanh càng lúc càng nhỏ.

Tần Đại Bằng đã sớm đi xuống, đứng ở phía sau Tô Hiểu Dị xem kịch, lúc này võ vai đồng sự, oán hận nói: “Đã nói với cậu rồi, giờ cậu đã tin tưởng ánh mắt tôi chưa?”

Tô Hiểu Dị càng thêm đau xót, nắm chặt áo Tần Đại Bằng, nhỏ giọng ủy khuất: “... Tôi không biết nữa? Tôi đã biết a... Trở về đi...”

Tần Đại Bằng lại trừng mắt nhìn Trương Kiến Hiền cùng con hồ ly tinh bên cạnh, kéo tay Tô Hiểu Dị định rời đi, thành linh lại bị Trương Kiến Hiền mở miệng ngăn lại.

“Đợi một chút, Tiểu Dị...” Trương Kiến Hiền xấu hổ hỏi: “Sinh nhật của cậu là ngày nào?”

Khoan dung cũng có giới hạn, hiện tại, câu hỏi của Trương Kiến Hiền khiến Tô Hiểu Dị đột nhiên bùng nổ.

“Hôm nay! Trương Kiến Hiền, hôm nay là sinh nhật của tôi! Được lắm, tôi sẽ nhớ rõ, nhớ rõ anh đã tặng món quà khó quên, đem tôi trở thành kẻ cắp làm quà sinh nhật!”

Chưa từng thấy Tô Hiểu Dị phát hỏa, Trương Kiến Hiền sắc mặt xanh lét, lùi về sau từng bước, thật sự là tức giận đến không thể chịu được.

Tần Đại Bằng cũng nhin không được nữa lớn tiếng quát: “Trương Kiến Hiền mày thật quá đáng, ngẫm lại Tiểu Dị đã bao nhiêu việc cho mày? Không công lao cũng có khổ lao phải không? Đổ lầy cái gì? Cậu ấy không làm ầm lên đã là để lại mặt mũi cho mày lắm rồi, mày còn dẫn người đến ra oai? Sớm biết thế tao đã khuyên cậu ấy nuôi con chó, cầu còn nhận chủ, so với loại tiểu bạch kiếm như mày tốt hơn gấp vạn!”

Khải Thuần không cam lòng yếu thế, tiến lên gầm lại: “Con tinh tinh kia nói bậy bạ gì đó? Cảm tình vốn là người tình ta nguyện, người Kiến Hiền chân chính yêu là ta, Tô Hiểu Dị rời đi là thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ hắn còn muốn làm kẻ thứ ba?”

Trương Kiến Hiền sốt ruột đem Khải Thuần kéo trở về: “Đừng, đừng nói nữa...”

Tần Đại Bằng mắt lạnh nhìn, lại càng vì Tô Hiểu Dị bất bình.

“Trương Kiến Hiền, tao nói Tiểu Dị ở bên mày thực không xứng, cậu ấy có điểm nào kém? Một mực theo mày, kết quả bị mày lừa dối! Hừ, nếu cậu ấy là con gái, bằng vào tay nghề kia, tao còn muốn quỳ ba ngày ba đêm cầu cậu ấy gả cho tao, còn mày, người ở trong phúc mà chẳng biết!”

Tô Hiểu Dị giật nhẹ Tần Đại Bằng, nhỏ giọng yêu cầu: “... Chúng ta đi thôi...”

Tần Đại Bằng tức giận đầy bụng, còn chưa mắng xong đâu!

“Chia tay rất tốt, hiện tại Tiểu Dị có thể tự do, tao sẽ giúp cậu ấy hảo hảo chọn, chậm rãi chọn, mở to hai mắt chọn, lần này nhất định sẽ chọn người có tình có nghĩa, cả đời hạnh phúc!”

Tô Hiểu Dị lắc đầu, lúc này thật sự kéo Tần Đại Bằng xuống tầng hầm công ty, lấy xe máy về nhà, không bao giờ ... nhìn lại Trương Kiến Hiền lần nữa.

Trương Kiến Hiền chính là ngây ra.

Ngày ấy hắn say rượu, lại hồ đồ lưu luyến sắc đẹp Khải Thuần, cứ như vậy đem Tô Hiểu Dị đuổi ra ngoài, hiện tại vẫn hối hận vạn phần, sau khi để Khải Thuần tới ở cùng, hắn cũng chưa biết làm thế nào yêu cầu Tiểu Dị trở về.

Con người là như vậy, trước kia Tô Hiểu Dị chăm sóc hắn tỉ mỉ chu đáo, từ lâu rồi, Trương Kiến Hiền liền biến đổi phương thành không khí, hiện tại đổi thành Khải Thuần, con người mới yêu kiều lại ngọt ngào, nhưng quen được nuông chiều, đối Trương Kiến Hiền có lúc quất tháo hay sai bảo, khiến hắn cảm giác không thoải mái.

Thậm chí, Khải Thuần vào nhà Trương Kiến Hiền, nhưng việc nhà tuyệt không làm, Trương Kiến Hiền tan tâm trở về phải tắt bật giặt quần áo, dọn dẹp phòng khách, ngay cả cơm chiều mỗi ngày đều đi nhà hàng, ăn lâu không biết nên ăn chỗ nào, hơn nữa cơm bên ngoài đều lặp đi lặp lại, rất nhanh liền chán ngấy, hiện tại, hắn đột nhiên nhớ Tô Hiểu Dị.

Hôm nay tới tìm Tô Hiểu Dị đòi tài sản, cũng đều là bị Khải Thuần mỗi ngày ở bên tai lải nhải, lải nhải nhiều đến hắn cũng tin rằng Tô Hiểu Dị lấy trộm, vì trả thù.

Hiện tại hắn biết, hắn đã phá hỏng tất cả.

7. Chương 3-3

Tô Hiểu Dị trên đường cũng không dừng lại, trực tiếp phóng về nhà trọ, vừa vào cửa, Tần Đại Đồng đứng tại quầy thu ngân liền chú ý tới mắt Tô Hiểu Dị lại đỏ ngầu, lòng đau buốt, bỏ bút trên tay, kéo xuống hắn.

“Lại không thoải mái sao?” Anh cẩn thận hỏi.

Tần Đại Bằng lúc này cũng dừng xe xông vào, vốn hôm nay không có ý định la cà, nhưng gặp chuyện này, thực không yên lòng Tô Hiểu Dị, cho nên tăng ga phóng theo, tiến đến sau Tô Hiểu Dị.

“Tiểu Dị đừng tức giận, vì thằng ngu đó thương tâm không đáng.” An ủi.

Cảm xúc kích động Tô Hiểu Dị đang muốn tìm người phát tiết, liền thấy Tần Đại Đồng, cảm thấy ôm anh hẳn là tốt lắm, thật muốn lao vào sờ mó cho đã ghiền, nhưng đối phương là thẳng nam, sợ người ta khiếp sợ, nên không dám, đúng lúc có Đại Bằng làm vật hi sinh, nhanh chóng đổi mục tiêu sang ôm đồng sự Tần, lại là một trận khóc hủy thiên diệt địa.

“Oa, tôi tức ... rất tức, dám vu cho tôi là trộm! Đại Bằng, tôi thiếu chút nữa nhịn không được muốn đánh người!” Khóc khóc, nước mắt nước mũi tèm nhem, thuận tiện lau luôn bằng áo sơ mi.

Đại Bằng thực rất nghĩa khí, cũng ôm lại, chột giật mình, anh họ sao lại trợn mắt trừng mình? Không phải anh ấy tưởng mình bắt nạt Tô Hiểu Dị chứ?

Giả bộ không phát hiện, vỗ vỗ lưng người trong lòng, dỗ: “Quên đi, cậu cũng thật là, ở trước mặt Trương Kiến Hiền có thể nhịn, không khóc cũng không mắng chửi người, nhịn được về nhà mới khóc rống, phục cậu thật.”

“Tôi, tôi ở trước mặt hần... Nhịn đã quen... Không đổi được...” Vừa khóc vừa giải thích: “Chỉ có các cậu thay tôi bất bình... Ô ô, khóc như thế nào cũng sẽ không cười...”

Này các cậu, đương nhiên là chỉ hai anh em Tần gia.

Tần Đại Đồng sắc mặt dịu đi, cũng tới xoa đầu Tô Hiểu Dị nói: “Không sao cả, tâm tình không tốt liền trút ra, đừng buồn bực, sẽ tổn thương thân thể.”

Tô Hiểu Dị vừa nghe liền ngẩng đầu, cảm động nói: “Đại Đồng ca anh thật tốt, cũng không mắng tôi ở trong cửa hàng khóc lóc, ảnh hưởng uy tín, còn an ủi tôi...”

Tần Đại Đồng mỉm cười, hỏi em họ chuyện gì đã xảy ra.

Vừa nói đến liền khiến Tần Đại Bằng phát hỏa, khoa tay múa chân đem chuyện Trương Kiến Hiền chạy tới chỉ trích Tô Hiểu Dị kể lại một lần, nước miếng tung bay, so với người diễn kịch trên đài còn xuất sắc hơn, nói xong khát nước, còn gọi Tiểu Trình ở góc phòng lấy Pauli trong tủ lạnh tới cho hần uống.

Tiểu Trình nghe xong sự tình, cũng không hẹp hòi, đem đồ uống cao cấp đưa hần, sau đó trốn ở góc phòng tiếp tục nghe cuộc tình tay ba phần khích.

Tần Đại Đồng từ trước đến nay không dễ kích động, giờ thật sự nổi cáu: “Đúng là quá đáng.”

“Đương nhiên, em định tìm mấy anh em đến làm thịt hần, hết lần này tới lần khác tổn thương Tiểu Dị, hừ!” Tần Đại Bằng đối với việc không thể giáo huấn Trương Kiến Hiền vẫn còn tức giận.

Tần Đại Đồng quát: “Việc này đừng nói trắng trợn, nếu bị cảnh sát bắt, không phải liên lụy Tiểu Dị sao? Chờ một thời gian hãy động thủ, không bị nghi ngờ.”

Le lưỡi, Tần Đại Bằng ‘giác ngộ’, anh họ nói có lý, nếu hiện tại đã thương Trương Kiến Hiền, cảnh sát nhất định sẽ hoài nghi Tô Hiểu Dị, chờ thêm mấy tháng sẽ tìm anh em chặn đường hần, đến lúc đó không cắt tay thì chặt chân, tùy ý.

Tô Hiểu Dị căn bản nghe không hiểu lời hai người, có điều, có người cố gắng giúp mình, tâm tình rất nhanh hồi phục, theo thói quen, cậu lại nghĩ biện pháp giúp đồng sự hạ hỏa.

“Đại Bằng, hôm nay là sinh nhật tôi, đừng nói chuyện đen đủi như vậy... Cậu mời tôi uống bia đi, coi như bỏ qua quà sinh nhật.” Hạ quyết tâm: “Hôm nay tôi nhất định phải uống rượu, cải thiện hiệu suất làm việc cho Đại Đồng ca!”

“Tiểu Dị chết tiệt, tính toán rút cạn tháng lương tôi mới lĩnh!” Tần Đại Bằng nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Đại Đồng nhú mày hỏi: “Tứ lượng Tiểu Dị tốt chứ?”

“Cũng không phải không tốt, là luyện nhiều nên quen thôi!” Tô Hiểu Dị thực sợ Tần Đại Đồng sẽ cản cậu, vội vàng cam đoan: “Nhờ anh, Đại Đồng ca, tôi sẽ uống ở trên lầu, uống say liền đi ngủ, sẽ không quấy rối việc kinh doanh của anh.”

Khóe mắt cùng hai gò má ửng đỏ ai ai khẩn cầu, Tần Đại Đồng đâu thể nào cự tuyệt? Anh đối với sinh vật đáng yêu luôn không có biện pháp, nhất là loại giống con thỏ trắng nhỏ đáng thương.

“Được rồi, sinh nhật được ưu tiên... Trong tủ lạnh có bia các cậu tùy ý lấy, Đại Bằng, em chú ý Tiểu Dị, đừng cho uống nhiều quá.” Anh dặn đi dặn lại.

Tần Đại Bằng gật đầu.

Tần Đại Đồng lại bổ sung: “Tiền lương cứ giữ lại, nể cậu là em họ anh, đồ uống anh cung cấp miễn phí.”

Tô Hiểu Dị mặt mày hớn hở, vô tình đem Tần Đại Bằng đẩy ra, ngược lại ôm chầm lấy chủ quán: “Ha ha, Đại Đồng ca đóng cửa hàng lên uống với tôi đi, tôi thích nhất cùng Đại Đồng ca nói chuyện phiếm, không giống lão Đại Bằng này gõ đầu tôi, còn mắng tôi ngu ngốc, tôi không có ngu ngốc...”

“Không ngu ngốc, cậu không ngu ngốc, Đại Bằng còn gõ cậu, nói với anh, anh mắng cậu ta.” Tần Đại Đồng cương chiều giống như ông bố với đứa con thơ.

Mừng rỡ, Tô Hiểu Dị buông ra ông chủ ra, dương dương tự đắc nhìn phía đồng sự, khiêu khích, ánh mắt như tuyên bố: hừ, Tần Đại Bằng, sau này cậu không thể chế nhạo tôi không biết phân biệt, tôi đã tìm được Đại Đồng ca làm chỗ dựa vững chắc, dám gõ đầu tôi tôi sẽ kiện!

Tần Đại Bằng thờ ơ lạnh nhạt, xì, hai người này khi nào đã thành liên minh? Quả thực giống đã nói, chung lưng đấu cật chen ép mình, ăn ý có đủ mười phần.

Nhìn trộm Tô Hiểu Dị, không phải mình công rắn cắn gà nhà chứ?

8. Chương 4-1

Tâm tình không tốt liền mượn rượu giải sầu, đây là ý tưởng đơn thuần đến cực điểm của Tô Hiểu Dị, hơn nữa kẻ ngốc đã tìm được, chính là đồng sự Tần Đại Bằng tốt cùng chia sẻ, cho nên càng uống nhiều hơn.

Có người bạn như vậy bên cạnh còn cầu gì hơn? Tô Hiểu Dị cứ thế lớn mật nốc hết cốc này đến cốc khác, bắt bạn tốt ngồi bên cạnh, tiếp rượu với đá, cậu còn thuận tiện giở trò sổ sàng, an ủi tâm hồn trống rỗng của mình.

Tần Đại Bằng đè nén nước mắt, mặc cậu sờ đông nắm tây, may mắn trên mình Tô Hiểu Dị có mùi hương thoang thoảng, tới gần cũng không khiến người khác sinh ghét, sức niết cũng không nặng, chỉ là đùa giỡn mà thôi.

“Đại Bằng, may mắn còn có cậu với Đại Đồng ca, bằng không tôi mấy ngày này khẳng định rất khổ sở...” Tô Hiểu Dị nói, sau đó đem chai bia coi như nước sôi mà nốc cạn.

“Hừ, Tiểu Dị ngốc tôi khuyên cậu, quãng tên khốn đó ra khỏi đầu đi, còn vạn thắng tốt hơn vậy!” Tần Đại Bằng lớn tiếng khuyên.

Lời này khơi dậy hừng tâm tráng chí của Tô Hiểu Dị, đúng vậy, điều kiện của mình cũng không kém, nơi này không cần ta, còn nơi khác muốn ta, nhắm mắt tìm bừa, nhất định có thể tìm thấy người tốt hơn Trương Kiến Hiền mấy chục lần, được rồi, tốt nhất là giống Đại Đồng ca dưới lầu, đàn ông giàu có khí phách, lại ôn nhu sẵn sàng...

“A!” Tô Hiểu Dị kêu thảm một tiếng, không cẩn thận từ trên ghế ngã nhào xuống đất.

“Tiểu Dị ngốc, có sao không? Mới hai chai đã say, đến mức ngồi không nổi nữa rồi sao...” Bạn rượu rung đùi đắc ý giáo huấn.

Tô Hiểu Dị chột dạ, vừa rồi cậu bỗng đối với Đại Đồng ca sinh vọng tưởng, không xong, chết tiệt chết tiệt, Đại Đồng ca là dị tính, không thể động tình với anh ấy.

Chính là Đại Đồng ca quá tuyệt vời, nếu anh ấy trở thành bạn trai mình, nhất định sẽ rất hạnh phúc...

“Không phải uống rượu đến trúng gió chứ, nước miếng chảy không ngừng, xem ra chuyện vừa rồi khiến cậu rất đau lòng...” Tần Đại Bằng rút khăn giấy giúp cậu lau nước miếng, còn nói: “Đừng khổ sở nữa, tôi hát ‘tình còn triền miên’ cho cậu nghe... Không không, tình cũ không thể kéo dài, đổi bài... Đây, được rồi, ‘ta là nam tử hán’, bài này hợp với cậu nhất.”

Tô Hiểu Dị lập tức che lỗ tai, không nể tình, ai kêu giọng hát Tần Đại Bằng so với Chaien còn khủng bố hơn?

Đang đùa giỡn, một lát Tần Đại Đồng lên xem tình hình, còn cầm thêm đồ nhắm rượu lên, nhìn xem hai tên uống HIGH, trong lòng lưỡng lự trước đêm nay không chừng phải chăm sóc hai con ma men.

Tô Hiểu Dị thấy Tần Đại Đồng lên, vô cùng cao hứng, bỏ Tần Đại Bằng lại sân khấu, lôi kéo Tần Đại Đồng ngồi xuống, mời rượu.

“Hôm nay là sinh nhật em, rất quan trọng, cho nên Đại Đồng ca phải cùng em uống rượu.” Ha ha cười, đem chén trong tay mình kề vào miệng đối phương, ngửa đầu nói: “Uống...”

Tần Đại Đồng ngơ ngơ ngẩn ngẩn một hồi lâu, miệng hơi mở, nâng cốc uống hết.

Thấy đối phương không cự tuyệt, Tô Hiểu Dị thật vui vẻ, tiếp tục rót một ly đưa qua: “... Đại Đồng ca là chủ quán rượu, khách hàng hỏi gì, anh cũng giải thích rõ ràng mạch lạc... Nhưng bản thân lại không uống nha...”

“Tôi lúc còn trẻ vì say rượu đã phạm một sai lầm, cho nên tận lực khắc chế.” Tần Đại Đồng thần nhiên trả lời.

“A, hóa ra như vậy a...” Nghe người ta nói như vậy, Tô Hiểu Dị hết giận, chén trong tay đang đưa qua liền ngừng lại.

Tần Đại Đồng cười cười, xoa đầu cậu, nói: “Sự tình không nghiêm trọng lắm, khi tôi vui cũng sẽ uống một chút... Từ nay về sau nếu cậu muốn uống, tôi tiếp cậu không thành vấn đề.”

Tô Hiểu Dị mừng rỡ, tiếp tục đưa rượu đến, ngọt ngào cười: “Nào uống đi, Đại Đồng ca.”

“Làm sao cậu ...” Tần Đại Đồng nhin không được nghi hoặc.

“Tôi làm sao?” Tô Hiểu Dị tò mò hỏi.

Tần Đại Đồng mở miệng, lại không dám nói, bộ dạng Tô Hiểu Dị mời rượu tràn đầy phong tình, không giống loại gái làng chơi hư tình giả ý, là dạng thanh thuần thơ ngây, khiến hắn nhin không được tâm vừa động, há mồm uống cạn ly rượu.

“Ha ha, Đại Đồng ca chính là hỏi ta, đáng vẻ không giống như Đại Bằng... Di, Đại Bằng quá đáng, sao có thể ngủ trước!” Tô Hiểu Dị quay đầu phát hiện dị trạng bạn tốt, thở phì phì.

Nguyên lai Tần Đại Bằng nhin thấy người thay thế đến, nghĩ thầm rốt cục đã được giải thoát, vì thế yên tâm lẫn lên sô pha, tìm Chu công.

“Không sao, để nó ngủ đi, chúng ta nói chuyện phiếm, dù sao ngày mai Tiểu Dị không đi làm, uống rượu cũng không sao.” Tần Đại Đồng cười nói.

Tô Hiểu Dị lúc này cảm giác say dâng lên, quả thực giống như là mượn gan hùm mật gấu, lại phát hiện đáng người Đại Đồng ca sẵn chắc đang kề sát chỉ cần đưa tay liền chạm tới được, vì thế nghiêng mình một cái, hai tay vòng qua eo người ta, dùng hành động ăn đậu hũ đồng sự vừa rồi áp dụng trên người chủ nhà.

“... Oa, quả nhiên... ôm Đại Đồng ca so với Đại Bằng tuyệt hơn...” Cái đầu nho nhỏ rúc vào lồng ngực người ta.

Tần Đại Đồng không biết phải làm sao, lại có chút buồn cười: “Xem ra, cậu uống nhiều quá rồi...”

Tô Hiểu Dị không trả lời, lẳng lặng nghe tiếng tim đập của đối phương, mạnh mẽ, làm người ta có cảm giác ổn trọng kiên định...

Rất thích rất thích nghe tiếng tim người ta đập như vậy, cảm giác có thể giảm bớt tích tụ trong lòng mình, hơn nữa, lồng ngực Tần Đại Đồng dày mà ấm áp, thật không muốn rời xa...

Trước kia, Trương Kiến Hiền không thích kiểu cậu dựa vào nghe tiếng lòng, nói loại hành động này thực nhàm chán... Có sao? Đại Đồng ca giống như không thêm để ý a...

“... Anh cũng yêu con trai thì tốt rồi...” Thì thảo nói nhỏ.

“Cậu nói cái gì?” Tần Đại Đồng không có nghe rõ, hỏi.

Tô Hiểu Dị lặng im một hồi, sau đó, cậu lớn tiếng nói: “Đại Đồng ca, tôi thề, tôi nhất định phải tìm người có điều kiện so với tên Trương rác rưởi gấp nhiều lần làm tình nhân!”

“Nga?”

“Được rồi, đáng người so với hắn cao hơn, học vấn uyên thâm hơn, tiền kiếm được nhiều hơn, EQ lại càng phải cao hơn hắn!” Tô Hiểu Dị nắm chặt nắm tay, tuôn ra tiêu chuẩn bạn đời.

Tần Đại Đồng nghe xong nhin không được nghĩ, bản thân ngoại trừ đáng người cao hơn, đại khái không thể so được với kẻ bạc tình kia đi? Nhưng không biết đối phương mỗi tháng kiếm bao nhiêu tiền? Người ta đã có nhà riêng, vậy tài sản cá nhân chắc hơn mình rồi.

Kỳ quái, sao lại nghĩ chuyện đó?

Tô Hiểu Dị còn nói tiếp: “... Sẽ không quên sinh nhật của tôi, còn cưng chiều tôi, luyện tiếc tôi khóc, giống

như Đại Đồng ca...”

Lòng Tần Đại Đồng liền thoải mái, hai tay ôm lấy vai cậu, nhỏ giọng đáp lại: “... Tiểu Dị sẽ tìm được người như vậy, nhất định, tôi cam đoan...”

“Thật sự?” Tô Hiểu Dị cao hứng, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “... Cũng không cần gấp, tạm thời duy trì tình trạng độc thân không tồi...”

Tần Đại Đồng cười.

Uống rượu là như thế này, lúc đầu là ngà ngà say, sẽ cảm thấy khoan khoái nâng nâng như đang bay, cũng chỉ là biểu hiện giả dối ngắn ngủi, tiếp tục uống, cuối cùng, sẽ giống như Tô Hiểu Dị vậy, khi ấy mới biết thế nào là khổ.

Cao hứng cùng Đại Đồng ca nói chuyện trên trời dưới biển, uống cạn sạch rượu trên bàn, ăn sạch đồ nhắm, bụng Tô Hiểu Dị tưởng đến chịu không nổi mới thôi.

“Đại, Đại Đồng ca...” Lúu lười: “... Tôi không ổn... Phải ngủ... Nơi này, ngày mai rời giường... Tôi sẽ dọn lại...”

Đứng lên, lảo đảo một cái, Tô Hiểu Dị lại ngã quay vào sô pha.

“Di, hay ghê... Trần nhà đổ tới đổ lui da...” Ngửa đầu nhìn, cười khanh khách.

Tần Đại Đồng ở một bên lắc đầu, ai, tiểu gia hỏa này ngay cả say rượu cũng đáng yêu như thế.

Tô Hiểu Dị cố gắng vịn cái ghế đứng lên, sau đó tìm phòng mình... Ngô, hướng nào đây? A, tùy đi... Đi thẳng là được rồi...

Cất bước đi... Hi hi, thân thể lung la lung lay thật là thú vị... Tô Hiểu Dị đùa vui vẻ, không chú ý đụng phải cái gì, thiếu chút nữa lại ngã, may mắn...

“Cậu đi nhầm, đó là phòng tôi, phòng cậu ở bên phải.” Tần Đại Đồng đúng lúc đỡ lấy cậu.

“Hắc hắc, tôi còn tưởng... Phòng tôi chạy đâu rồi...” Tô Hiểu Dị cả người dựa vào lòng Tần Đại Đồng, làm nũng: “... Đại Đồng ca... Tôi đi không nổi...”

Tần Đại Đồng giúp người giúp đến cùng, giúp Phật đưa lên tây thiên, nhắc bóng người, bước mấy bước

đem tiểu quỷ say xỉn nằm an ổn trên giường.

“Ha ha, Đại Đồng ca thật khỏe...” Mắt say lờ mờ mông lung, Tô Hiểu Dị nói.

“Cậu cũng chỉ so bằng một thùng rượu.” Tần Đại Đồng khẽ mỉm cười trả lời, thật sự, Tô Hiểu Dị không cao, khung xương lại nhỏ, thật sự không nặng tí nào.

Tô Hiểu Dị ở trên giường lăn lộn, đột nhiên vẻ mặt đau khổ, đáng thương nói: “... Đại Đồng ca, ta uống nhiều quá... Muốn ói...”

“Biết ngay tên tiểu thổ tử cậu sẽ làm loạn mà.” Tần Đại Đồng trách móc, đã sớm chuẩn bị tâm lý, rất nhanh ra khỏi phòng mang cái xô vào cho Tô Hiểu Dị tha hồ ói.

Cho nên mới nói, uống rượu chỉ được khoái ý nhất thời, vui sướng đi qua, Tô Hiểu Dị hiện tại nếm đến quả đắng, ói lên ói xuống, đến khi đem mọi thứ trong bụng đều phun hết mới thoải mái; Tần Đại Đồng lại giúp cậu chuẩn bị nước sôi súc miệng, còn có khăn ướt lau mặt, mới khiến Tô Hiểu Dị ngủ say.

Sáng hôm sau, không thể tránh, cảm giác say rượu đột kích.

9. Chương 4-2

Đầu đau chết đi được! Đau đến nỗi Tô Hiểu Dị phát hệ, sau này không bao giờ... uống rượu nữa... Không, không uống rượu, làm sao ăn đậu hủ Đại Đồng ca? Việc kiêng rượu phải xem xét lại cái đã.

Đối với chuyện tối qua, kỳ thật cậu vẫn mơ mơ hồ hồ, nhớ Tần Đại Đồng chăm sóc cậu thế nào, khi cậu nôn ọe thì vỗ vỗ lưng cậu, khi cậu nằm xuống thì sửa chăn cho cậu, sau đó ngồi ở một bên, chờ xác nhận mình không còn khó chịu, đã chìm vào cõi mộng mới thôi.

Đại Đồng ca thật ôn nhu, so với cha mẹ mình còn ôn nhu hơn.

Xuống giường, phát hiện uế vật ói ra đã được xử lý sạch sẽ, ra ngoài, Tần Đại Đồng vẫn ngủ như heo; một mảnh bữa bãi trên bàn đã được dọn dẹp, chắc hẳn là Đại Đồng ca động tay.

Nghĩ vậy khiến Tô Hiểu Dị xấu hổ, trước vào phòng tắm tẩy rửa mùi rượu trên người, sau đó chạy xuống lầu muốn tìm chủ nhà cảm ơn.

“Đại Đồng ca!” Từ cầu thang thấy Tần Đại Đồng ngồi ở trước quầy, nhin không được ca hứng gọi.

“Sao không ngủ tiếp? Cuối tuần, ngủ thêm đi, tối hôm qua cậu uống rất nhiều.” Tần Đại Đồng lo lắng nói.

“Đều phun hết rồi... Đại Đồng ca, cảm ơn anh đã chiếu cố... Tôi... luôn làm phiền anh a...” Ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Không có gì, là tôi thích.” Tần Đại Đồng trả lời.

Hai người nhìn nhau, chẳng biết tại sao, cùng đỏ mặt.

Tiểu Trình lúc này ở một bên nói leo: “Tiểu Dị ca anh còn say không? Quán cũng có bán nước giải rượu, hiệu quả thế nào em cũng không biết.”

“Lấy cho tôi một chai, bao nhiêu tiền? Toàn bộ để Đại Bằng trả.” Tô Hiểu Dị cười nói.

“Vậy anh lấy hai chai đi.” Tiểu Trình rất biết buôn bán, nhất là kiếm tiền của thối Đại Bằng.

Uống hết chai giải rượu, cũng không biết là thực sự hiệu quả hay tác dụng tâm lý, Tô Hiểu Dị đột nhiên cảm thấy tinh thần dồi dào sức sống, hơn nữa rất phấn chấn, quyết tâm báo đáp Tần Đại Đồng lần này.

Chuyện này thật phiền toái, nếu Tần Đại Đồng là người đồng tính, Tô Hiểu Dị rất muốn lấy thân báo đáp, ai kêu cái dáng người kia... Không, không được, không thể bôi nhọ hình tượng Đại Đồng ca trong lòng được... Đổi cách khác... Mình còn có thể làm gì?

Đột nhiên nghe Tần Đại Đồng nói với Tiểu Trình: “Lúc cậu mang hàng đến Bắc khu thì ghé mua ít cháo Vương Ký về... Tiểu Dị cùng Đại Bằng giữa trưa nên ăn chút cháo lót dạ...”

Ha, có thể chứ! Tô Hiểu Dị cao hứng đập bàn.

“Tiểu Dị, cậu đừng dùng sức vỗ bàn, tay sẽ đau.” Tần Đại Đồng hoàn toàn không nghĩ tới nếu cái bàn bị Tô Hiểu Dị phá hư, sẽ phải tốn tiền mua đồ mới.

Đau thật, nhưng Tô Hiểu Dị không quan tâm, giờ mới là mười giờ sáng, dư dả.

“Đại Đồng ca, phòng bếp đằng sau anh không dùng đến, rất phí... Tôi dùng được chứ?” Lòng đầy hi vọng, mắt mở to khẩn cầu.

Tô Hiểu Dị nhất định sớm chỉ biết chiêu này lực sát thương mạnh bao nhiêu, nhất là dùng với Tần Đại Đồng, thử trăm trúng trăm.

Quả nhiên, Tần Đại Đồng kháng cự không nổi, trả lời: “Tiểu Dị muốn xuống bếp? Không thành vấn đề, cậu có thể dùng, dù sao ở đây cũng trang bị đầy đủ mọi thứ.”

Tô Hiểu Dị hoan hô, nói: “Tuyệt, giữa trưa tôi sẽ làm một bàn đồ ăn để Đại Đồng ca ăn, báo đáp ân tình Đại Đồng ca.”

Tần Đại Đồng không hiểu nổi đối phương vì sao lại khoái trá như vậy, cũng cười theo: “Đã nói tôi thích chăm sóc cậu, chứ để trong lòng... Trời cho cậu tới chỗ tôi, chúng tôi chúng ta hữu duyên, đừng nghĩ lung tung, đời người sẽ khoái hoạt hơn.”

Tô Hiểu Dị càng thêm sùng bái đối phương, Đại Đồng ca nói chuyện rất có đạo lý nga!

Đầu tiên chạy vào phòng bếp kiểm tra, nồi cơm có, bếp gas nổi hầm... Có chút bẩn, cọ rửa là có thể dùng... Thiếu gạo, gia vị cũng chỉ có nước tương cùng muối ăn...

Chạy ra tìm Tiểu Trình: “Cùng tôi ra siêu thị mua đồ... Phải làm mới được ăn.”

Giờ đứng tầm quán vắng, Tần Đại Đồng tự ôm thêm chuyện: “Tiểu Trình trông tiệm đi, tôi cùng cậu đi.”

Đại Đồng ca muốn đi, Tô Hiểu Dị trăm ngàn vạn hoan nghênh, hí hửng lôi kéo người xuyên qua đường tới siêu thị đối diện.

Cải thìa sao mắc như vậy? Lú lỏi, vì muốn Đại Đồng ca ném thử thủ nghệ của mình, còn viết sẵn một danh sách rồi.

“Đại Đồng ca có gì không thích ăn không?” Thăm thính tình báo.

“Có... Nội tạng, tôi kiêng nội tạng, mùi cá quá nặng cũng không được.” Tần Đại Đồng trả lời.

“Lạp xưởng ăn được không?” Cẩn thận truy hỏi một câu.

“Không ghét.”

Tô Hiểu Dị nghe xong lập tức hắc hắc ngây ngô cười, đem tin tức ghi tạc thật sâu trong đầu, còn ghét, thích những thứ gì, chỉ có mình cậu biết.

Chọn thịt gà, mua đậu hũ, tôm bóc vỏ xem ra mới có, cũng mua, tiếp theo đi mua một đồng đồ gia vị, còn mua năm cân gạo, để Tần Đại Đồng khiêng giúp.

“Biết ngay Đại Đồng ca cực giỏi, có anh, tôi mua đồ thật thoải mái.” Tô Hiểu Dị mở to mắt sùng bái, lại mong người ta làm cu-li cho mình dài dài.

“Cậu làm văn phòng, hơi yếu một chút, đừng khách khí, lần sau muốn tôi giúp mang vác đồ, cứ việc nói.”

“Vậy, Đại Đồng ca, sau này anh cần đỡ hàng cứ kêu tôi một tiếng, tôi mỗi ngày sẽ chuyển một chút rượu, nói không chừng rất nhanh sẽ có cánh tay rắn chắc như anh.” Khờ dại lại lạc quan nói.

Tần Đại Đồng không muốn làm cậu cụt hứng, nhìn cánh tay Tô Hiểu Dị, một thùng rượu không chừng làm cậu gãy xương luôn đi.

Nói rồi, hai người đến quầy thu ngân thanh toán xong quay về quán, tiếp theo Tô Hiểu Dị thận trọng thông báo với chủ quán cùng nhân viên.

“Trong bếp tôi có quyền cao nhất, không được tôi cho phép, ai cũng không được vào!”

Vì để cho cảnh cáo của mình có hiệu quả, Tô Hiểu Dị còn vung nắm tay, tỏ vẻ cậu nói nghiêm túc, làm Tần Đại Đồng cùng Tiểu Trình nhìn nhau, đối với loại không tính là nắm đấm này cảm thấy buồn cười.

“Để Tiểu Dị làm gì cũng được, cậu đừng cản trở cậu ấy.” Ông chủ quay qua nói với nhân viên.

Tiểu Trình khó chịu kháng nghị: “Đại Đồng ca bắt công, em làm ở đây một năm, anh toàn coi em như trâu bò mà sai bảo, Tiểu Dị ca mới đến mấy tuần, anh cũng chiều anh ấy như gì ấy, không công bằng!”

Tần Đại Đồng nghiêm mặt giáo huấn: “Cậu là nhân viên cậu ấy là người thuê nhà, sao so sánh được? Cậu còn linh tiền của tôi, không sai cậu thì sai ai? Nhìn Tiểu Dị xem, ai nhẫn tâm sai bảo cậu ấy người đó là vô huyết vô lệ.”

Ông chủ tiến hành giáo dục nhân viên.

Tiểu Trình xoa xoa đầu, ông chủ cũng giống như em họ mình toàn yêu nhằm kẻ không ra gì? Nhưng mà, ngẩng cổ nhìn vào phòng bếp... Ách, da mịn thịt mềm (trời gà không chặt), làn da trắng như nộn đậu hủ, quả nhiên là ngồi văn phòng trường kỳ mà tạo thành...

Yêu tinh khoác áo thiên sứ.

“Tiểu Trình, trong lòng cậu đang mắng trộm tôi huh?” Tô Hiểu Dị phát hiện có người rình mình, ánh mắt còn tràn ngập phần uất, quay ra hỏi.

“Không có.” Tiểu Trình rụt cổ.

Tần Đại Đồng lúc này nói: “Đi giao hàng đi, trở về còn ăn cơm... Mặc kệ trù nghệ Tiểu Dị như thế nào, cậu nể mặt cậu ấy, cố ăn ba bát cơm, biết không?”

“Đây là thỉnh cầu hay mệnh lệnh?” Tiểu Trình mày ử mặt ề hỏi, bởi vì nếu Tô Hiểu Dị nấu gì đó quá tệ, ông chủ ép mình ăn ba bát chính là ngược đãi a.

“Mệnh lệnh, không được chống lại.” Lạnh lùng nói.

Tiểu Trình chỉ có thể ử rữ đi giao hàng, ước chừng qua nửa giờ sau mới về, vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt chưa bao giờ có ở đây...

Phóng vào phòng bếp như tên lửa, nhìn một bàn bày đầy đồ ăn khiến người ta thêm nhỏ dãi, ngón trở giật giật! Tiểu Trình chịu không nổi hấp dẫn, đưa tay muốn trộm một miếng gà xé phay...

Một cán cơm lạnh lung đánh tới, Tô Hiểu Dị đỏ đỏ mắng: “Không được ăn vụng, chỉ có chuột mới ăn vụng! Đi rửa tay ngay!”

Tần Đại Đồng lúc này cũng xong việc bên ngoài, đi vào phòng bếp thơm nức, cũng đưa tay hướng gà xé phay, gương mặt mẹ kế của Tô Hiểu Dị lập tức giãn ra.

“Ăn được không? Đại Đồng ca ngồi xuống đi, tôi đơm cơm giúp anh.” Nói xong liền đưa qua một chén cơm tẻ nóng hằm hập.

Tiểu Trình tức giận đến vỡ mặt, không phải nói chuột mới ăn vụng sao? Sao Tiểu Dị ca chỉ nói mình là chuột? Nghĩ lại nghĩ, nhưng chỉ có thể ngồi xuống gấp đồ ăn, toàn bộ oán hận tất cả đều ném...lên mây.

“Tiểu Dị ca, này là cái gì? Đậu hủ hấp? Trộn với cơm ăn rất ngon, so với tiệm bên ngoài còn ngon hơn.” Tiểu Trình cơ hồ nuốt cả đầu lưỡi mình.

Tô Hiểu Dị rất đắc ý, thấy Tần Đại Đồng tập trung ăn, không cần nhiều lời cũng biết anh thích những thứ này, rất nhanh bát cơm đã thấy đáy, Tô Hiểu Dị lại đơm thêm một chén.

Lúc này trên lầu Tần Đại Bằng tham ngủ bị đói mà tỉnh lại, bò xuống lầu, kinh ngạc thấy đồng sự một lần nữa ‘rời núi’ làm cơm, tinh thần phấn chấn, đi a đi a bàn ăn thẳng tiến.

“Đã lâu không được ăn đồ Tiểu Dị nấu... Tiểu Trình ngốc, mang thêm bát dưa cho tôi... A, tôm bóc vỏ đúng là giòn a... Tiểu Dị cậu mà là con gái, tôi sẽ cướp cậu về làm vợ, mỗi ngày nấu ăn cho tôi ăn.” Nhồi nhét đầy miệng, Tần Đại Bằng ú ớ nói.

“Hừ, ai bắt cậu chỉ thích con gái? Cậu chỉ cần đồng ý yêu tôi, muốn tôi nấu cái gì cũng được... Từ từ, không được ăn hết tôm bóc vỏ, Đại Đồng ca còn muốn ăn!” Lấy dưa gồ bàn tay xấu xa của đồng sự.

Tần Đại Bằng thu hồi bàn tay bị gõ đau, oán hận: “Ai, không thương cậu cũng có thể mỗi ngày được ăn chứ? Cậu bây giờ là người độc thân, nơi này lại có sẵn phòng bếp, mỗi ngày đều tổ chức bữa ăn tập thể... Cậu không phải nói thích tự nấu ăn, còn nói thức ăn bên ngoài đều ăn không quen?”

Tiểu Trình cũng cổ vũ: “Tiểu Dị ca đúng là nấu rất ngon, nếu anh thật sự là con gái, tôi có phải đánh thối Đại Bằng tới tàn phế cũng phải đoạt lại anh làm vợ... Được rồi được rồi, sau này mỗi ngày nấu cho bọn tôi, tôi sẽ mỗi ngày theo anh đi mua đồ.”

Tần Đại Đồng là người duy nhất phản đối ý kiến.

“Không được, Tiểu Dị mỗi ngày đều đi làm khổ cực như vậy, nếu về còn phải chuẩn bị cơm nước cho bốn người, tôi sợ cậu ấy sẽ mệt chết.”

Tô Hiểu Dị vội lắc đầu: “Không đâu, tôi vốn thích nấu ăn a, tôi muốn mỗi ngày đều nấu cho Đại Đồng ca ăn, không được sao?”

Tần Đại Đồng thật sự cảm động, hơn nữa, nếu mỗi ngày đều ăn ngon như vậy, không thu tiền thuê nhà của Tiểu Dị cũng được.

“Thật sự có thể chứ?” Tần Đại Đồng lo lắng gặng hỏi.

“Chỉ cần Đại Đồng ca không chê...” Tô Hiểu Dị xấu hổ.

Lần này đến phiên Tiểu Trình cùng Tần Đại Bằng nhìn nhau, trao đổi ánh mắt: không khí sao đột nhiên chuyển màu hồng?

Tô Hiểu Dị không cho trí tưởng tượng hai người kia tiếp tục bay xa, ho nhẹ, nói: “Nếu Đại Đồng ca đồng ý, vậy, công sức của ta là miễn phí, Đại Đồng ca phụ trách cung cấp nguyên liệu, tiểu Trình, àn, khi đi giao hàng thuận tiện giúp tôi, mua nguyên liệu siêu thị đối diện không có...”

Tần Đại Bằng đáy lòng một trận ác hàn thổi qua, hỏi: “... Kia, còn tôi?”

“Cậu nếu muốn tới đây ăn cơm tôi nấu, đơn giản, mỗi tháng đóng hai ngàn đồng trợ cấp... Không được báo oán nga, bằng không tôi không làm món cậu yêu nhất nào là sườn xào chua ngọt, thịt bò xào, gà ướp dưa, sơn tô chiên...” Một hơi nói ra hơn mười loại đồ ăn Tần Đại Bằng ưa thích.

“Tiểu Dị cậu bất công, tôi với cậu là đồng sự đã nhiều năm, cậu coi tôi là trâu bò sai bảo, quen biết Đại Đồng ca mới mấy tuần, cậu đối với anh ấy còn tốt hơn tôi, không công bằng!” Tần Đại Bằng rưng rưng lên án.

Đoạn này cũng giống như cảnh Tiểu Trình đã diễn qua.

Tô Hiểu Dị lại hắc hắc cười lạnh, nói: “Cậu cứ từ tôi đi, sau này tôi sẽ đối đãi thật tốt với dạ dày cậu, Đại Bằng bảo bối.”

“Cậu, đồng ý rồi là không được đổi ý nha...” Tần Đại Bằng ai oán, cắn khăn tay nhỏ bé trả lời.

Cho nên, từ bữa đó trở đi, Tô Hiểu Dị liền dễ dàng nắm trong tay quyền sinh sát cửa hàng của Đại Đồng, bởi vì vì dạ dày mọi người đều nằm trong tay cậu! Đương nhiên phòng bếp cũng trở thành cấm địa, ngoài Tần Đại Đồng, đám người còn lại chỉ cần lúc Tô Hiểu Dị nấu ăn mà bước vào, trên đầu đều ‘mọc ối’ đi ra.

Không ai dám oán hận.

10. Chương 5

Quả nhiên, Tô Hiểu Dị nghĩ, cảm giác đứng trong bếp là tuyệt nhất, muốn gió được gió cần mưa có mưa, nấu nửa chừng hết gia vị, đi ra ngoài hét một tiếng, người hầu luôn túc trực Tiểu Trình sẽ phóng ngay sang siêu thị, so với làm công cho cửa hàng còn cần cù hơn.

Cho nên, cuộc sống Tô Hiểu Dị trở nên phong phú hơn, sau khi tan sở về, buông cặp táp đi siêu thị mua đồ ăn, ha ha, có ba đại nam nhân chờ đồ ăn của mình, còn xúc động ăn tới ba bát, so với trước kia một người người nấu cơm, người kia lại nhất định không về nhà ăn, dù ăn, ngay cả câu hỏi thăm hay khen ngợi cũng không nói, so với hiện tại, thật sự là không thể so sánh nổi.

Lại còn có, Đại Bằng cùng Tiểu Trình đem mình nịnh hót thành cái dạng gì?

“Tiểu Dị cậu hại chết tôi rồi.” Đại Bằng nhai miếng thịt kho tàu, trên mặt biểu tình thỏa mãn tuyệt không giống như đang bị người nào đó mưu sát.

“Tôi làm sao hại chết cậu chứ? Nói!” Tô Hiểu Dị trừng mắt nhìn hắn, người ăn nhiều nhất nhanh nhất lại có thể phát ngôn như vậy, đáng đánh a.

Lại nuốt xuống một miếng cơm, Đại Bằng nói: “Đúng vậy, cậu hại tôi không muốn kết hôn, dạ dày đã bị dưỡng quen rồi! Nếu vợ tôi nấu khó ăn hơn cậu, tôi phải ôm nổi túi hờn vượt qua quãng đời còn lại?”

Nghe như vậy, Tô Hiểu Dị vừa lòng.

Tiểu Trình đề ra phương án giải quyết: “Thối Đại Bằng thực ngọc, anh chỉ cần đăng báo tìm bạn trăm năm, tiêu chuẩn là làm nữ đầu bếp, cam đoan sau này cũng có thể cật hương hát lạt a!”

“Di, chủ ý không tồi, tốt, ba năm tới tôi sẽ thay đổi mục tiêu kén vợ, làm quen nữ đầu bếp xinh đẹp, cùng

tôi xây dựng cuộc sống hạnh phúc sau này.” Mắt Đại Bằng lóe sáng tưởng tượng viễn cảnh tương lai.

Tô Hiểu Dị cười hì hì gật đầu.

Đại Bằng tiếp tục bổ sung: “Cho nên Tiểu Dị cố gắng chịu khổ, tiếp tục cố gắng nấu cơm cho ba tên La Hán bọn này ba năm, không được nửa đường bỏ rơi bọn này, đi theo thằng khác.”

Nụ cười trên khuôn mặt Tô Hiểu Dị lập tức biến mất, nhăn nhó: “Hey, tôi không ký hợp đồng bán thân cho cậu, sao muốn ám tôi những ba năm?”

Tiểu Trình bực bội Đại Bằng không giữ mồm giữ miệng, lập tức mất bò mới lo làm chuồng: “Tiểu Dị ca đừng nóng giận, nếu không thích thói Đại Bằng, sau này hắn tới dùng cơm tôi sẽ lấy chổi đuổi khỏi cửa, không để hắn chọc giận anh.”

“Tiểu Trình ngốc, dám bán bạn cầu vinh?” Vì trả thù, Đại Bằng đoạt thịt viên trong bát Tiểu Trình, nuốt gọn vào bụng.

Tiểu Trình thề từ nay về sau, cùng Tần Đại Bằng thù này không đội trời chung.

Nhìn thấy hai người kia cãi nhau âm ỉ, Tô Hiểu Dị mỉm cười, đột nhiên phát hiện Đại Đồng ca chăm chú nhìn mình, mắt không chớp, hại Tô Hiểu giật mình hoảng hốt: “Đại Đồng ca?”

Sắc mặt Tần Đại Đồng hồi phục bình thường, ngập ngừng, hỏi: “Tiểu Dị không định ở lại đây lâu dài, phải không?”

“Đại Đồng ca, tôi sẽ ở đây, đến khi anh kết hôn mới đi, được không?” Tô Hiểu Dị nhút nhát hỏi.

Đại Bằng cùng Tiểu Trình còn vừa ăn vừa tranh cãi, không chú ý đến bên này, Tần Đại Đồng cúi đầu nhỏ giọng trả lời: “Tôi không định kết hôn, cho nên Tiểu Dị có thể ở lại nấu cơm cho bọn tôi mãi, nấu đến phát chán mới thôi.”

“Không không không, tôi sẽ không chán đâu, chỉ cần Đại Đồng ca thích, tôi có thể nấu cả đời.” Tô Hiểu Dị cuống quýt nói.

Bỗng cảm thấy đoạn đối thoại rất kỳ quái, mặt hai người đỏ bừng.

Đại Bằng cùng Tiểu Trình vẫn tranh cướp miếng măng cuối cùng trong mâm.

Thứ bảy hai tuần sau sinh nhật của Tiểu Dị, giữa trưa, sau khi người thuê nhà hoàn thành một bàn thức ăn, tiếp đón ông chủ cùng nhân viên vào ăn.

Đến nỗi thực khách Tần Đại Bằng, tuy rằng không ở đây, nhưng mỗi tháng vẫn nộp hai ngàn đồng, nên dù có đi đến đâu, chỉ cần đến giờ ăn, hắn không sợ trăm cay nghìn đắng, phá tan toàn bộ cửa ải khó khăn, đều đúng giờ đến báo danh, quả thực coi đây như nhà mẹ đẻ.

Nói cách khác, tham phú phụ bần, có cơm ngon, Tô Hiểu Dị so với bà ngoại còn vĩ đại.

Ngay cả chào hỏi anh họ cũng bỏ, Đại Bằng vọt vào phòng bếp, nhìn Tô Hiểu Dị mới đem xúc xích chiên đặt trên bàn, sau đó thấy món xúc xích ngây ngô cười, còn cười dâm dăng, nhin không được mở miệng mắng.

“Tiểu Dị cậu lâu rồi không có bạn trai, nhìn kiểu chiên xúc xích như vậy, còn như vậy, sớm muộn gì cậu cũng đánh mất lý trí, tấn công bọn tôi, mà tôi là nguy hiểm nhất...”

“Hừ, cậu mới là người đầu óc đen tối, người ta chẳng qua muốn xem trình độ mình tới đâu... Xem, độ lửa vừa phải, trong chín ngoài giòn, màu đỏ tươi ướt át, cũng không bị nứt... Hừ, cậu phàm phu không có mắt nhìn, còn dùng sắc nhãn nhìn tôi, ghê tởm!”

Chửi, mắng lại.

“Chính là cảm thấy ánh mắt cậu bất chính... nhìn xúc xích thật sự không liên tưởng ‘nơi nào đó’ của tôi?” Đại Bằng vẫn hoài nghi.

Tô Hiểu Dị khinh thường: “Chỉ có loại xúc xích nhỏ hay đoạn ruột non, mới có thể khiến tôi liên tưởng đến nơi đó của cậu... Tự đại phải có tiền vốn.”

Đại Bằng vừa định đáp trả Tô Hiểu Dị, lại nghe tiếng cười khê của ông chủ truyền vào.

“Ai da, bị Đại Đồng ca nghe được, làm sao bây giờ? Anh ấy nhất định sẽ hiểu lầm tôi là kẻ háo sắc không đứng đắn... Thối Đại Bằng, trả danh tiết cho tôi... Không bồi thường? Lăn ra, hôm nay phạt dạ dày cậu, ngay cả chuỗi tiêu trắng miệng cũng không cho ăn!”

Cơn mưa dao dĩa bay đến, Tần Đại Bằng chạy trốn chết.

Đến giờ ăn cơm, quả nhiên, Tô Hiểu Dị đem một mâm lap xưởng đặt trước mặt Đại Đồng ca, còn chăm chú nhìn Đại Bằng như hổ rình mồi, không cho hắn động tay động chân.

Người anh em, cậu đối với tôi bất nhân, đừng trách tôi bất nghĩa.

Cầm đũa không bao lâu, Tiểu Trình thấy có khách đến, lập tức nhanh nhẹn đi ra tiếp đón, lúc sau tiến vào nói, “Tiểu Dị ca, bạn anh đến tìm.”

Bạn? Tô Hiểu Dị thực ngạc nhiên, ngoài Đại Bằng, có lẽ không có bất kỳ ai biết cậu dọn đến đây, sao lại có người tới tìm cậu?

Đáp án trước mắt.

“Mẹ nó, vừa thấy liền phiền, Tiểu Dị đừng ra, tôi đi đuổi hần!” Tần Đại Bằng hung tợn nói.

“Kiến Hiền?” Tô Hiểu Dị cắn môi, thật không muốn tiếp tục đối mặt người kia, nhưng... Nghĩ nghĩ, cậu nói: “Không sao, sợ hần lại tìm không thấy vật gì trong nhà, đến tìm tôi đòi.”

Đứng dậy, Tần Đại Bằng đột nhiên kéo cậu, nói: “Tiểu Dị, có việc gì cứ gọi tôi.”

“Dạ, Đại Bằng ca.” Tô Hiểu Dị mặt mày hớn hở, nghe Tần Đại Bằng nói như vậy, cậu đột nhiên cảm thấy tự tin gấp trăm lần, mặc kệ Trương Kiến Hiền vu tội mình thế nào, cậu nhất định có thể thần nhiên đối mặt.

Trương Kiến Hiền đứng trong quán, hôm nay hần đã chăm chút tỉ mỉ, dày da bong bẩy, áo quần phẳng phiu, tóc cũng chải chuốt chỉnh tề, bộ dạng như tên du côn phố chợ.

Ngày trước Tô Hiểu Dị cảm thấy Trương Kiến Hiền như vậy là anh tuấn, nhưng bây giờ, tâm không còn như trước, khiến cậu nhìn Trương Kiến Hiền bằng ánh mắt khác, hóa ra đối phương là tên lòe loẹt như vậy, ai, nhìn Đại Bằng ca thuận mắt hơn.

“Làm sao anh biết tôi ở đây?” Nghi hoặc hỏi.

Trương Kiến Hiền không đáp, không dám nói mình sau khi tan ca theo dõi Tô Hiểu Dị, mới biết tình nhân cũ trước mắt sống ở đây, hít một hơi, xuyên qua ván gỗ nhìn căn phòng đằng sau, mùi thơm bốc lên tứ phía, có ba người đàn ông đang ăn ngấu nghiến.

Cố nhìn kỹ, ở giữa là Tần Đại Bằng vừa gặp liền nhục mạ mình, gương mặt tuấn mỹ bắt đầu vụn vỡ, nhin không được chỉ trích Tô Hiểu Dị: “... Giờ em nấu ăn cho người khác ăn?”

“Bọn họ thích ăn, tôi sẵn sàng nấu.” Tô Hiểu Dị cũng không sợ hần: “Trước đây mỗi đêm tôi đều nấu chờ anh về ăn, đến khi canh lạnh ngắt anh còn chưa về, giờ ngấm lại, nấu cho anh thật phí tài năng của tôi, không đáng.”

Một phen khiến Trương Kiến Hiền không thể tiếp lời.

Tô Hiểu Dị nói xong, lại đi ra ngoài nhìn, hỏi: “Hôm nay không mang tình nhân mới của anh tới chửi mắng tôi?”

“Anh đã chia tay Khải Thuần, tiền mua xe cho hắn chính là phí chia tay.” Trương Kiến Hiền mặt nhẵn nhịu mày: “Tiểu Dị em theo anh về, chỗ này cuộc sống phức tạp, không thích hợp với em.”

Tô Hiểu Dị ngẩn người, Trương Kiến Hiền muốn cậu về? Cùng hồ ly tinh kết giao một tháng liền chia tay, hắn rốt cuộc coi tình yêu là cái gì? Người đuổi mình đi lại muốn mình trở về, cho mình là cái gì?

Tô Hiểu Dị cũng không phải là sủng vật.

“Về làm gì? Lại làm quản gia nhà anh? Chờ anh đem người mới về, lại nửa đêm đuổi tôi ra đường?” Tô Hiểu Dị lạnh lùng nói: “Cám ơn, tôi từ chối, anh mời người khác đi.”

“Tiểu Dị em vẫn tức giận? Đừng giận, anh chỉ là một phút hồ đồ... Anh cam đoan sẽ không có lần sau, em trở về đi.” Cuộc đời Trương Kiến Hiền lần đầu tiên cúi đầu đi năn nỉ.

Tô Hiểu Dị chán ghét nhìn mặt đối phương, một chút cũng không có ý hối cải, giống như ngoài Tô Hiểu Dị, không có ai dễ dụ như vậy? Căn bản là khinh thường người!

“Trương Kiến Hiền, không kịp nữa rồi, tôi giờ đã có bạn trai mới, ôn nhu lại săn sóc, so với anh tốt hơn ngàn lần, đối với anh tôi đã cạn tình, đi mà tìm người mới đi.”

Trương Kiến Hiền cực kỳ hoảng sợ: “Sao có thể? Tiểu Dị, chúng ta mới tách ra không bao lâu, làm sao em có thể!”

Tô Hiểu Dị đỏ mắt nói: “Chúng ta chưa chia tay anh vẫn có thể lảng nhãng, đã chia tay rồi, anh quản nổi tôi quen bạn trai sao?”

Trương Kiến Hiền không thể phản bác, hôm nay hắn bỏ qua sĩ diện tới đón người về, nghĩ ngờ Tô Hiểu Dị không như trước, đặt mình lên trên hết, sẽ vui mừng cùng mình trở về, sau đó giống như trước đây sùng bái mình, ái mộ mình...

Giờ xem ra, sự tình đã phát triển ra ngoài dự liệu của hắn, Trương Kiến Hiền trong một thoáng không biết phải làm sao...”... Tiểu Dị, em gạt anh đúng không? Đừng như vậy, anh đã tự đến đây, em đừng cẩu kính...”

Hắn tới gần, muốn lôi kéo Tô Hiểu Dị, tiến một bước thuyết phục cậu.

Tô Hiểu Dị đau, cho dù hốc mắt đỏ lên, vẫn gắng thoát khỏi tay đối phương, nói: “Ai lừa anh, bạn trai tôi đang ở bên trong, anh dám động đến tôi, hắn sẽ ăn dấm chua.”

“Anh không tin!” Trương Kiến Hiền chết không thừa nhận.

Tô Hiểu Dị hừ một tiếng, nghĩ thầm nhất định phải làm đối phương hết hi vọng mới được, vì thế chạy vào bếp, ba người kia vẫn chăm chú nhìn sự việc, đương nhiên cũng biết Tô Hiểu nghĩ khác làm cái gì... Được rồi, chẳng phải là tìm kẻ ra làm bia đỡ đạn sao?

Tần Đại Đồng chủ động đứng lên, vòng tay ôm vai Tô Hiểu Dị đi ra ngoài.

Tô Hiểu Dị đương nhiên cực kỳ vui sướng, trong ba người, Tiểu Trình xem tuổi còn rất trẻ, không đủ thuyết phục; Tần Đại Bằng? Trương Kiến Hiền đối với hắn đã quá quen, Trương Kiến Hiền sẽ biết ngay hai người diễn trò.

Cho nên Tần Đại Đồng là người thích hợp nhất, nhất định có thể tổng khứ tên Trương Kiến Hiền kia đi.

Thuận tay vòng qua ôm lấy thắt lưng Tần Đại Đồng, đúng là thu hoạch bất ngờ.

Hai người thân mật dính nhau như keo bước ra ngoài, đến trước mặt Trương Kiến Hiền, Tô Hiểu Dị còn cố ý dựa vào hông vai người ta, bày ra nụ cười ngọt ngào: “Đại Đồng ca, đó là... Ân, bạn em, nói muốn thấy anh...”

Tần Đại Đồng gật gật đầu, sắc mặt không tốt: “Tôi có nghe Tiểu Dị nhắc đến anh... Cậu ấy giờ là của ta, muốn ở bên nhau mãi mãi, Trương tiên sinh, anh hôm nay tới chúc phúc cho chúng tôi?”

Tô Hiểu Dị nghe Tần Đại Đồng nói muốn ở bên nhau mãi mãi, mặc dù biết là diễn, nhưng mặt vẫn đỏ ửng, ngửa đầu: “... Đại Đồng ca...”

Tần Đại Đồng nhìn lại, thâm tình đối diện, hai người này thấy thế nào, đều giống một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết.

Vì thế, Trương Kiến Hiền đã bị tổn thương nặng nề, không tin cũng không được, trong đầu hỗn loạn khiến hắn mất phong độ bình thường, nói cũng không nói, ngây người một lúc lâu, sau đó giống như bị chó đuổi, hốt hoảng chạy ra ngoài.

Tô Hiểu Dị thẳng đến khi nghe thấy tiếng xe của Trương Kiến Hiền chạy mất hút, mới buông tay ra, nói: “Cám ơn Đại Đồng ca...”

Tần Đại Đồng chỉ nói: “Cậu đừng khóc, hắn so với trong tưởng tượng còn khốn nạn hơn, bỏ hắn là đúng.”

Tô Hiểu Dị nghe xong, cảm thấy bị thương, đúng vậy, nếu không phải Trương Kiến Hiền vào đúng sinh nhật mình gây ra tổn thương sâu như vậy, hôm nay cậu có lẽ sẽ mềm lòng đồng ý... Giờ, cự tuyệt hắn là lựa chọn tốt nhất, ít nhất, không còn làm kẻ thua cuộc.

Thật sự, cũng đã không thể quay đầu lại.

“Vừa rồi cậu mới ăn vài miếng cơm, không tốt, quay lại ăn tiếp đi.” Tần Đại Đồng biết Tô Hiểu đang nghĩ linh tinh, cũng biết mỹ thực có thể dời đi chú ý của cậu.

Được nhắc nhở, Tô Hiểu Dị xoa xoa bụng, thiếu chút nữa đã quên có thực mới vực được đạo, cũng không thể vì Trương Kiến Hiền mà ủy khuất cái bụng của mình, lập tức trở lại phòng bếp.

Đồng sự Đại Bằng thấy hai người quay lại, giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Làm tốt lắm, ha ha, làm tôi cũng thất mát lòng mát dạ, nào, làm hai chén cơm... Vui sướng, thực vui sướng!”

“Đại Bằng thật đáng ghét, dám biến tôi thành diễn viên hạng bét hử...” Bỗng nhớ ra: “Đáng giận, không phải đã nói hôm nay phạt dạ dày cậu sao? Còn dám!”

Nguyên lai thừa dịp đầu bếp không quản, Tần Đại Bằng nhanh tay lẹ mắt đem toàn bộ lạp xưởng trong mâm trút vào bát mình, đây là một trong những tính xấu của nhân loại, càng cấm không cho ăn, lại càng muốn ăn, ăn thấy ngon hơn, tình nguyện phạm pháp, khi sư diệt tổ cũng muốn ăn trước làm mau.

Tô Hiểu Dị cảm khái, cậu tiến lại, cướp về miếng xúc xích trong bát Đại Bằng.

Tần Đại Bằng cũng không phải nhân vật đơn giản, tay chụp tới, hai đôi đũa trình diễn long hổ tranh chấp, cướp miếng ăn lại: “Keo kiệt, là đồ do Tiểu Dị cậu làm tôi mới động đũa vào, của người khác tôi còn khinh thường không thèm ăn ấy...”

“Người ta giữ cho Đại Đồng ca ăn đó! Còn, của ta nữa!” Tô Hiểu Dị quang quác kêu.

Cuối cùng, do Tô Hiểu Dị bám riết không tha, rốt cục vật hoàn cổ chủ... đem đồ cướp từ trước miệng Đại Bằng về, nói: “... Đại Đồng ca, ăn xúc xích của tôi...”

Tần Đại Đồng mặt không chút thay đổi, phải nói là không nhìn ra biểu cảm, hắn đã nghe hết lời em họ cùng Tiểu Dị đối thoại khi nãy, trời, từ ngữ tái hiện trong đầu, hơn nữa ý tứ hàm xúc nồng hậu, làm mình muốn cười lại không dám cười.

Có nên ăn xúc xích của Tô Hiểu Dị? Thức ăn ngay trước miệng, không ăn, Tô Hiểu Dị sẽ cho là mình làm không tốt, lại muốn khóc; ăn, nhin không được ảo tưởng kỳ quái...

“Đại Đồng ca không thích xúc xích có tôi?” Tô Hiểu Dị thấy đối phương chần chờ, lông mi nhú nhú, bộ dạng vô tội, biểu cảm thuần khiết giống như Thiên Sư: “Lần sau tôi mua rượu cao lương làm nguyên liệu... Hay là muốn xúc xích hồng tao?”

Tần Đại Đồng xấu hổ, nghĩ thầm nhất định là mình đầu óc đen tối, đến nỗi nhìn xúc xích tâm cũng nổi sóng, nhanh chóng cắn một miếng, tỏ vẻ ăn ngon, lại không phát hiện cái miệng nhỏ nhắn của thiên sư thuần khiết nhếch lên, lộ ra nụ cười đậm đặc.

Ha ha ha, biết ngay Đại Đồng ca nhất định yêu chết xức xịch của Tô Hiểu Dị ta.

11. Chương 6-1

Liên tiếp vài ngày, Tô Hiểu Dị gặp một loạt vấn đề, ban ngày ở công ty đều bề bộn sút đầu mẻ trán, cho nên tối về cậu dùng xong bữa tối lại tắm qua loa, tinh thần chịu không nổi, đi ngủ sớm.

Ước chừng mười một giờ đêm bỗng tỉnh dậy, ra khỏi phòng muốn uống chén nước, lại nghe được dưới lầu có âm thanh nói chuyện... Dị, Đại Đồng ca sao còn chưa ngủ? Đại Bằng vẫn ở đây, nói chuyện phiếm a? Hảo, nhẹ chân một chút.

Đang muốn xuống lầu, lại nghe thấy tên mình xuất hiện trong lời hai người kia, cậu nhất thời tò mò, dừng lại, nhin không được nghe lên.

Lầu hai cách mặt tiền dưới lầu một khoảng, có điều Đại Đồng Đại Bằng hai người dường như không nghĩ đến chuyện hạ giọng, thứ hai ban đêm yên ắng, có thể dễ dàng nghe rõ ràng nội dung cuộc nói chuyện.

“Đại Đồng ca, nghe nói Nhược Lâm còn có mấy người có ý với Tiểu Dị, đến nhờ anh hỏi thăm giúp ý tứ cậu ta? Anh không nói với Tiểu Dị phải không?” thanh âm của Tần Đại Bằng.

“... Chuyện của Tiểu Dị còn chưa ổn thỏa, ta nghĩ đợi vài ngày sẽ nói với cậu ta.” Là Tần Đại Đồng.

“Anh cho là Tiểu Dị còn có bóng ma? Sẽ không, cậu ta giống như con gián vậy, sinh mệnh kiên cường dẻo dai vô cùng, đánh không chết, làm sao bị mấy việc nhỏ này đánh bại?”

“Sao nói Tiểu Dị là con gián? Bị cậu ta nghe được, cậu lại muốn dói một bữa.” Tần Đại Đồng nghiêm trọng cảnh cáo: “Trong tủ lạnh còn món thịt nướng độc môn của cậu ta, cậu không muốn bỏ qua đi?”

Tần Đại Bằng giật mình lờ lờ, nhanh chóng bỏ cứu (dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi), nghĩ: “Tiểu Dị còn đang ngủ, chỉ cần Đại Đồng ca không nói, vậy cũng chỉ có trời biết đất biết anh biết em biết, nhờ, em muốn ăn thịt nướng!”

Không còn kịp rồi, Tô Hiểu Dị tính ngày mai đem toàn bộ thịt nướng cho Tần Đại Đồng cùng Tiểu Trình, bạn thân thì thế nào? Dù sao cũng phải dạy hấn thế nào là ‘tai họa từ miệng mà ra’.

Tần Đại Đồng cười nhẹ, lập tức lo lắng hỏi: “Tiểu Dị mấy ngày nay đều mệt mỏi, trong công ti không có vấn đề gì chứ?”

“Hoàn hảo, máy móc nhà xưởng xảy ra vấn đề, khách hàng bên Mỹ muốn bọn tôi giao hàng gấp... Tiểu Dị

rất lợi hại, liên lạc người quản lý bên phía khách hàng là tên suất ca tóc vàng mắt xanh nga, giải thích một chút lý do bên này, còn khóc lê hoa đái vũ, làm người ta mê mê tỉnh tỉnh, đáp ứng kéo dài thời hạn thêm hai tuần...”

“Lại có thể dùng chiêu này!” Tần Đại Đồng có vẻ không thích.

“Anh không biết chứ, Tiểu Dị mặt oa nhi rất có lợi a, nhóm chị em trong công ty đều rất thương cậu ta, có gì ngon đều nghĩ đến cậu ta, làm em ghen tỵ chết đi được... Cậu ta nếu không phải gay, đã sớm là cha của mấy đứa trẻ rồi.”

Sắc mặt Tần Đại Đồng càng thêm khó coi, khó coi đến mức người người oán trách.

Tần Đại Bằng không chú ý, nói tiếp: “Hiện công ty còn bận một thời gian, sau đó, em cùng Tiểu Dị có thể rời rãnh vài ngày... Em đã đáp ứng kiếm cho cậu ta một gã ưa nhìn, không thể nuốt lời được...”

“Gấp cái gì?” Tần Đại Đồng hiển nhiên cụt hứng.

“Cưỡi lừa tìm mã a, Nhược Lâm cũng không tồi, điều kiện cũng không kém tên Kiến Hiền kia... Còn có Gia Đồng, tiểu tử đó tuy trẻ hơn, nhưng cũng có nhà có xe, hẳn cũng nói với em muốn theo đuổi Tiểu Dị...”

“Gia Đồng ăn nói tùy tiện thiếu suy nghĩ, không tốt; Nhược Lâm bạn bè hỗn độn, còn có vài thành phần hắc đạo.” Đại Đồng ca lắc đầu: “Tôi lo lắng.”

“Đại Đồng ca, anh bảo hộ quá độ, đừng nhìn Tiểu Dị ngây ngốc ngờ ngác, cậu ta tốt xấu gì cũng đã hai mươi sáu tuổi, bất cứ chuyện gì cũng có thể tự mình phán đoán, dù ra đường cũng không dễ bị lừa như vậy!”

“Ta không phải lo lắng cậu ấy bị lừa, chính là...” Tần Đại Đồng chần chờ.

“Được rồi được rồi, Đại Đồng ca, coi như là để Tiểu Dị kết giao thêm nhiều bạn một chút, anh nghĩ xem, chúng ta dù sao cũng không thể bên cậu ta cả đời, chỉ hy vọng cậu ta có thể sớm tìm được một người yêu tốt là được rồi.”

Tần Đại Đồng không nói, Tô Hiểu Dị trên lầu nghe đến đó, cũng đánh mất ý niệm xuống ngồi cùng họ, khẽ nâng chân, trở lại phòng lần thứ hai nằm ngủ.

Cách vài ngày sau, Tô Hiểu Dị mới vừa tan tầm, Tần Đại Đồng gọi cậu lại.

“Tiểu Dị, Nhược Lâm nói đêm nay muốn dẫn cậu đến quán bar bạn cậu ta mở...” Chẳng biết tại sao, Tần Đại Đồng không nhìn thẳng vào đối phương: “Cậu muốn không?”

Tô Hiếu Dij hỏi lại: “Đại Đồng ca cảm thấy thế nào?”

Trầm mặc, trầm mặc một phút, Tần Đại Đồng mới mở miệng: “Tiểu Dij còn trẻ, hẳn là nên đi chơi, kết giao nhiều một chút. Nhược Lâm này cũng không tệ lắm, sẽ không xằng bậy, cậu có thể yên tâm đi cùng hẳn.”

Tô Hiếu Dij cúi đầu, một lát cậu ngửa đầu cười sang sảng: “Ân, Đại Đồng ca hi vọng tôi đi, tôi sẽ đi, ”

Tần Đại Đồng nghe xong, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, giống như người cha không nỡ nhìn con gái sắp bước về nhà chồng.

“Hôm nay cậu không cần làm bữa tối cho bọn tôi, tắm rửa rồi chuẩn bị một chút, tôi gọi điện thoại cho Nhược Lâm nói cậu đáp ứng rồi, để hẳn qua đây đón cậu.” Anh nói.

Tô Hiếu Dij cười lắc đầu: “Không, tôi thích nấu cơm cho mọi người, làm vài ba món cũng không mất nhiều thời gian.”

Nói xong liền chạy vào bếp vo gạo nấu cơm, sau khi làm xong hết thấy, cậu lên lầu tắm rửa, thay bộ đồ mới hợp một xuống lầu chờ đợi.

Tiểu Trình nhìn thấy, thật tâm đề nghị: “Tiểu Dij ca, đừng quên mang theo giấy tờ tùy thân, anh thoát nhìn rất giống vị thành niên, rất dễ gặp phải cảnh sát trực đêm kiểm tra, anh không thể chứng minh mình đã trưởng thành, đến lúc đó không nói lại người ta, Đại Đồng ca lại phải đến cục cảnh sát nhận người a.”

Tô Hiếu Dij nắm tay, ngay cả chân cũng không còn nhàn rồi, rống: “Lại cười nhạo bề ngoài của ta hỉ mũi chưa sạch, Tiểu Trình tôi muốn đập chết cậu!”

Truy truy, trốn trốn, chân Tô Hiếu Dij không dài bằng Tiểu Trình, đuổi không kịp, cuối cùng bị Tần Đại Đồng cản lại.

“Đừng đùa, xem, vừa tắm xong, người lại đầy mồ hôi rồi.” Chu áo lôi ra khăn cho cậu lau mồ hôi.

Tô Hiếu Dij thừa cơ ôm lấy tay anh cáo trạng: “Đại Đồng ca, Tiểu Trình khi dễ ta, còn cười ta trẻ con, thật đáng ghét, anh hãy giao cho cậu ta thật nhiều việc, thao cậu ta thao đến chết!”

“Tiểu Dij ca xấu, lại dùng chiêu này, Đại Đồng ca cũng không phải cha anh, anh cáo mượn oai hùm... Đại Đồng ca đừng trừng em, em không nói là được...” Tiểu Trình nói xong thực không cam lòng, vẫn trừng mắt nhìn kẻ cáo trạng kia một phen.

Tô Hiếu Dij le lưỡi, có Tần Đại Đồng làm chỗ dựa, con tôm nhỏ cũng có thể biến thành cá kình.

Tần Đại Đồng nhăn mày cười khổ: bản thân có gì khác họ sao? Thế nào mà nhân viên, người thuê nhà lẫn cậu em họ, ai cũng giống như tiểu hài tử, thích đùa giỡn ầm ỹ?

Vỗ vồ đầu Tô Hiểu Dị, ôn nhu dặn: “Nhược Lâm lập tức sẽ tới, cậu đi chơi thoải mái đi, đừng quá loạn là được, rượu cũng uống ít thôi, tửu lượng của cậu không tốt.”

“Tôi không uống nhiều đâu, cũng không ham mấy trò đó.” Tô Hiểu Dị nhớ đến lần uống rượu trước, lòng còn sợ hãi.

“... Đừng ngủ bên ngoài, dù trễ thế nào, gọi điện, tôi sẽ mở cửa cho cậu.” Làm hết trách nhiệm một người cha.

Tô Hiểu Dị mỉm cười: “Tôi sẽ về sớm, Đại Đồng ca yên tâm.”

Lại nhìn nhau không biết nói gì, làm hại Tiểu Trình đứng một bên lăm bắm trong bụng: chỉ là cha cho con gái ra ngoài giao lưu, có nhất thiết phải chuyện bé xé ra to vậy không?

Nửa giờ sau Nhược Lâm cùng Phỉ Trí tới, hai người hoá trang rất đáng chú ý, Phỉ Trí vừa thấy Tô Hiểu Dị đã hưng phấn tiến lên, coi người trong nhà như cây cảnh.

“Oa, Tiểu Dị thật đáng yêu thật đáng yêu, thật muốn ăn một ngụm nha... Anh muốn tuyên bố với tất cả mọi người em là em của anh, người khác muốn đến gần em phải bước qua xác anh.” Phỉ Trí tự phong mình thành vệ sĩ.

Nhược Lâm ở một bên chảy nước miếng, Tô Hiểu Dị đáng yêu muốn chết, thật sự muốn... cắn quá... Đêm nay nhất định phải nghĩ biện pháp thân cận với cậu ta, hẳn là nghiệp vụ viên siêu cấp, biết cái gì gọi là tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương áo nghĩa.

Tần Đại Đồng thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng ngũ vị tạp trần, muốn mở miệng nói Tô Hiểu Dị đừng đi, mình cũng có thể lái xe tải đưa cậu đi hóng gió, qua hết một đêm nhàm chán, bất quá ý niệm này chỉ có thể đi dạo trong đầu, anh nhiều nhất chỉ là chủ cho thuê nhà, nhiều hơn, anh tựa hồ không cấp nổi.

Biết rõ có cái gì đang khuấy động trong lòng ngực, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn Tiểu Dị đi cùng hai người kia...

Tô Hiểu Dị chào Tần Đại Đồng, Tiểu Trình, còn Tần Đại Bằng vừa mới tới ăn tiệc, hi hi ha ha đi theo Phỉ Trí lên xe, Nhược Lâm khởi động siêu xe trăm vạn của mình, hướng tới khu náo nhiệt nhất trong thành phố mà phóng.

12. Chương 6-2

“Phỉ Trí ca, tôi rất ít tới bar gay, ở đó có nhiều người ưa nhìn không?” Tô Hiểu Dị bệnh cũ tái phát, lại giả bộ thuần khiết.

“Cũng có khá nhiều tên phóng khoáng, nếu vừa ý thì cứ nói vài câu chuyện phiếm, nếu có người khăng khăng bám riết, em cứ qua chỗ anh, anh sẽ giúp em giáo huấn bọn hắn!” Trên gương mặt xinh đẹp của Phỉ Trí tràn đầy sát khí, xem ra kinh nghiệm giáo huấn của hắn thực phong phú a.

Nhược Lâm nói leo: “Yên tâm, bạn anh làm chủ quán này đã đầu tư vào đây một số tiền rất lớn, trang hoàng rất tuyệt, cho nên không có tên gia hỏa không có mắt nào dám vào đây giở trò hết... Ai, vốn muốn Đại Đồng Đồng đi cùng, thế nhưng hắn lại nói không thích mấy nơi thế này, đáng tiếc...”

Phỉ Trí mắng: “Bảo Đại Đồng đi? Cậu có bị mát dây không vậy, người ta cũng không phải gay, đi vào đó chỉ uống công.”

Tô Hiểu Dị gật đầu phụ họa: nói thừa, Đại Đồng ca nếu là gay, tôi còn đi với mấy người làm gì? Còn không tranh thủ thời gian câu dẫn người ta lên giường.

Ba người trò chuyện, rất nhanh đã đến nơi muốn đến.

“BOX” ẩn mình trong một ngách nhỏ, là quán bar của Chấn Dũng bạn Nhược Lâm, đi vào, bên trong nhìn có vẻ hôn ám, quả cầu thủy tinh mờ hồ phát ra bảy sắc cầu vồng, thêm chút hương vị Baroque; thiết kế theo kiểu giáo đường cổ của Châu Âu, bầu không khí vi huân, một chút nhạc nhẹ làm tâm hồn người ta thư thái.

Ba người đến trước quầy bar chào hỏi Đàm Chấn Dũng, đối phương đang làm bartender tạm thời cho quán, đứng dưới ánh đèn, tươi cười chân thành.

“Nhược Lâm cậu thật đáng chết, có người bạn xinh đẹp như vậy mà đến giờ mới giới thiệu cho tôi biết.” Nhìn chằm chằm Tô Hiểu Dị: “Cậu bạn nhỏ này mới đủ mười tám tuổi sao? Nếu không đủ, đành phải nhờ Nhược Lâm dẫn cậu đi ăn MacDonald hay KFC rồi.”

Không nói hai lời, Tô Hiểu Dị đem chứng minh thư ra quơ quơ trước mặt.

Đàm Chấn Dũng ha ha cười: “Tôi lỡ lời, để bồi tội, chiêu đãi cậu loại rượu đặc chế, trăm người vừa lòng!”

“Đại Đồng ca nói tôi không thể uống rượu.” Tô Hiểu Dị nói.

“Hiểu. Bề ngoài hồn nhiên, sao biết được tâm hồn bên trong..., chén “vết nứt” lấy cầm tửu làm gốc, còn có lam sắc của rượu cam, trong lại toát ra ngọn lửa, liệt đó, có thể làm ấm tâm người tỉnh mịch...”

Nhận lấy ly rượu lam sắc đưa qua, nhấm nháp, Tô Hiểu Dị nói: “Chấn Dũng ca thực mẫn tuệ, còn nói thật dễ nghe, không giống Tiểu Trình nhà ta, dám nói ta là giả bộ đáng yêu, giả bộ đáng yêu cũng là phạm tội sao...”

Nhược Lâm thân mật ngồi lại gần, trêu chọc: “Tiểu Dị thật sự đáng yêu mà, kết giao với anh được không? Bạn bè thường nói anh rất chân thành và có trách nhiệm, anh cũng sẽ thường xuyên đưa em đi chơi, sau này em sẽ không phải nhàm chán nữa.”

Tô Hiểu Dị ha ha cười: “Nhược Lâm ca thật đáng ghét, người ta còn chưa chuẩn bị tâm lý... Chờ chúng ta thân thiết thêm một chút rồi nói sau, anh sau này nếu nhìn thấy bộ mặt thật của tôi, không chừng sẽ lạng lẽ rút quân a!”

“Tiểu Dị còn có thể chối khéo như vậy, thật lợi hại, Tiểu Trình nói quả nhiên đúng mà...” Nhược Lâm cũng không giận, sờ lên cằm, như vô ý nói.

“Tiểu Trình nói cái gì?” Tô Hiểu Dị hỏi.

“Cậu ta nói Tiểu Dị thích nhất là giả trư ăn cạp, còn ăn tươi nuốt sống... Anh không cần vậy, Tiểu Dị cho dù là heo, cũng là một con heo đáng yêu.” Nghiệp vụ viên nha, am hiểu nhất là nịnh nọt.

Tô Hiểu Dị lập tức quyết định, để thưởng cho Tiểu Trình đã có lập luận sắc xảo về mình như vậy, trưa mai sẽ vì Tiểu Trình kiêng lạt mà đặc chế món đậu hủ Ma Bà, hừ, đậu cả vỏ tương tất cả cái gì lạt nhất, phần cây tần bì gai Trung Quốc cũng vậy thật nhiều, làm tên lẩm miệng đó ba ngày ba đêm không nói nổi một lời.

Tại quán Đại Đồng phía xa Tiểu Trình lúc này bỗng rùng mình, còn hắt xì liên tục, Tần Đại Đồng hỏi làm sao vậy, Tiểu Trình liền dương dương tự đắc trả lời nói có tiểu muội muội đang nhắc tới cậu, hoàn toàn không biết cái chết cận kề.

Quán Bar càng về đêm càng sôi động, hơn nữa, thuần sắc chỉ toàn đàn ông, cơ hồ đều là người quen của Đàm Chấn Dũng, trong đó đại đa số Nhược Lâm cũng quen biết, một bàn lại một bàn đã qua chào hỏi, còn kéo Tô Hiểu Dị bồi, đẩy Phỉ Trí qua quầy bar cho ông chủ chiếu cố.

Cho nên đêm nay Tô Hiểu Dị làm quen được rất nhiều người, cũng đều là trong hội, có người trẻ tuổi, có thanh niên chính trực, trong đó có mấy người điều kiện không tồi, cách nói năng cũng có tiêu chuẩn, người giới thiệu đều là Phỉ Trí, thực giống như đang xếp hàng tuyển chồng.

Nhiều người biết Tô Hiểu Dị trước mắt chưa quen ai, vì thế lộ ra ý đồ theo đuổi rõ ràng, Tô Hiểu Dị đều từ chối cho ý kiến, gương mặt oa oa của cậu chiếm ưu thế, giả bộ thuần khiết không hiểu chuyện, lại trốn sau Phỉ Trí, để kẻ lồi đời ấy làm chỗ dựa.

Kỳ thật rất thú vị, Tô Hiểu Dị nghĩ.

Mặc dù chơi vui, chính là trăng có lúc tròn lúc khuyết. Những hành tinh luôn vận hành đúng quỹ đạo, lại có mấy thiên thạch cố tình lao vào nó.

Người kia tên gì Tô Hiểu Dị đã sớm quên, chỉ biết là gã là người cùng công ty với Trương Kiến Hiền, là quản lý, gặp qua vài lần, Trương Kiến Hiền đều gọi gã là Kha quản lý, hôm nay lại gặp nhau ở đây, đúng là trái đất hình tròn.

“A, cậu không phải Trương quản lý... Đây, vợ? Kêu... Tiểu Dị?” Người nọ quay đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng nghĩ ra.

Đã chỉ mặt gọi tên, không để ý tới cũng không được, Tô Hiểu Dị đáp lại: “Kha quản lý, tôi và Trương Kiến Hiền đã chia tay, cảm phiền đừng gọi tôi là vợ hắn.”

Kha quản lý rất kinh ngạc: “Sao có thể? Hai người không phải đã ở chung lâu lắm rồi sao? Cãi nhau à? Đầu giường sáo đuôi giường hợp, tôi rất hiểu mà.”

“Tôi và hắn thật sự không hợp nhau, đã chấm dứt hoàn toàn.” Tô Hiểu Dị càng nói, sắc mặt càng khó coi.

Kha quản lý sát ngôn quan sắc (*nhìn sắc mặt lựa lời nói*), cũng biết không nên hỏi tiếp, thuận miệng tán hươu tán vượn vài câu liền lui sang góc khác, Tô Hiểu Dị thở dài, đem việc đụng phải cái cọc này thành nhạc đệm cho đêm nay.

Đương nhiên, là thứ nhạc đệm khiến người ta không thoải mái, thôi, về nhà.

“Phỉ Trí ca, tôi mệt rồi muốn về ngủ.” Nhìn sóng mắt ấy lưu chuyển, chỉ cần là kẻ thích tiểu sủng vật sẽ tuyệt đối không kìm được.

Phỉ Trí nhìn đồng hồ, mười hai giờ đêm, mai là cuối tuần, lúc này đối với người tầm hoan trong quán, cuộc sống về đêm mới chỉ mở màn, Nhược Lâm không muốn đi, Phỉ Trí nói muốn đưa Tô Hiểu Dị về, lại bị cự tuyệt.

“Tôi bắt taxi là được... Phỉ Trí ca quên có phải không? Tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi, đừng coi tôi như tiểu hài tử.” Tô Hiểu Dị vỗ vỗ ngực, muốn hắn yên tâm.

Trở lại quán rượu cũng đã gần đến rạng sáng, điện thoại còn chưa kịp lấy, phát hiện cửa tiệm đã mở, ban công tối đen, Tần Đại Đồng thấy Tô Hiểu Dị xuống taxi.

“Phỉ Trí gọi cho tôi, nói cậu đã về trước.” Người đứng trước cửa giải thích: “Tôi chưa ngủ, cho nên xuống chờ cậu.”

Tô Hiểu Dị thật cao hứng, so với việc nhìn thấy đồng đồng tính ưa nhìn ở quán bar còn cao hứng hơn.

Làm sao bây giờ? Thật sự rất thích Đại Đồng ca, hơn nữa là phi thường phi thường thích, đến mức yêu say đắm luôn rồi: rõ ràng đã nói phải khắc chế, nhưng vô pháp, Đại Đồng ca rất hợp khẩu vị của mình.

Đã từng đảm bảo với Đại Bằng, cậu sẽ không trêu chọc Tần Đại Đồng dị tính, bởi vì đi đến cuối, cũng chỉ có khổ luyện, dù yêu sâu đậm, ánh mắt đối phương cũng chỉ dừng lại trên người nữ nhân, không có tình dục, như vậy, tình cảm sẽ rất khó duy trì.

Nếu làm liều, kết quả tồi tệ nhất là: trao đi mà không được hồi đáp gì, quá mức đáng thương.

“Tiểu Dị làm sao vậy, không có tinh thần... Mệt mỏi?” Thấy ánh mắt Tô Hiểu Dị đại ra, Tần Đại Đồng khẩn trương hỏi.

“Ác, a, Đại Đồng ca, tôi đói bụng quá, từ lúc ra ngoài đến giờ chưa ăn gì cả...” Vừa nói vừa ngó nghiêng “Tôi vào thử xem trong tủ lạnh còn có gì ăn được hay không.”

Tần Đại Đồng thả lỏng, nói: “Cần gì phải tạo mệt cho mình? Ở ngoài ngã tư có chợ đêm, tôi biết một nhà bán hà tử mặt tuyết (*một loại mỳ*) ăn rất ngon, hẳn là còn mở... Có muốn ăn không?”

Nghe đến hà tử mặt tuyết, Tô Hiểu Dị giả đói cũng thành đói thật, nước miếng chảy ầm ầm, nói: “Muốn, mau đưa tôi đi!”

Tần Đại Đồng kéo cửa sắt, khởi động máy chống trộm, rồi mới mang Tô Hiểu Dị chậm rãi đi giống như tản bộ, một đường không nói gì.

Đèn đường sáng ngời, im lặng, cảm giác thật tuyệt, Tô Hiểu Dị đi đi, nhìn không được nhẹ nhàng kéo kéo góc áo người bên cạnh, cười hắc hắc.

Cúi đầu, Tần Đại Đồng hỏi: “Ăn?”

“Ồ quán bar có uống chút rượu, đầu có chút choáng.” Thuận miệng bịa lý do, lại lập tức giải thích: “Đại Đồng ca, tôi có nghe lời anh, không uống nhiều, thật sự.”

Tần Đại Đồng cũng không hỏi gì, nắm tay cậu, tiếp tục đi.

Bàn tay ấm nóng, gần như có thể cảm thấy được từng vết chai trên bàn tay, là bàn tay của người quanh năm lao động, bàn tay vững chắc nắm lấy tay mình, nhìn như hơi hợt, lại như siết chặt...

Kỳ thật là sợ mình đau đi? Như lời Tần Đại Đồng từng nói, đối đãi với mình giống như tiểu đệ đệ.

Vừa muốn cười, vừa muốn khóc, có một chút hạnh phúc thoáng qua như vậy, đủ rồi, dù sau này Tần Đại

Đồng cưới vợ sinh con, mình đi tìm một người đồng tính khác, cũng có thể.

Chỉ là thừa dịp hiện tại, vĩnh viễn, khắc sâu độ ấm của bàn tay này vào trong ký ức.

Tối chợ đêm, chỉ còn lác đác vài quán hàng, vì đã quá đêm, đa số sạp đều đã dọn, may mắn quán mỳ Tần Đại Đồng nói tới vẫn còn mở.

“Lý Tang, hai chén hà tử mặt tuyến.” Thay Tô Hiểu Dị kéo ghế ngồi xuống, Tần Đại Đồng cùng với chủ quán đường như rất quen thuộc.

Tô Hiểu Dị nhìn khay nguyên liệu, kêu to: “Oa, lão bản, hà tử nhà anh thật béo... Cho nhiều nhiều một chút, cho thêm một phần hà tử tiên, tôi cùng Đại Đồng ca ăn.”

Lý Tang chưa thấy Tô Hiểu Dị, hỏi: “Tần Tang, Tiểu Trình lại mặc kệ à?? Nhân viên mới... Là sinh viên tới làm thêm? Tài cao đến làm công, có tiền đồ...”

Tần Đại Đồng không thể nín cười, bên tai Tô Hiểu Dị thấp giọng nói: “Lại lừa một người thành thật đáng thương, đã sớm nói mặt oa oa của cậu chuyên lừa người mà.”

Tô Hiểu Dị tức khí muốn khóc, lớn tiếng kêu: “Lão bản hà tử tiên, tôi thật đáng thương, vì kiếm học phí mới phải đi làm công, cho nên anh có thể tặng tôi một phần hà tử tiên, cho hai quả trứng, cải thìa cũng nhiều hơn vài lá nha!”

Mùi lòng, lão bản nói: “Hảo, dù sao cũng sắp dọn quán, hà tử còn lại đều cho cậu, miễn phí! Ăn nhiều một chút, chắc, tiểu bằng hữu gây như vậy... Tần Tang, tiền lương cậu tính nhiều lên cho người ta một chút, đây là làm việc thiện, hảo tâm có hảo báo...”

Cả một buổi này, Tô Hiểu Dị biểu diễn chút kỹ xảo, hai người được ăn thật nhiều hà tử tiên, kết quả ăn đến no căng, như một cái trống, liền ba tháng sau đó không được thấy sự có mặt của hà tử trên bàn cơm nhà Đại Đồng.

13. Chương 7-1

Gần đây mỗi lúc ăn cơm, Tiểu Trình luôn mượn cớ giao hàng, không thì đi mua đồ, nếu không sẽ bị Tô Hiểu Dị nhanh tay lẹ mắt bắt lại.

“Tiểu Trình, bữa tối... Tôi đã lên mạng tìm sách dạy nấu ăn, học Thailand món ăn nổi tiếng “rau trộn dưa” (VN gọi là nộm)... Người nhất định sẽ cổ vũ, đúng không?” Mặt oa oa cười ngọt đến vô hại.

Tiểu Trình vừa nghe mặt liền trắng bệch, đồ ăn Thailand? Không phải là loại cay như đồ cay Tứ Xuyên sao? Mình là lưỡi miêu, sợ nóng lại sợ cay, vẫn nên trốn trước, để Đại Bằng thối làm kẻ chết thay?

Đạo cao một thước ma cao một trượng, Tô Hiểu Dị cũng không phí sức lực đi đuổi người, bắt giặc trước bắt vua, trực tiếp đến cạnh lãnh đạo của kẻ kia, giữa đầu nước mắt lưng tròng, vừa khóc vừa cáo trạng.

“Ô ô, Đại Đồng ca, tôi làm đồ không ai ăn, mấy nguời có phải đã ăn chán rồi không? Gần đây Tiểu Trình đều ăn không ngon a, rõ ràng nguời ta nấu khổ cực như vậy...”

Tần Đại Đồng lập tức rút khăn tay, lau nước mắt cho tiểu thố tử, không ngớt lời an ủi: “Đồ ăn Tiểu Dị nấu là ngon nhất, cậu xem, tôi mỗi bữa đều ăn ba bát, gần đây mập lên không ít, đều là công lao của Tiểu Dị đó.”

Mặt mày hớn hở, Đại Đồng ca khen mình a.

Thấy Tô Hiểu Dị bị hồng về bộ dạng đáng yêu thường ngày, Tần Đại Đồng yên tâm, vì nhất lao vĩnh dật, anh bày ra uy nghiêm, hạ lệnh cho nhân viên: “Tiểu Trình cậu còn dám trốn, tôi khấu trừ toàn bộ tiền thưởng tháng này.”

Mặt Tiểu Trình sụp xuống, ử rử chạy vào bếp hỗ trợ, đương nhiên, nhìn bát rau trộn của Tô Hiểu Dị, tâm lạnh đi một nửa, mảnh ớt hồng hồng lẫn với sợi đu đủ xanh xanh càng tăng thêm phần sức mạnh, sắc thái tươi đẹp khiến nguời ta rùng mình.

Tô Hiểu Dị thờ ơ lạnh nhạt, nghĩ thầm cuối cùng cũng trút được ngụm oán khí, ai kêu Tiểu Trình thích nói huyền thuyên? Tâm lý trở lại thăng bằng, vì thế lôi kéo Tần Đại Đồng vào bếp ăn cơm.

Đại Bằng còn chưa tới, nói muốn thừa dịp cuối tuần ghé qua 3C mua trang bị Computer, không sao, dù sao thực khách này thiếu hay không không quan trọng, Tô Hiểu Dị ân cần giúp Tần Đại Đồng thêm cơm, sau đó đem rau trộn phân biệt đặt trước mặt hai nguời.

Tiểu Trình híp mắt, di, Đại Đồng ca cũng có phần? Xem ra món Thailand gì gì này cũng không đến nỗi cay đi.

“Tiểu Dị thật lợi hại, ngay cả món nước ngoài cũng có thể làm ra.” Tần Đại Đồng khen ngợi theo thường lệ, còn lập tức ăn một miếng cổ vũ: “... Không ngờ dưa này lại giòn như vậy, giống như xoài thanh... ngon vô cùng... Tiểu Trình, phát gốc gì nữa? Mau ăn!”

Tiểu Trình thấy ông chủ không thích cay, hơn nữa anh không nói dối, hiện tại nếu nói ngon, món này hẳn là không vấn đề.

Cắn một miếng... Um, chua chua ngọt ngọt, thanh thúy, cảm giác tốt... Thì ra ớt chỉ để trưng bày.

...

Mười phần sai lầm!

Tô Hiểu Dị trộm cười, Tiểu Trình dù cẩn thận thế nào, làm sao thoát khỏi chiến thuật của Hiểu Dị ta! Vài giây sau, ột bắt đầu phát uy trên lưỡi miêu, tác dụng chậm lại càng khí thế.

“Nước, nước!” Kêu thảm thiết.

Hoảng sợ như tướng bại trận, vọt tới bình nước nốc hai cốc nước lớn, nước mắt nước mũi rớt ầm ầm, chờ cảm giác trên lưỡi giảm xuống, mới chạy đến bàn ăn, lấy một miếng đu đủ trong đĩa của Tần Đại Đồng nghiệm chứng...

“Ăn gian, Tiểu Dị ca ăn gian, Đại Đồng ca một chút cũng không cay!” Cầm phẫn ngàn ngạt: “Người ta cũng không còn nhìn lên anh tằm, làm gì mấy ngày nay đều lấy tôi khai đao?”

“Hừ, cậu ở trước mặt bọn Nhược Lâm ca nói tôi là heo, còn nói tôi ăn tươi nuốt sống, giáo huấn cậu một chút cũng đáng chứ.” Tô Hiểu Dị rốt cục nói ra lý do.

Người nói bấy nhất thời chột dạ, cúi đầu: “Người ta nào có nói khó nghe như vậy... Tôi chỉ nói Tiểu Dị ca là sói đội lột cừu...”

Lên án càng nghiêm trọng, mắt Tô Hiểu Dị đỏ lên: “Oa, Đại Đồng ca, Tiểu Trình nói tôi là lang kia, ô ô ô, tôi không phải tôi không phải...”

Khóc đến thiên địa biến sắc, Tần Đại Đồng vội ôn nhu an ủi: “Không có, Tiểu Dị sao có thể là lang? Tôi giúp cậu mắng Tiểu Trình.”

Tô Hiểu Dị lau lau nước mắt gật gật đầu, chờ xem kịch vui, lúc này Đại Bằng từ bên ngoài chạy vào, có thể là đói bụng quá, tay không rửa liền ngồi vào bàn.

“Có món mới? Tuyệt, ném trước đã!” Mài đao soàn soạt hướng về món dưa trộn trước mặt Tiểu Trình.

“Cho anh, toàn bộ cho anh, không cần trả tôi” Phát hiện kẻ chết thay đến, Tiểu Trình giả vờ hào phóng, cầm bát giao cho đối phương.

Đại Bằng cao hứng đang muốn động đũa, đột nhiên phát hiện tình trạng khác thường của đồng sự, liền hỏi: “Tiểu Dị tại sao lại khóc? Không tranh được cải thìa giảm giá?”

“Thân kinh bách chiến như tôi sao có thể không tranh được? Không, không phải, vừa rồi Tiểu Trình mắng

tôi là sói đội lột cừu, tôi tức giận...” Rưng rưng lên án.

Đại Bằng ăn a ăn dưa trộn, chỉ trích Tiểu Trình: “Đồ dằn, cậu nói sai rồi, cậu ta là mặt người dạ thú, gioit nhất là giả bộ đáng thương, hiểu hay không... Ngô!”

Đáng đời, quả báo! Dám mắng Tô Hiểu Dị mặt người dạ thú, đầu lưỡi phải bị nhiệt nóng tàn sát bừa bãi.

Sau khi cơm nước xong, Tần Đại Bằng hỏi Tô Hiểu Dị bây giờ không phải nên cùng Nhược Lâm cùng Phi Trí đi chơi? Tình huống trước mắt thế nào, có gặp đối tượng hợp ý?

“Không, không có thích, nhìn tới nhìn lui đều như nhau, tuy rằng có thể nói chuyện phiếm, nhưng muốn chọn người, kém xa...” Tô Hiểu Dị hứng thú hết thời trả lời.

“Điều kiện cậu đề quá cao, tôi nghe Nhược Lâm nói cậu giữ thân như ngọc, rất nhiều suất ca có tiền muốn tặng quà cho cậu, cậu đều không nhận... Có phải cậu một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng? Không được, làm người phải biết tiến về phía trước...” Tần Đại Bằng tận tình khuyên bảo, vì không để cho mình trở thành đối tượng lấy thân báo đáp người kia.

“Đáng ghét, Đại Bằng giống như rất sốt ruột muốn đem tôi gả đi... Trừ phi Đại Đồng ca đuổi tôi, bằng không tôi cứ ở đây không đi, cũng không tìm bạn trai.” Tô Hiểu Dị nói, còn liếc nhìn sắc mặt Tần Đại Đồng.

Tần Đại Đồng hiển nhiên thật cao hứng, ngược lại mắng cậu em: “Cậu không cần quyết định thay người khác, quản chuyện của mình là được rồi.”

Tần Đại Bằng bịt miệng: người ta chỉ là quan tâm Tiểu Dị, lại biến thành Đại Đồng ca mắng mình, thật sự là oan uổng.

Tán gẫu tới tới tới, Đại Bằng nhớ tới linh kiện cần thay mình mới mua, nói phải về nhà, Tô Hiểu Dị đang muốn lên lầu, bất đắc dĩ lại có khách không mời mà đến.

“Tiểu Dị em ra đây, anh cần nói chuyện với em.” Trương Kiến Hiền đứng ở ngoài cửa, hai tay nhét túi quần, cực kỳ tiêu sái, trong mắt lại có chút u buồn.

“Còn gì để nói?” Tô Hiểu Dị cau mày hỏi.

“Chỗ này không tiện... Anh lái xe đưa em ra ngoài thưởng thức cảnh đêm, hảo hảo tâm sự.” Trương Kiến Hiền dụ dỗ, chậm rãi nói.

“Không được, bạn trai tôi sẽ mất hứng, có chuyện gì nói ở đây đi, tôi nghe.” Tô Hiểu Dị thái độ kiên quyết.

Tần Đại Đồng cũng đã thấy Trương Kiến Hiền, kềm nén tâm tình không tốt, vì thế bày ra bộ dạng bình thường dọa nạt tiểu hài tử, trầm giọng hỏi: “Trương tiên sinh, Tiểu Dị đã mệt mỗi, tôi không an tâm để cậu ấy ra ngoài, cũng không cho phép anh làm khó cậu ấy.”

Trương Kiến Hiền không sợ anh, khụ một tiếng: “Tôi tới tìm người nói chuyện, cũng không phạm pháp... Thế nào, anh còn hạn chế tự do của cậu ấy?”

Tô Hiểu Dị thoáng ngửi thấy mùi thuốc súng, mặc dù mình không sợ, nhưng vẫn lo đây là nơi buôn bán của Tần Đại Đồng, nhiều người lui tới, sợ gây ra phiền toái không cần thiết, cậu quyết định nhìn xem tên nhãi Trương Kiến Hiền này muốn chơi trò gì.

“Gần đây đi, Kiến Hiền, có một cái công viên nhỏ thực thích hợp tâm sự.” Cậu nói.

Tần Đại Đồng thấy thái độ của Tô Hiểu Dị, lo lắng muốn ngăn cản: “Nhưng...”

Tô Hiểu Dị quay đầu cười ngọt với Tần Đại Đồng, nói: “Không sao đâu, em tản bộ chút sẽ trở lại, Đại Đồng ca đừng lo lắng.”

Trương Kiến Hiền theo Tô Hiểu Dị rời đi còn ném riêng cho ông chủ cái nhìn khiêu khích, khiến Tần Đại Đồng trong lòng bất an, đứng ngoài ban công sáng ngời, nhìn bóng lưng hai người rời đi.

14. Chương 7-2

Cách quán rượu Đại Đồng hai con đường, có một công viên nhỏ gần khu dân cư, trước mắt trời đã tối, là thời gian mọi gia đình dùng bữa tối, cho nên trong công viên tạm thời không có ai khác ngoài bọn hắn, Tô Hiểu Dị cũng thoải mái dẫn Trương Kiến Hiền tới đây, nếu muốn tán gẫu, thì tán gẫu một lần cho đủ, miễn cho đối phương sau này lại chít chít bên tai, bực mình.

Tìm đến cái xích đu vắng vẻ ngồi xuống, Tô Hiểu Dị hỏi: “Có việc gì anh nói đi.”

Trương Kiến Hiền dựa vào khung hình chữ A của xích đu, nói: “Tiểu Dị, kỳ thật em cũng không thích tên kia, chỉ tạm thời ở cùng hắn thôi, đúng hay không?”

Tô Hiểu Dị hoảng sợ, việc giả làm tình nhân với Tần Đại Đồng bị Trương Kiến Hiền phát giác? Khôi phục trấn định một chút, quyết định muốn đánh chết không nhận.

“Anh đừng châm ngòi chia rẽ tình cảm của tôi cùng Đại Đồng ca, anh ấy rất tốt, tôi thích anh ấy, muốn cùng anh ấy vĩnh viễn bên nhau.”

“Em gạt ai chứ, Khoa quản lí nói gần đây gặp em ở PUB, mấy người trong đó đều nói em vẫn một mình...”

“Mới không phải, vì Đại Đồng ca bận buôn bán, sợ tôi nhàm chán, mới đồng ý để bạn bè dẫn tôi ra ngoài chơi... Người khác nói tôi độc thân là chuyện của người khác, trong lòng có ai tôi tự biết là được.” Tô Hiểu Dị nộ khí.

“Trong lòng em đương nhiên là anh, còn có thể khác sao?” Trương Kiến Hiền hỏi.

“Đương nhiên không phải, anh cho là bị chó cắn một lần, còn dám gần loại động vật đó sao?” Tô Hiểu Dị trào phúng nói.

Trương Kiến Hiền không dự đoán được cuộc nói chuyện lại nhanh rơi vào cục diện bế tắc như vậy, vì thế hạ thấp tư thái cầu xin: “Tiểu Dị, đừng như vậy, trở lại với anh đi? Anh cam đoan sau này sẽ đối xử với em thật thật tốt...”

“Bây giờ nói mấy lời này có ích gì? Ngay từ đầu nếu anh thật lòng, chúng ta có thể rơi vào tình trạng này sao? Tình cảm với anh đối với tôi mà nói cũng đã là bát nước đổ đi, hiểu rồi chứ, đừng lại đến phiền tôi...” Tô Hiểu Dị mặt lạnh nói.

“Tiểu Dị, chúng ta dù sao cũng đã bên nhau hai năm, em cũng hiểu con người anh, chẳng qua là phạm phải tật xấu của đàn ông, bước lầm đường... Anh sẽ không tái phạm...” Cường điệu.

Nghे cái loại viện cớ này, Tô Hiểu Dị càng nhịn không được cơn tức giận.

“Tật xấu của đàn ông? Hừ, tôi chưa từng nghĩ tới loại phách thói này, Đại Đồng ca cũng sẽ không giống như anh, bất trung với tình nhân cũng thôi đi, còn muốn đàn ông toàn thế giới học theo anh? Trương Kiến Hiền, tôi khinh thường anh!”

Trương Kiến Hiền bị cậu chỉ trích như vậy, mặt trắng dã, đã nhiều ngày hẩn vất óc nghĩ cách kéo Tô Hiểu Dị trở lại, hôm nay lại càng cố lấy dũng khí, hơn nữa, hẩn cảm thấy điều kiện của mình so với Tần Đại Đồng chỉ có hơn chứ không kém, không có lý do gì Tô Hiểu Dị lại chịu thiệt bỏ mình theo người khác, không có khả năng, Tô Hiểu Dị không phải đứa ngốc.

Hẩn suy nghĩ kỹ vài ngày, cho ra kết luận là Tô Hiểu Dị đang nổi nóng, mới bị Tần Đại Đồng thừa dịp xen vào; không sao, chỉ cần mình dụng tâm thuyết phục vài lần, Tô Hiểu Dị tiêu khí, nhất định sẽ quay lại bên cạnh mình.

Hẩn hoài niệm cảm giác Tô Hiểu Dị tỉ mỉ chu đáo chăm sóc hẩn chết đi được, lại nghĩ tới Tô Hiểu Dị đáng yêu bao nhiêu khi cậu giải thích Đại Đồng ca có bao nhiêu tốt, “Tóm lại anh ấy là người giỏi nhất thế giới, tôi thích anh ấy, so với anh còn thích hơn nhiều!”

Trương Kiến Hiền thật sự bị biểu tình của Tô Hiểu Dị làm cho sợ hãi, từ khi biết nhau đến giờ, chỉ có lần

trước đến công ty Tô Hiểu Dị đòi đồ này nọ lần đầu thấy cậu tức giận, lại không giống như bây giờ, như người đàn bà chanh chua chửi đổng...

Tiểu Dị lại có thể vì người khác mà bão nổi với mình?

Chó ở các hộ gia đình gần công viên bắt đầu sủa, vài gia đình sau khi ăn xong bắt đầu ra ngoài tản bộ, Trương Kiến Hiền sợ bị để ý chỉ trở, thấy tình huống không theo ý mình, Tô Hiểu Dị lúc này cũng khó mà thuyết phục, cắn răng một cái, hắn quyết định tạm thời lui lại.

“Tiểu Dị, anh sẽ cho em chút thời gian, suy nghĩ thật kỹ, rồi khỏi hắn, quay về bên anh.”

“Không cần, khỏi suy nghĩ.” Le lưỡi xem thường: “Có qua một trăm năm tôi cũng không suy nghĩ lại!”

Trương Kiến Hiền nhún nhún vai, cho rằng Tô Hiểu Dị còn oán khí, nghĩ thầm qua một thời gian cậu nhất định sẽ nghĩ thông suốt, hiểu được nơi nào là thích hợp nhất với mình.

Bóng người đi xa, Tô Hiểu Dị suy sụp ngồi xuống xích đu, hai tay vịn dây đu, đèn đường sáng ngời chiếu rọi phía sau, kéo bóng cậu thành một đoạn dài.

Bóng dáng một người, cô đơn, nhưng cậu không muốn tiếp tục quay về lối cũ, tin rằng Trương Kiến Hiền vĩnh viễn cũng không muốn, hành vi lúc trước đã gây cho mình bao tổn thương? Giống như đáy biển không đo nổi chiều sâu; quan hệ của họ là yêu đương, mà tình yêu lại mỏng như giấy, bị xé vụn, mặc kệ có cần thận dĩnh lại như thế nào, những cái khe vẫn chướng mắt như cũ, không thể biến mất.

Một mỗi quá...

Một cái bóng lớn khác từ sau lưng tiến lại gần, bóng dáng quen thuộc, Tô Hiểu Dị mỉm cười, Tần Đại Đồng cuối cùng vẫn là không yên lòng, tìm đến đây.

Từ sau nắm lấy bàn tay trên dây đu, Tần Đại Đồng đứng sau Tô Hiểu Dị, chiếc bóng hoàn toàn bao lấy cậu, bất động, kiên định như núi.

“... Có thật không?” Thanh âm của Tần Đại Đồng từ trên truyền xuống, nhẹ nhàng: “Tiểu Dị nói... đều là thật?”

“Đại Đồng ca đang hỏi cái gì?” Hỏi lại, vừa rồi cảm xúc kích động, Tô Hiểu Dị nhất thời nhớ không nổi đã nói với Trương Kiến Hiền những gì.

“Tiểu Dị nói... Tiểu Dị nói so với thích người kia... Còn càng thích ta hơn?”

Người ngồi trên đu mặt đỏ lên, thấp giọng: “... Đại Đồng ca cũng nghe được a...”

“Tiểu Dị từng nói... Muốn tìm người điều kiện so với tên kia ưu việt hơn gấp mấy lần, cho nên ta luôn không dám...” Tần Đại Đồng thản nhiên nói, nghe không ra có gì đặc biệt hay cảm xúc mãnh liệt nào.

Tô Hiểu Dị nuốt nuốt nước miếng... Thật khấn trương, Tần Đại Đồng có mất hứng khi nghe thấy có nam nhân nói thích mình? Kinh ngạc là phản ứng bình thường, đương nhiên rồi, cậu tin rằng Tần Đại Đồng không đến mức đuổi mình ra khỏi cửa, chỉ hy vọng, chỉ hy vọng anh sau này thấy mình sẽ không xấu hổ, không trốn tránh.

Thực không muốn xa rời... Tô Hiểu Dị bỗng nhiên có ảo giác, mình có thể là một người quan trọng, mà anh không muốn mất đi...

Lại nghe Tần Đại Đồng nói tiếp: “Mới vừa nghe được em nói như vậy, khiến anh có chút tin tưởng...”

Thanh âm của anh càng lúc càng gần, đỉnh đầu còn cảm thấy được khí nóng thổi tới, tựa hồ anh đang khom người xuống, trên đỉnh đầu mình nói.

“Đại Đồng ca, anh...” Chậm chạp, Tô Hiểu Dị muốn hỏi, nhưng không nói nên lời, trái tim còn mặc danh kỳ diệu đập như trống, đông đông đông, thanh âm thật lớn, chấn động kịch liệt giống như tùy thời tùy chỗ có thể nhảy khỏi lồng ngực.

“Tiểu Dị có nguyện ý kết giao với anh?” Thỉnh cầu dịu dàng vang lên.

Kinh ngạc, thật kinh ngạc, giống như bị đánh trúng đầu, Tô Hiểu Dị lập tức ngửa đầu, hai đôi mắt chặt chẽ nhìn nhau.

Không có khả năng nhìn lầm, Tần Đại Đồng không phải hay nói giỡn, hơn nữa biểu tình chân thành đó, không có khả năng là giả, chính là, chính là...

“Đại Đồng ca không phải là dị tính sao? Đây, tôi... em là nam...” Tô Hiểu Dị kinh nghi bất định hỏi, chỉ sợ Tần Đại Đồng chỉ là một giấy hồ đồ mà hồ ngôn loạn ngữ.

“Phải, Tiểu Dị, anh không quan tâm là nam hay là nữ...” Khẽ cười, Tần Đại Đồng nói: “Hi vọng Tiểu Dị cho anh một cơ hội...”

Tô Hiểu Dị thấy mờ mịt, cảm thấy như đang nằm mộng.

“Được không?” Tần Đại Đồng lại hỏi, dẫn theo chút lo lắng.

“... Được...” Vô thức trả lời, đương nhiên, trong lòng bị vui sướng lấp đầy Tô Hiểu Dị cũng không biết nói gì hơn.

Trong công viên người nhiều hơn, đã qua thời gian cơm tối. Các bà nội trợ dẫn theo con nhỏ ra công viên tản bộ, thuận tiện túm năm tụm ba bàn tán tranh cãi, trong đó đại đa số đều quen biết Tần Đại Đồng, đi qua chỗ hai người đều gật đầu chào hỏi.

Tần Đại Đồng được Tô Hiểu Dị cho phép, lúc này toàn tâm toàn ý thăm nghĩ tìm chỗ cùng cậu tình tự, may mắn vẫn còn có lý trí, vẫn biết công viên không thích hợp để mình thổ lộ, vì thế nắm tay Tô Hiểu Dị, kéo cậu rời đi.

Bị hung hăng giữ chặt cánh tay, mặc dù có chút đau, Tô Hiểu Dị vẫn tràn đầy vui mừng, cúi đầu hỏi: “Đại Đồng ca, đi...đi đâu vậy?”

“Về nhà, anh có rất nhiều lời muốn nói với em.” Cũng không quay đầu lại, nói.

Nhìn không thấy Tần Đại Đồng phía trước đến tột cùng là vẻ mặt nào, Tô Hiểu Dị cũng thích thú nhếch miệng cười trộm, còn cười đến dâm dăng, a, thì ra Đại Đồng ca cũng thích mình, lúc trước mình liều mạng ấn nhãn đều phí công rồi.

Không, không nếm trải khổ đau, không kìm nén che dấu tình cảm bản thân, liệu hương hoa mai này có xông vào mũi Đại Đồng ca?

Trời chung quy vẫn đối đãi với Tô Hiểu Dị tôi không tệ, mắt Trương Kiến Hiền, đổi lại một Đại Đồng ca, hảo, chỉ cần đêm nay có thể thuận lợi thành sự, ngày mai nhất định phải lên chùa cúng bái, còn phải thật nhiều tiền vàng, cảm tạ thần linh dốc sức giúp đỡ, cho mộng đẹp của mình trở thành sự thật.

Từ từ, Đại Đồng ca đi thật nhanh, làm hại Tô Hiểu Dị cơ hồ muốn đem hết toàn lực chạy băng băng... Chợt, Tần Đại Đồng đột nhiên dừng bước trước một hẻm tối, tiếp theo bất thành linh kéo Tô Hiểu Dị vào.

“Di, tới nơi này để làm chi? Ngô...”

Miệng bị dùng sức che lấp, thì ra Tần Đại Đồng lôi kéo Tô Hiểu Dị vào sâu trong hẻm tối, dựa lưng vào tường, tiếp theo đói khát ôm lấy Tô Hiểu Dị, hung hăng hôn xuống.

Trời ạ, nguyên lai Đại Đồng ca thuộc ‘trường phái chủ động’.

15. Chương 8

Nụ hôn của Tần Đại Đồng thuộc loại mưa rền gió dữ, kịch liệt phách, bỏ bớt thăm dò cùng do dự lúc đầu, bốn phiến môi một khi đụng vào nhau, đầu lưỡi liền tiến quân thần tốc, giống như Tô Hiểu Dị là một nơi mật địa nào đó đáng thám hiểm, bên trong có những bảo vật chưa từng gặp qua, cần mạo hiểm đi sâu vào mở mang bờ cõi, sau đó xâm lược, chiếm lĩnh, cùng đoạt lấy.

Tô Hiểu Dị ngay từ đầu bị hù sợ, chưa từng lĩnh giáo qua thứ nguyên thủy như thế, không có chút kỹ thuật nào, hảo, thật nhiệt tình, mang đến xúc cảm so với thể nghiệm trước kia còn làm cho người ta hưng phấn vạn lần, thực mãnh liệt... Trong miệng của anh có hơi men phảng phất, khiến Tô Hiểu Dị mê say vô cùng, đó là hương vị đặc hữu của Tần Đại Đồng.

Vài giây trôi qua đã làm cho mình tay chân mềm nhũn...

Tần Đại Đồng dần khoảng cách giữa hai làn môi, tay lại siết càng chặt hơn, tựa như muốn đem Tô Hiểu Dị khảm thật sâu vào trong thân thể của mình.

“Đại Đồng ca...” Bị hôn như vậy khiến Tô Hiểu Dị ý loạn tình mê, trừ bỏ tên của đối phương, cậu cái gì cũng không thể nói lên lời.

“... Đã sớm muốn hôn Tiểu Dị... Có làm em sợ không?” Đè nén cảm xúc, tiếng thở dốc trầm trọng lại để lộ ham muốn của Tần Đại Đồng.

“Em thích Đại Đồng ca hôn em...” Hai tay ôm lấy cổ đối phương, Tô Hiểu Dị vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, ầm ảch nói: “... Đại Đồng ca muốn hôn liền hôn...”

Được mời chào như vậy, Tần Đại Đồng cảm thấy nếu không hung hăng hôn vài cái, thực có lỗi với bản thân, cũng thực có lỗi với người ta.

“Môi Tiểu Dị thật mềm, so với bất kỳ cô gái nào đều mềm hơn...” Thì thào tán thưởng, tiếp đó lại là một trận liếm mút phô thiên cái địa.

Không có bất kỳ một câu ca ngợi nào so được với lời này của Tần Đại Đồng, làm hại Tô Hiểu Dị cũng không thể không tích cực đáp lại, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau như cuồng phong loạn điệp, thóa dịch hỗn hợp hòa lẫn vào nhau, như thứ rượu ngon nhất trên thế giới này, hấp dẫn không người nào có thể buông bỏ.

Đêm tối, chợt có người đi đường lướt qua ngõ nhỏ, không có ai liếc vào ngõ nhỏ một cái, cũng không còn người phát giác có hai người đàn ông dựa tường, nhờ bóng đêm che dấu, hôn đến khó phân.

Người tác hôn hiển nhiên hôn đến kích động, dần dần không khống chế được, có điều, bỏ qua trúc trắc ban đầu, cậu hiển nhiên rất hưởng thụ đối phương không khống chế được, đầu lưỡi kịch liệt đáp lại, thân thể cả hai cũng càng lúc càng nóng, giống hai khối chocolate hòa tan vào nhau, bị nung chảy không lối thoát.

Dù sao cũng là đàn ông, Tần Đại Đồng hôn hôn, chỉ là có được môi đối phương sao đã thỏa mãn được, vì thế đem công kích chuyển hướng tới vành tai non nớt của vật nhỏ trong lòng, mút lại cắn, mờ ám lôi kéo, chọc cho Tô Hiểu Dị vui sướng cực kỳ.

“Ân, ngứa...” Còn ở bên ngoài, không dám càn rỡ, chỉ có thể khanh khách nhỏ giọng cười, còn không an phận, ở bên dưới Tần Đại Đồng cọt cọt tới cọt lui.

Tần Đại Đồng huyết khí phương cương, thế nào chịu được hạ thế của mình bị Tô Hiểu Dị dụ vào? Chịu không nổi, ôm Tô Hiểu Dị một tay lần xuống dưới, trực tiếp xoa nắn cặp mông vĩnh viễn cao.

“... Không cần...” Đây là hư từ, không hề ý nghĩa.

Tần Đại Đồng cũng giả bộ mắt ngơ tai điếc, làm ướt vàng tai của Tô Hiểu Dị, đi xuống, đầu lưỡi trơn ướt một đường đến cổ, nhẹ nhàng gặm cắn.

“... Không cần... Thật sự không cần...” Một mặt nói, một mặt lại đem cổ ngưỡng cao, để đối phương tận tình liếm cắn, đây là cảnh giới cao nhất của cái gọi là cự còn nghênh.

Sao lại không đọc ra ngôn ngữ thân thể của Tô Hiểu Dị, Tần Đại Đồng lại càng không cố kỵ, tay dùng sức nhu khai mở hai cánh mông đối phương, tâm viên ý mã đã không đủ để hình dung thần trí hiện tại.

Thân thể hai người dán chặt, Tô Hiểu Dị phát giác thân thể đối phương biến hóa, giống như mình...

“Đại Đồng ca hảo hưng phấn...” Đỏ mặt, Tô Hiểu Dị khàn khàn nói.

“Tiểu Dị cũng vậy... Đêm nay, có thể được...” ‘Hành động phái’ Tần Đại Đồng trực tiếp cầu ái.

Làm sao có thể không đáp ứng?

“Tùy, tùy ý Đại Đồng ca...” Buông lỏng lông mi thật dài, cố ý không nhìn người ta, rồi lại dùng biên độ nhỏ nhất mà gật đầu.

Tình nhân cho phép giống như phúc trời ban, Tần Đại Đồng vui mừng quá đỗi, hình tượng ôn trọng ngày thường cũng không thềm duy trì, buông thân thể mềm mại của Tô Hiểu Dị ra, lại lôi kéo cậu, hướng của hàng Đại Đồng mà phi như bay.

Đáng ghét, Đại Đồng ca chạy so với trốn còn nhanh hơn, làm Tô Hiểu Dị phải dùng sức chạy việt dã mới theo kịp.

Vào cửa, thấy Tiểu Trình đang cùng hai vị khách nói chuyện phiếm, là người quen, Tần Đại Đồng cấp tốc

chào hai người kia, tiếp theo truyền cho nhân viên mình một lệnh.

“Đóng cửa, về nhà!”

Tiểu Trình há hốc mồm: “Đại Đồng ca, mới tám rưỡi a, đóng cửa làm cái gì?”

Tần Đại Đồng không có thời gian để ý tên nhân viên không hiểu phong tình, trực tiếp dắt Tô Hiểu Dị vội vàng lên lầu, Tiểu Trình còn muốn ngăn hai người lại hỏi, Tô Hiểu Dị trừng mắt nhìn cậu ta một cái, vô cùng hung ác, tay vung quét một đường, miệng cũng không nhàn rỗi, đọc khẩu hình, tựa hồ nói hai chữ.

Cút đi!

Tiểu Trình thấy rất khó hiểu.

Một vị khách gọi là A Căng uống ngụm trà, hỏi: “Ông chủ cậu uống nhầm thuốc sao, mắt đỏ ngầu như muốn giết người vậy?”

Tiểu Trình bị hù, thiếu chút nữa nhảy dựng: “Không thể nào?”

Một người khách khác gọi là A Trung nói: “Hình như có kéo theo Tô... A Tiểu Trình, Tiểu Dị có phải đã gây chuyện gì, để Tần tang mất hứng ha? Đi lên khuyên nhủ ông chủ cậu một chút đi, không thể ngược đãi kiến tử, ở trường Tiểu Dị chắc cũng có dạy, bị ngược đãi phải báo cảnh sát...”

“Ay, Tiểu Dị ca không phải kiến tử, anh ta là lão yêu quái thành tinh ngàn năm!” Tiểu Trình trả lời.

“Đùa hoài, Tiểu Dị rõ ràng là học sinh trung học... Cậu lừa ai chứ... Nói thành thật, cửa hàng vừa mới đổi giờ mở cửa sao?” A Căng bá hỏi.

“Không phải! Bọn tôi thật sự bán cả tối, có đổi tôi cũng sẽ nói cho anh biết!” Tiểu Trình cũng tức giận: “Dù sao thì Tiểu Dị ca giỏi nhất là giả trư ăn cợn, không có khả năng bị Đại Đồng ca... A Căng bá A Trung ca, hai người cũng nghe thấy cửa hàng phải đóng cửa rồi đấy, nhất định có việc... Ngày mai lại đến tán gẫu vậy.”

Dọn dẹp qua loa, kéo cửa sắt khóa cẩn thận, Tiểu Trình tính toán, tan ca sớm là có thể giành thêm thời gian lên mạng chơi game, cũng không bị trừ lương, quá tuyệt vời.

Hai người trên lầu hai, không nói nhiều, cũng không quản dưới lầu sôi nổi hỗn loạn, Tần Đại Đồng trực tiếp kéo Tô Hiểu Dị tới phòng mình, đẩy lên giường, ngay cả cửa phòng cũng lười đóng, sau đó, leo lên...

Hàm giận mang oán, Tô Hiểu Dị nói: “A, Đại Đồng ca thật thô lỗ...”

Tần Đại Đồng nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Tô Hiểu Dị, hỏi: “... Không thích?”

“Thích chết, Đại Đồng ca dù thô lỗ thế nào ta đều thích.” Nháy mắt a nháy mắt, ám chỉ đối phương cứ việc phóng ngựa lại đây.

Người phía trên ngẩn người, Tiểu Trình nói đúng, Tô Hiểu Dị bề ngoài giống như tiểu thố tử nhưng có thể thật sự là yêu tinh chuyển kiếp, vài câu đáng yêu vừa nói, liền làm mình huyết mạch phần trương, cơ hồ muốn bạo phát... Nhịn xuống, lần đầu tiên cùng Tô Hiểu Dị, không thể quá nhanh mà mất bình yên giáp.

Lại một trận hôn nồng nhiệt triền triền miên miên, đầu lưỡi cùng đầu lưỡi dù giỡn lẫn nhau, áo Tô Hiểu Dị đã hoàn toàn bị cởi ra, mông ngực trắng nõn cùng tấm lưng bóng loáng đập vào mắt Tần Đại Đồng, thật muốn xé rách người trong lòng...

Tô Hiểu Dị vẫn không yên lòng, cẩn thận hỏi: “... Người ta... Người ta không có bộ ngực giống nữ sinh nha... Đại Đồng ca có thể không quen đi?”

“Đừng suy nghĩ lung tung, thân thể Tiểu Dị xinh đẹp cực kỳ, không ai sánh bằng.” Vì chứng minh lời mình, anh bắt đầu hạ gặm cắn thân thể ấy đến nổi đỏ.

Trường kỳ tác chiến, da thịt tinh tế không thể chịu nổi gió thổi dầm mưa dãi nắng, chỉ cần nhẹ nhàng hôn mút, đã nổi lên sắc hồng nhe đoá hoa kiều diễm, là dấu vết tình sắc xinh đẹp.

“Đại Đồng ca thật xấu.” Bên oán hận, bên hưởng thụ lấy khoái cảm do cắn mút mang lại.

“Ai kêu Tiểu Dị... So với đồ ăn Tiểu Dị làm... còn ngon hơn...” Tiếp tục cắn cắn, muốn ngừng mà không được.

Tô Hiểu Dị hì hì cười, không ngờ Tần Đại Đồng cũng sẽ nói lời ngon tiếng ngọt, lại còn ngọt đến độ xương cốt người nghe muốn chảy nước. Hồi tưởng lại trước, Trương Kiến Hiền rất ít khen ngợi mình, dần dà, Tô Hiểu Dị đối với bản thân không còn tự tin nữa.

Hoá ra, bản thân như vậy, lại có thể trở thành bảo bối cho người khác nâng niu.

Nhu tình dâng lên, Tô Hiểu Dị cũng không khách khí, chủ động giúp Tần Đại Đồng cởi bỏ quần áo, oa, mở to mắt...

“Cơ ngực a, Đại Đồng ca có cơ ngực...” Nuốt nước miếng, nhịn không được sờ đông sờ tây trên khuôn ngực cường tráng, yêu thích không buông tay: “Thực ‘man’ nha!”

Vuốt vuốt, tay tự động gẩy xuống phía dưới, xẹt qua rốn, tiếp theo...

Muốn xem... Tô Hiểu Dị thật sự muốn xem, liếm liếm môi, không tự chủ được cởi quần trong của Tần Đại Đồng, Tần Đại Đồng thấy Tô Hiểu Dị chuyên tâm như vậy, bản thân sao còn chịu được? Hai người anh giúp em em giúp anh, rất nhanh liền lỏa gặp nhau, nhìn không sót cái gì.

Chờ thấy rõ ràng, Tô Hiểu Dị thật muốn hôn mê luôn.

“Lớn, cái...” Trăm nghe không bằng một thấy a, lần đầu thưởng thức, Tô Hiểu Dị lòng tràn xuân ý, giống như sóng lớn cuộn cuộn... Cự long chỉ có thể nhìn thấy trên GV, cái này rành rành xuất hiện trước mắt, Tô Hiểu Dị kích động đến muốn khóc.

Ồ ô, không chỉ lấy được tình nhân tốt, mà còn là tình nhân có một không hai a.

Tần Đại Đồng thấy Tô Hiểu Dị tựa hồ cố gắng thích bảo bối của mình, nhin không được hỏi: “Không sợ hãi?”

Mị nhãn hàm chứa xuân sắc, ngón tay Tô Hiểu Dị gãi nhẹ qua cơ ngực mạnh mẽ kia: “Yêu chết đi được, sao lại sợ chứ... Muốn Đại Đồng ca... Hiện tại...”

Tần Đại Đồng vốn muốn trước tiên xuất một bộ công phu, hầu hạ Tô Hiểu Dị tới thăng thiên luôn, lại nghe đối phương lớn mật mời chào, chịu không nổi, cái trán đổ mồ hôi ào ào, ngón tay cũng thuận theo bản năng hướng phía sau Tô Hiểu Dị thăm dò.

Có chút ngượng ngùng, Tô Hiểu Dị híp mắt hỏi: “Ân... Đại Đồng ca biết... Hai người đàn ông... Làm như thế nào?”

“Biết, chỉ hy vọng sẽ không làm đau Tiểu Dị.” Trả lời. Tần Đại Đồng có rất nhiều bạn bè là đồng chí, cho nên chuyện này anh cũng không xa lạ gì, chẳng qua nay đích thân ra tay.

Trong phòng cũng không có đồ bôi trơn chuyên dụng, vì thế lấy từ trong tủ đầu giường lọ vaseline, trước giúp Tô Hiểu Dị bôi trơn, ngón tay xâm nhập nháy mắt, Tô Hiểu Dị đỏ mặt, chống đỡ không nổi mà rên rỉ liên tục.

“Đau không?” Tần Đại Đồng lo lắng hỏi, không hy vọng trong quá trình cả hai đều có thể hưởng thụ,.

“Không... Thật thoải mái...” Cấn cấn môi, trong mắt mờ mịt tràn đầy tình sắc: “Mau, mau một chút, người ta chịu không nổi...”

Cúi đầu nhìn, phát hiện tiểu bảo bối Tô Hiểu Dị bán ngẩng đầu, vật nhỏ đáng yêu như chủ của nó vậy, dù dõ đôi tay Tần Đại Đồng lần xuống xoa bóp nó, cứ như vậy, hai người giúp nhau cùng công kích phía dưới, Tô Hiểu Dị chỉ có thể bám chặt lấy bả vai đối phương, rên rỉ khó nhịn tràn ngập gian phòng.

Người mình thích đang dùng bàn tay chai sạn vuốt ve mình, vị rượu thoang thoảng quanh mình, càng làm ái ý không thể ngăn trở, tình cảm mãnh liệt lập tức phun ra, đại não Tô Hiểu Dị chỉ còn một mảng trắng xoá.

Quả thực giống như bay lên trời vậy.

“... Xấu... Đại Đồng ca xấu...” Chờ thần chí hồi phục, Tô Hiểu Dị thở phì phò chỉ trích, đương nhiên là chỉ trích điềm điềm mật mật.

Nói thật ra, Tần Đại Đồng cũng đã nhẫn đến cực hạn, bao nhiêu nhẫn nại đều bị Tô Hiểu Dị trộm mất, anh nhanh chóng dẫn thứ Tô Hiểu Dị vừa yêu thích vừa ngưỡng mộ, tìm tới u huyết chưa bao giờ chạm qua, cố gắng thâm nhập.

Vừa tiến vào liền thở hắt vì kinh ngạc, không nghĩ tới trong cơ thể nam nhân lại có thể chặt như vậy, nội bích ẩm áp bao quanh, đè ép, phối với biểu tình vừa vui vừa đau kia của Tô Hiểu Dị...

“Sâu một chút... Đại Đồng ca...” Lúc này còn xấu hổ chính là giả tiên, Tô Hiểu Dị cầu: “A a, nơi đó... Dùng sức... Hảo lớn...”

Bởi vì có được thứ thô dài trong cơ thể mang đến thoải mái như muốn thăng thiên, xúc cảm tê dại yếu ớt kéo xuống tứ chi, lại lên đỉnh đầu, làm Tô Hiểu Dị chỉ có thể nắm chặt cánh tay Tần Đại Đồng, như là người sắp chết đuối, chỉ có người này có thể cứu cậu.

Thật đúng là yêu tinh chuyển kiếp, đây là suy nghĩ duy nhất của Tần Đại Đồng lúc này.

Như vậy Tô Hiểu Dị chỉ cần thoáng ra sức, sẽ khiến sự nhẫn nại của ông chủ quán rượu vỡ tan, lửa tình dâng tới giới hạn, vài cái va chạm mãnh liệt, đâm vào nơi sâu nhất bên trong Tô Hiểu Dị, sau đó, phóng thích.

Khoái ý gằm nhẹ theo khoe miệng tràn ra, ghé lên người Tô Hiểu Dị, cảm thụ làn da trần trụi của đối phương, tuy rằng tình ái có chút vội vàng, nhưng cảm giác thoải mái dạt dào tuyệt đối không kém dĩ vãng, như là pháo hoa bùng nổ giữa trời đêm, rực rỡ, và, rung động.

“Cuối cùng... Có làm đau em không?” Nhẹ nhàng nâng nửa người trên lên, Tần Đại Đồng thương tiếc hỏi.

“Không có.” Trả lời, khuôn mặt đáng yêu bị dục vọng tàn sát bữa bãi, hồng nhuận mà vui vẻ, còn có một loại... nhu tình mật ý không thể che giấu.

“Lần đầu tiên cùng Tiểu Dị... Anh quá kích động, cho nên có chút...” Tần Đại Đồng có chút áy náy: “Lần tới nhất định... sẽ cho Tiểu Dị một lần hoàn mỹ hơn...”

Tô Hiểu Dị mở to mắt: “Còn có hoàn mỹ hơn? Vừa rồi, vừa rồi em như đã lên thiên đường rồi...”

“Thật vậy chẳng? Bình thường anh luôn duy trì lâu hơn... Ai kêu Tiểu Dị giỏi như vậy.” Tần Đại Đồng ôn nhu nói.

“Đại Đồng ca mới giỏi chứ, vừa dừng lại mãi...” Dùng sức ôm lấy eo đối phương, làm nũng: “Em muốn Đại Đồng ca vĩnh viễn làm tình nhân của em, không được thay lòng.”

Được rồi, hưởng qua thiên đường mỹ vị, Tô Hiểu Dị cậu cũng không muốn tiếp tục chịu thiệt mà đi ăn cơm rau dưa, trước kia cậu chỉ có mình Trương Kiến Hiền làm tình nhân, không thể nào so sánh, bây giờ có được người tình nồng nhiệt thế này, tình cảm mãnh liệt như lửa khói, ăn một lần, không thể quên.

Cho nên, tên Trương Kiến Hiền phách thói, cậu có thể buông, hiện giờ nghĩ đến cũng không tiếc, nhưng sau này nếu có kẻ muốn đoạt Tần Đại Đồng, cậu có liều mạng cũng phải đoạt lại.

Tần Đại Đồng không biết trong đầu Tô Hiểu Dị chứa cái gì, nghe được tuyên ngôn độc chiếm của cậu, chỉ bật cười, nói: “Anh sẽ không thay đổi, sẽ bám lấy Tiểu Dị cả đời, vĩnh viễn ăn cơm em nấu.”

Lời thề mỹ lệ, khiến người từng bị đuổi khỏi nhà, Tô Hiểu Dị, đôi mắt có chút đỏ.

“Đừng khóc, nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi lát cần ăn bữa đêm.” Tần Đại Đồng trở mình nằm xuống bên Tô Hiểu Dị, nói.

“Em không đói bụng.” Nháy mắt mấy cái, Tô Hiểu Dị trả lời.

“Là ăn nơi này.” Tần Đại Đồng lời kéo tay Tô Hiểu Dị hướng xuống bộ vị của mình tìm tòi, còn nói: “Nghỉ ngơi một chút nó lập tức sẽ khoẻ như vâm... Tiểu Dị cần chuẩn bị tâm lý, bằng không từ đêm đến sáng anh sẽ không để em ngủ đâu.”

Làm hại Tô Hiểu Dị rung động: “Đại Đồng ca lợi hại như vậy nha, kia, em chờ nghiệm thu thành quả...”

“Em sẽ không thất vọng.” Đại Đồng ca nói.

Tần Đại Đồng quả nhiên lời nói đi đôi với việc làm, không cho Tô Hiểu Dị thất vọng, cả đêm lao động hăng say, Tô Hiểu Dị cơ hồ trừ đi nửa cái mạng.

Được rồi, trong quá trình có thể dùng dục tiên dục tử để hình dung, chờ đến lúc rốt cục cũng được giải thoát, trước khi ngã vào giấc mộng, Tô Hiểu Dị chỉ có thể ôm chặt lấy Đại Đồng ca, thể xác và tinh thần đồng thời thỏa mãn, nghĩ đến ngày sau có thể trải qua cuộc sống khoái hoạt mỹ mãn lại tính phúc.

Ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới rời giường, sau đó lê xuống lầu... Đại Đồng ca đáng ghét tư thế gì cũng buộc làm một lần, dùng thật nhiều loại vận động bình thường không làm, ai u, hiện tại toàn thân đau nhức vậy!

Thấy đầu sỏ.

“Đại Đồng ca...” Ngọt nhờn nhớt kêu, còn mang chút vị tình ái kịch liệt vừa qua.

Đồng dạng trải qua một đêm kịch liệt tình ái, Tần Đại Đồng vẫn duy trì vẻ thư sướng vô hạn, tâm tình đặc biệt tốt, ngay cả Tiểu Trình đang bị anh mắng vài câu, lúc này thấy vợ xuống lầu, nhanh chóng đến thang lầu nghênh đón, tay trong tay đến phía sau quầy ngồi xuống.

“Sao không ngủ thêm? Em hẳn là mệt muốn chết rồi.” Thâm tình nhìn chăm chú.

“Em muốn nấu cơm cho Đại Đồng ca! Anh tiêu hao thiệt nhiều thể lực nha...” Ẩn tình đưa đẩy.

Tiểu Trình cảm thấy thái độ hai người này thực không thích hợp, là lạ, vì thế ngồi xổm bên góc tủ rượu, giả vờ lau kính, kì thực nghe lén và nhìn lén.

“Hôm nay đừng nấu, anh bảo Tiểu Trình đi mua đồ ăn... Loại đồ ăn của Nhật, em nhất định thích ăn.”

Tô Hiểu Dị hì hì cười, hai người ở chỗ này đầu sát đầu, hai tay ẩn phía sau quầy gắt gao giao ác, tình chàng ý thiếp.

Tần Đại Bằng ở dừng xe trước cửa, đi vào trong liền phát hiện từ trường bị thay đổi, cũng coi như hắn thông minh, không quấy rầy một đôi tình thâm như chim liền cánh, học Tiểu Trình ngồi ở trong góc, hỏi cậu phong thủy trong điểm thay đổi ra sao.

“Tôi nào biết a, hai người kia tối hôm qua xông lên lầu, một bộ dạng sắp đánh nhau, Đại Đồng ca còn bảo đóng cửa sớm một chút... Nhưng vừa rồi Tiểu Dị ca xuống lầu, cũng không thiếu tay thiếu chân...” Tiểu Trình nhức đầu, nói.

Tần Đại Bằng liếc xéo đôi bên này, khoáng nam oán nam mất đi mây lại, xuân phong đặc ý, có thể thấy được vào đêm qua, nơi này, tại cửa hàng Đại Đồng yên, đã xảy ra một sự kiện rợn người.

Đứng lên, trực tiếp chỉ vào mũi bạn thân, thăm vấn: “Tiểu Dị tôi hỏi cậu, cậu cho Đại Đồng ca ăn cái gì phải không?”

Thế giới ngọt ngào của hai người bị quấy rầy, Tô Hiểu Dị tức giận, trả lời: “Tôi không có! Là Đại Đồng ca ăn tôi đó chứ!”

“Sao có thể? Đại Đồng ca rõ ràng không yêu nam nhân...” Sắc mặt khó coi: “Cậu sắc dụ kiêm kê đơn?”

Tô Hiểu Dị nghĩ, thật sự mình thường hữu ý vô tình sắc dụ a... Chuyện này sao có thể không chế được? Nhưng bị Tần Đại Bằng ép hỏi như vậy, cậu nhất thời lâm vào nghẹn lời, theo quán tính mắt uông uông nhìn Tần Đại Đồng.

Tần Đại Đồng lúc này không ra mặt thật không phải nam nhân, trừng mắt cậu em một cái, nói: “Là anh thỉnh cầu Tiểu Dị kết giao với anh, cậu có ý kiến sao?”

Cái gọi là bản không cùng phú tranh, phú không cùng quan tranh, em họ không cùng anh họ đấu, cúi đầu, đổi thành Tần Đại Bằng quanh co: “Em nào dám có ý kiến? Chỉ là nhớ rõ anh đối nam nhân không có hứng thú, hoài nghi Tiểu Dị bỏ cổ yêu gì gì đó trong thức ăn của anh...”

“Tôi khi nào nói qua đối nam nhân không có hứng thú? Chỉ là trước đây không gặp gỡ Tiểu Dị mà thôi... Cậu đừng quản chuyện không đâu, cũng đừng đối nói huyền thuyên với cha mẹ tôi, nếu phá hư chuyện tốt giữa tôi cùng Tiểu Dị, tôi giết cậu!” Tần Đại Đồng lạnh lùng nói.

Tần Đại Bằng rụt cổ cắm khẩu, lại tránh về phía sau Tiểu Trình, không dám thở mạnh.

Tô Hiểu Dị thu tay, trong mắt lóe tinh quang: “Cực giỏi nga, khó trách em yêu Đại Đồng ca như vậy...”

Đôi môi thanh khiết động lòng người nói lên lời sùng bái mình, chỉ cần là người sẽ xúc động, Tần Đại Đồng tự nhiên cũng không ngoại lệ, anh ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Tô Hiểu Dị, thấy đối phương chỉ có thể dùng một câu để hình dung.

Sắc thái thanh tú.

Ghé vào bên tai Tô Hiểu Dị thì thầm gì đó, đối phương đỏ mặt lắc đầu, cũng ở bên tai Tần Đại Đồng nói nhỏ một trận; Tần Đại Đồng lòng không sồn, khe nói tiếp, Tô Hiểu Dị chỉ ha ha cười, chỉ chỉ Đại Bằng cùng Tiểu Trình, vẫn là lắc đầu.

Tần Đại Đồng ho nhẹ một tiếng, nói: “Tiểu Trình cậu trông cửa hàng, tôi cùng Tiểu Dị lên lầu, có bất cứ chuyện gì cậu giải quyết hết đi, đừng đến phiền tôi.”

Tiểu Trình mày ử mặt ê: “Không được, Đại Đồng ca, còn rất nhiều nơi cần giao hàng, ai trông tiệm?”

Tần Đại Đồng hừ một tiếng, vô tình giao nhiệm vụ: “Hàng để Đại Bằng đi giao, cậu trông tiệm... Tần Đại Bằng, ánh mắt đó là ý gì? Không nghe lời kết cục có bao nhiêu nghiêm trọng cậu tự biết đi?”

“Tuân mệnh!” Miệng Tần Đại Bằng còn nhanh hơn ý nghĩ, tự động tự phát trả lời.

Chờ chủ nhà cùng người thuê nhà lại dựa vào nhau đi lên lầu, Tần Đại Bằng mới nâng người lên, cùng Tiểu Trình trông cảnh vật đổi sao dời mà cảm thán.

“Thấy không? Có lão bà sẽ đem bà mối đá qua tường, thật sự là không bằng cảm thú. Tiểu Trình nhớ lấy, tương lai cậu ngàn vạn lần không thể theo chân bọn họ, sẽ bị trời phạt.”

Tiểu Trình gật gật đầu, trong lòng lại nghĩ tới chuyện khác.

Ha ha, quá tuyệt vời, trong núi vô lão hổ, hầu tử xưng bá vương, ông chủ trốn việc, trong tiệm mình chính là lớn nhất, còn có nhân viên lâm thời hỗ trợ giao hàng, hy vọng ngày như thế này kéo dài vĩnh viễn

16. Chương 9-1

Một tháng liền xem cái cảnh sến súa này, mắt Đại Bằng Tiểu Trình sắp loá đến nơi rồi, Tiểu Trình thậm chí còn đề nghị chuyển mắt tới siêu thị đối diện, miễn cho chết chìm trong tình yêu của hai người kia.

Mỗi ngày đều như vậy, sau khi tan việc, Tô Hiểu Dị lái motor về Đại Đồng yên, vừa vào cửa liền bị tình nhân kéo vào bếp dây dưa cả buổi, bảo muốn giải toả nỗi khổ tương tư mấy giờ không gặp.

Tiểu Trình ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, kì quái, một ngày hai mươi bốn giờ, trừ lúc đi làm, còn lại mười mấy giờ còn chưa đủ cho hai người sao? Đại Bằng nói không sai, người ta khi yêu đều thành kẻ ngốc.

Sau đó Tô Hiểu Dị đẩy Đại Đồng ca ra khỏi bếp, mình lưu lại nấu cơm, còn nói Đại Đồng ca thiệt là, hảo dính người nga, mặc kệ bất cứ chuyện gì đều phải lôi kéo mình cùng làm, như hai đứa trẻ con vậy.

Nói thì nói, người ta như vậy Tô Hiểu Dị cũng không cự tuyệt.

Nhớ lại trước kia sau khi tan việc luôn ở nhà chờ tình nhân cũ trở về, coi như may mắn thì có thể gặp được người đó trước khi ngủ gục, bất quá cũng chỉ là một câu lạnh lùng, so với tình nhân hiện tại, đi ăn máng khác quả nhiên là lựa chọn chính xác.

“Đại Đồng ca, tối nay muốn ăn cái gì?” Đến siêu thị đối diện, Tô Hiểu khác cười hỏi tình nhân bên cạnh.

Tần Đại Bằng còn chưa kịp nói, Tiểu Trình đã kích động tiếp lời: “Hey, Tiểu Dị ca, đừng làm hải sản nữa, đổi thịt heo dè bò gì đó đi?”

Tô Hiểu Dị chợt biến sắc: “Cậu không hài lòng hải vị của ta? Có biết hải sản đối với nam nhân có rất nhiều bổ dưỡng không?”

Nói xong, còn quay đầu, nhẹ giọng nói nhỏ: “Đại Đồng ca anh nói có phải không?”

Tần Đại Đồng chỉ nhiệt tình gật đầu, hai người lại nhìn nhau đăm đăm.

Khiến Tiểu Trình giận nghiêng răng nghiêng lợi, thầm mắng Tô Hiểu Dị là kẻ hai mặt, lại có thể trong vòng một giây, không cần đao cụ phụ trợ liền biến sắc mặt, so với diễn viên còn chuyên nghiệp hơn.

“Cho nên tôi đã nói Tiểu Dị ca chẳng hiền hậu gì, hai người bỏ đến sung đi. Nhưng tôi là người độc thân a, chỉ có cái chăn bông trong nhà cùng chia sẻ? Gối đầu một mình khó ngủ...”

Tô Hiểu Dị cười hì hì, thấy Tiểu Trình nói đáng thương, hôm nay tha cậu ta một lần, cho nên tối nay trên bàn cơm, thay vì món tôm cuộn dưa đổi thành súp lười.

Bị ngộ độc bởi hai người này còn một người khác, chính là thực khách Tần Đại Bằng mỗi ngày đều tới báo danh, thấy đối diện bàn ăn cảnh phong tình mật ý, một kẻ Đại Đồng ca em uy anh ăn, người kia trả lời Tiểu Dị cũng ăn nhiều một chút, quả thực tái hiện toàn bộ hình ảnh trong tiểu thuyết di Quỳnh Dao.

Sĩ khả nhẫn bất khả nhịn, lúc sau, Tần Đại Bằng liền gấp thức ăn đầy hai bát, cho cả Tiểu Trình.

“Muốn chơi trò gì vậy?” Vô tội nhìn đồ trong bát, Tiểu Trình khó hiểu.

“Nơi này nóng như sa mạc vậy, nóng muốn chết... Ngại cái gì? Cậu cũng đi ra ngoài, còn nhìn nữa sẽ đau mắt hột đó.” Nói xong, Tần Đại Bằng nhanh chóng thêm cơm thêm đồ ăn, lam chén của mình trông như ngọn núi nhỏ.

Tiểu Trình nghe thấy có lý, cũng đi theo Đại Bằng ra ngoài vừa ăn cơm vừa xem TV.

Đến nỗi Tần Đại Đồng cùng Tô Hiểu Dị cũng không hay hai cái bóng đèn kia rời đi lúc nào? Tóm lại vẫn tiếp tục ân ân ái ái như keo như sơn, làm trò buồn nôn.

Đương nhiên, cuộc sống hạnh phúc bao nhiêu cũng không thể tránh khỏi phong ba, ban đêm, Đại Đồng yên cũng đã đóng cửa, Tần Đại Đồng cùng Tô Hiểu Dị đang muốn đi ngủ, đột nhiên di động Tô Hiểu Dị vang lên.

Nhìn số hiện trên màn hình, Tô Hiểu Dị nhú mày, nhận điện: “... Kiến Hiền, đã trễ thế này, có chuyện gì... Anh uống rượu đúng không... Không, quá muộn, tôi không muốn ra khỏi nhà.”

Vừa nghe là tình nhân cũ Tô Hiểu Dị gọi điện tới, Tần Đại Đồng cũng khản trương, mặc dù biết Tô Hiểu Dị sẽ không phản bội mình, nhưng biết cậu trước kia yêu tha thiết tên hôn trưởng kia, rộng lượng như Tần Đại Đồng cũng không bỏ được vương mắc trong lòng.

“Muốn nói chuyện? Không có gì để nói hết, tôi với anh không có khả năng gương vỡ lại lành... Đừng, anh đừng kích động, uống rượu cũng đừng lái xe... Tôi qua là được.”

Cúp điện thoại, Tô Hiểu Dị nói với Tần Đại Đồng: “Kiến Hiền không ổn lắm, là lạ... Đang ở ngay công viên hôm trước, em đi xem...”

Tần Đại Đồng giữ tay cậu, nói: “Anh đi cùng em.”

Tô Hiểu Dị tâm như quang phong tuế nguyệt, thấy thái độ Tần Đại Đồng kiên định, liền gật đầu: “Được... Đại Đồng ca yên tâm đi, em cùng hần sẽ không tro tàn lại cháy, có đồ cấp cao, lẽ nào lại quay lại dùng thứ thấp kém?”

Tần Đại Đồng cười, lại hôn Tô Hiểu Dị đến không thở nổi mới buông ra mới thả người.

Đi đến công viên như đang tản bộ, đêm đã khuya, không có nhiều người nhàn rỗi, chợt có con chó con mèo đi lang thang, không khí thật lạnh lẽo. Đèn chiếu rọi xuống công viên, Tô Hiểu Dị thấy Trương Kiến Hiền, hần đang ngồi ở ghế đu lần trước Tô Hiểu Dị ngồi, đầu tóc rối bời, đầu cúi thấp, bên chân còn có bầy, tám lon bia rỗng.

Nhìn hần tinh thần sa sút, Tô Hiểu Dị cũng thấy đau, từng yêu đậm sâu lại cùng chung chăn gối hai năm trời, nói hoàn toàn vắng người này sau ốt là không thể nào, dù không thể trở lại như trước, nhưng, vẫn quan tâm đến hần như một người bằng hữu.

Nhẹ giọng đối người bên cạnh yêu cầu: “Đại Đồng ca, em qua an ủi Kiến Hiền, hần giống như... tâm sự rất sâu... Anh ở đây chờ em nhé.”

Tần Đại Đồng tuy rằng cảm thấy như vậy không tốt, nhưng sủng nịch Tô Hiểu Dị đã thành thói quen, nếu bị khẩn cầu, anh cái gì cũng không nói, để Tô Hiểu Dị một mình đi qua, bản thân thì ẩn thân dưới bóng cây, xem tình hình phát triển.

17. Chương 9-2

Tô Hiểu Dị tiến lại gần xích đu Trương Kiến Hiền ngồi, lay hần vài lần, mới mở miệng: “Kiến Hiền, thế này không giống anh, anh bình thường luôn phong lưu phóng khoáng, hiện tại lại...”

Trương Kiến Hiền lúc này mới phát hiện có người đến, kích động: “Quả nhiên em sẽ đến, Tiểu Dị, em vẫn rất yêu anh, còn để ý anh, đúng hay không?”

“Tôi đương nhiên để ý, ở cùng nhau lâu như vậy, cho dù là vật nuôi, còn có cảm tình... Huống hồ là yêu, thật có lỗi, quá khứ của chúng ta không cần nhắc lại thêm nữa.”

“Tiểu Dị em nói láo, mới đây chúng ta còn thề non hẹn biển thế mà ngoảnh mặt lại em đã phản bội, sao có thể mới có hai năm, em liền thay đổi?” Tự hồ vì còn kích thích, Trương Kiến Hiền có chút khó kiềm chế.

Mắt Tô Hiểu Dị đỏ lên, ủy khuất cùng đau đớn khi bị phản bội tràn về, nước mắt trào lên vành mắt, bàn tay nắm chặt dây xích chống đỡ thân thể, đem toàn bộ oán hận chôn dấu trong lòng rỗng rã.

“Kẻ đổi thay là anh! Cui tui như sủng vật vứt trong nhà, lại ngay cả ăn còn lừa cho, đợi khi tìm được con hoàng yến xinh đẹp, liền vứt tui ra ngoài tự sinh tự diệt, Trương Kiến Hiền, là anh phụ tui, không phải tui phụ anh, tất cả đều là lỗi của anh, anh một chút tư cách nói chuyện với tui cũng không có, không có!”

Trương Kiến Hiền không thể phản bác, quả thực, hết thấy đều là hấn tự chuốc lấy, trên châu nắm trong tay lại không biết quý trọng, mắt chỉ lo tìm viên kim cương sáng nhất, khi phát hiện kim cương là hàng giả, ngọc trai đã bị người khác đoạt mất rồi.

Hai người trầm mặc một hồi, Trương Kiến Hiền rốt cục lại mở miệng: “... Tiểu Dị, anh rất cô đơn... Anh xin em, hãy trở lại bên anh...”

Tô Hiểu Dị cúi thấp đầu, yết hầu nghẹn ngào nói không ra lời, ngăn không nổi nước mắt, từng giọt rơi xuống, rơi xuống đùi mình, quần thấm nước, vòng tròn nước thấm dần lan rộng.

“Anh biết mình... phạm sai lầm... Tiểu Dị, cho anh một cơ hội đền bù... Anh sẽ đối xử với em thật tốt, so với hấn còn tốt hơn... Nhà, được rồi, nhà cũng cho em, đuổi em ra khỏi nhà tuyệt không lặp lại lần nữa...” Trương Kiến Hiền khẩn cầu.

“... Sau đó, tương lai có thể lấy nhà đó làm phí chia tay sao?” Tô Hiểu Dị lắc đầu, nói thẳng: “Thứ tui muốn chưa bao giờ là mấy thứ đó.”

“Tiểu Dị?” Trương Kiến Hiền không nghĩ tới mình lại đá trúng thiết bản, rối loạn.

“Thứ tui muốn anh vĩnh viễn không thể cho, chỉ có Đại Đồng ca dù trước khi trở thành tình nhân đã cho tui nhiều hơn anh... Tui với anh, chung quy không hợp...”

Tô Hiểu Dị nói, khẩu khí khẳng định, ánh mắt chuyển đến nơi cách đó không xa, một bóng người đứng đó.

Trương Kiến Hiền lúc này dùng sức đứng lên, làm xích đu kịch liệt lay động, Tô Hiểu Dị bị động tác bất thành hình của hấn dọa sợ, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, đã bị Trương Kiến Hiền dùng sức kéo khỏi xích đu.

“Đau quá, anh làm gì thế?” Cánh tay bị thô lỗ kéo đau, Tô Hiểu Dị nhin không được kêu to.

“Không được, anh sẽ không để em theo hấn, theo anh về, ngay!” Vào đường cùng, Trương Kiến Hiền lần

thứ hai dựa vào cơn say làm liều.

“Không, đó đã không còn là nhà của tôi, tôi không đi!” Tô Hiểu Dị giãy dụa.

“Em nhất định phải về! Tiểu Dị, em nhất định sẽ yêu anh một lần nữa, anh không bao giờ coi thường em nữa, sẽ toàn tâm toàn ý yêu em!” Trương Kiến Hiền mạnh mẽ kéo Tô Hiểu Dị đi.

Mùi rượu xộc lên mũi, làm Tô Hiểu Dị chán ghét đến tận tận cùng, hiện tại cậu hối hận vì đã đáp ứng yêu cầu gặp mặt của Trương Kiến Hiền, thực ngốc! Dù ghét nhất là bạo lực nhưng hôm nay buộc phải ra tuyệt chiêu thôi...

Đối mặt với kẻ cao hơn mình hẳn một cái đầu, khí lực lớn hơn mình, chiêu hữu hiệu nhất, chính là giơ chân, dùng sức nhằm thẳng nơi yếu hại nhất của đối phương, chiêu này nam nữ đều có thể dùng để công kích sắc lang, hơn nữa một kích tất trúng, hạ địch trong nháy mắt, là chiêu thức mấy vị khách quen của cửa hang chỉ dạy.

Dùng sức đánh thẳng tới!

Trương Kiến Hiền bị đột nhiên trúng ám chiêu mà buông tay đối phương, đau đớn khó chịu làm hắn run rẩy không thôi, cúi người, che bộ vị trọng yếu của mình...

Tô Hiểu Dị đá xong rất hứng khởi, hơn nữa cảm hận Trương Kiến Hiền dám dùng sức mạnh ép buộc mình, vì thế tiến tới một bước, dùng một quyền học được của Lạc Cơ, hướng thẳng ngực Trương Kiến Hiền đâm xuống, ‘bang’ một tiếng, đối phương bị đau ngã ngửa dưới đất.

“Hừ, tôi mỗi ngày đều giúp Đại Đồng ca bê rượu, cánh tay được rèn luyện nổi cơ rồi đấy, anh cho rằng tôi còn là Ngô Hạ A Mông sao?” Tô Hiểu Dị dương dương tự đắc gấp cánh tay, bắp tay quả nhiên nổi lên một con chuột nhỏ.

Tần Đại Đồng cũng đi tới bên cạnh Tô Hiểu Dị, hai tay nắm lấy vai cậu, khen ngợi: “Thân thể Tiểu Dị so với trước đây đã rắn chắc hơn, cũng càng có lực...”

Tô Hiểu Dị lập tức thu tay về, xoay người ôm lấy tình nhân, như chim nhỏ yếu ớt lén vào người anh: “Đại Đồng ca, Kiến Hiền khi dễ em, em rất sợ...”

Khiến Tần Đại Đồng nhớ lại một phút trước, Trương Kiến Hiền chẳng những câu dẫn Tô Hiểu Dị, còn định làm chuyện xấu, lửa giận nổi lên, kéo Tô Hiểu Dị ra phía sau, mình tiến lên cho bạn trai cũ của người yêu một cước... Không, một cước không đủ trút cảm phẫn, tiếp thêm một cước!

“Họ Trương kia, đừng tưởng rằng say rồi thì muốn làm gì thì làm, mày cũng chẳng còn nhỏ gì, nên tự chịu trách nhiệm hành vi của mình đi, hôm nay tao nể mặt Tiểu Dị bỏ qua cho mày, nếu còn đến gây rối nữa, tao không đảm bảo một hai quyền là xong đâu!”

Quảng lại hai câu xong, Tần Đại Đồng quay lại nói với Tô Hiểu Dị: “Về thôi... Em không cần phải lo lắng cho loại người này, hắn không đáng để em rơi nước mắt.”

Hoá ra Đại Đồng ca đã phát giác mình khóc, Tô Hiểu Dị nhin không được nói: “Sẽ không, Đại Đồng ca, em sẽ không khóc vì hắn, sau khi có anh, em mỗi ngày đều cười thật vui vẻ...”

Lại là thế giới hai người, kẻ thứ ba không thể bước vào.

Trương Kiến Hiền bị bỏ lại nhìn bóng lưng hai người rời đi, tĩnh lặng hồi lâu, rốt cục chấp nhận sự thật hắn cùng Tô Hiểu Dị hết cách xoay chuyển.

Bị vứt bỏ chính là loại cảm giác này sao? Bi, khổ, chua xót dần tích tụ, ngạnh ở trước ngực, nhả không ra nuốt không trôi, sau đó như đau thắt lại... Những gì mình gây ra cho Tô Hiểu Dị cũng đau như vậy?

Cho nên hết thảy đều là tự chuốc lấy, đúng hay không? Làm một con thú hoang không phải tốt hơn sao, từ khi thành súng valth, liền quên đi tự do cùng dã tính, trở nên ngoan ngoãn, không thể oán hận, chỉ có thể mỗi ngày chờ được súng hạnh.

Từng bước đã sai, toàn bộ đều sai, còn tưởng rằng súng vật bị đuổi khỏi nhà đầu còn chốn tới, chung quy sẽ quay về bên mình, trăm triệu lần không dự đoán được, Tô Hiểu Dị lại tìm được ngôi nhà ấm áp hơn, không trở lại nữa.

Ngồi dưới đất, Trương Kiến Hiền nhin không được ôm đầu, khóc thất thanh.

Trở lại nhà trọ, Tô Hiểu Dị hướng tình nhân oán hận: “Đại Đồng ca, anh không nên đá người.”

“Anh còn chưa đụng tới hắn đâu?” Tần Đại Đồng nhin không được sắc mặt khó coi.

Oa, Đại Đồng ca ghen tị, thật là cao hứng, Tô Hiểu Dị lập tức ôm lấy đối phương, nói: “Không phải, em chỉ sợ anh làm hắn bị thương, hắn lại tố cáo anh... Sau này muốn giáo huấn hắn, để em là được rồi, dù hắn muốn tố cáo, toà thấy em nhỏ nhỏ gầy gầy, nhất định cân nhắc lại hình phạt, không chừng sẽ phán vô tội ấy chứ!”

Bàn tính thực tình ranh.

Xoa đầu Tô Hiểu Dị, sắc mặt Tần Đại Đồng hòa hoãn lại, nói: “Kỳ thật anh thực cảm kích hắn, nếu hắn không làm những chuyện kia, hiện tại anh làm sao có em bên người?”

Tô Hiểu Dị cười ngọt ngào, nói: “Thiên ý an bài thôi! Đại Đồng ca nhất định là của em.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Hiểu Dị, Tần Đại Đồng động tình, nhin không được đem tiểu tình nhân nửa kéo nửa đẩy vào phòng, lên giường, lại là một trận hôn khó phân.

Tay cũng chui vào quần áo, đánh lén...

Né tránh, mặt Tô Hiểu Dị đỏ hồng: “... Người ta đêm nay cũng không làm hải sản, tại sao lại...”

Một bên cắn cổ, một bên hàm hàm hồ hồ trả lời: “... Bản thân Tiểu Dị chính là thuốc hữu hiệu nhất...”

Tô Hiểu Dị cười khanh khách, chỉ vài cái liền lột sạch quần áo cậu, cậu còn muốn trốn, nhưng vẫn là trốn không thoát dấu hôn lần lượt xuất hiện trên người.

“Không cần tiếp tục cắn... Ngô... Các đồng nghiệp mỗi ngày đều nói ‘ô mai’ trên cổ em... Hảo then thùng... Tất cả mọi người cười nói bạn gái em thật dâm đảng, còn đoán em có thể chịu được bao lâu...”

“Đã làm bọn họ chú ý, cứ để bọn họ đoán, chứng tỏ chúng ta tham món lợi nhỏ...”

“Mới, mới không tốt đâu, Đại Bằng mỗi ngày đều mở cá cược, mỗi sáng đều đoán cổ em sau một đêm có thêm mấy dấu hôn... Đại Đồng ca, Đại Bằng là em họ anh, đánh chết hán cũng không sao cả!” Tiện thể cáo trạng.

“Hảo, anh sẽ cho hán không mở miệng được, miễn cho tất cả mọi người ngáp nghé cổ em nữa...” Chống cự không nổi, lại cắn một ngụm: “... Cổ của em thuộc về anh...”

“Không chỉ cổ nhé, nơi nào cũng có thể cắn...” Yêu tinh lại bắt đầu hại nước hại dân.

Lời mời lớn mật lại ngờ nghệch, Tần Đại Đồng đương nhiên là hào phóng tiến dần từng bước, lấy răng nanh cạ vào cổ cậu, tiếp đó lại đi tới lưỡng khoả nhỏ nhỏ trước ngực kia, dùng kỹ xảo cắn liếm, điểm nhỏ bị mút mà đứng thẳng lên.

“Nơi đó, nơi đó... Không tốt...” Được đối đãi như vậy, cảm giác tê ngứa như sấm đánh vào thân thể, cắn yêu như đang tra tấn cậu, khiến Tô Hiểu Dị không kìm nổi cảm xúc.

Tình nhân hưng phấn, Tần Đại Đồng được cổ vũ càng không ngừng cố gắng, dời hôn môi xuống dưới đem tất cả điểm mẫn cảm trên người tình nhân đều khơi mào, đầu lưỡi đùa nghịch trên toàn thân đối phương, tay cũng không nhàn rỗi, xoa bóp âu yếm lúc nhẹ lúc nặng, Tô Hiểu Dị vì vậy mà tình dục dâng trào, chứng cứ phi thường rõ ràng, nằm trong ngực Tần Đại Đồng.

Ánh mắt ướt đầm, cầu xin: “... Còn muốn... Đại Đồng ca...”

Đêm còn dài, còn rất nhiều thời gian để hai người cắt gọt mài giũa, kéo dài vô tuyệt kỳ.

Sáng ngày thứ hai Tô Hiểu Di đến văn phòng, phát hiện Tần Đại Bằng thật sự không dám tiếp tục thét to các đồng nghiệp đến đặt cược, cược trên người mình lại có bao nhiêu dấu hôn, vì thế hỏi hẩn vì cái gì.

“Đại Đồng ca nói tôi tiếp tục lấy thân thể cậu ‘kiếm ăn’, anh ấy thiên tôi.” Đây là lý do của Tần Đại Đồng.

18. Chương 10

Bên cạnh quán rượu Đại Đồng có một cục cảnh sát, cảnh viên lúc rảnh rỗi đều chạy qua quán Tần Đại Đồng mua rượu, dần dà, trở thành thân thiết.

Hôm nay, sau ba tháng ‘thanh tâm dục quả’ Vệ cảnh quan đã không chịu nổi thống khổ dày vò, tuyên bố thời kỳ cai thuốc chính thức chấm dứt, lại đây ‘thăm lại chốn xưa’, tìm ông chủ trình diện.

Vào cửa liền hô to: “Tần Tần Tần Tần... Tiểu Trình? Sao lại trông không thế này?”

Từ phía sau chạy ra một cậu nhóc khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, diện mạo đáng yêu, giống như chú thỏ con mới ra đời, trên người đeo cái tạp dề, nhìn Vệ cảnh quan, không nhận ra, có chút kinh ngạc.

“Đại Đồng ca cùng Tiểu Trình ra ngoài một lát, lập tức sẽ trở lại, trưởng quan là muốn mua thuốc hay mua rượu?” Cậu nhóc hỏi.

Vệ cảnh quan không nói chuyện, nhiễm bệnh nghề nghiệp, đôi mắt rà xét trên người đối phương, từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, trước sau không bỏ sót chỗ nào, sau đó trầm ngâm.

Bị một vị mặc cảnh phục nhìn chăm chú như vậy, bất luận là ai cũng có chút sợ hãi, cậu nhóc đang muốn hỏi có phải diện mạo mình giống tên tội phạm nào đó hay không? Muốn giải thích nếu có cũng chỉ là trùng hợp, lúc này ông chủ Tần Đại Đồng cùng Tiểu Trình từ ngoài bước vào.

Tiểu Trình vừa thấy Vệ cảnh quan liền quay đầu nói: “Đại Đồng ca, em đã nói mà, A Vệ cai thuốc tuyệt đối không quá ba tháng...”

Vệ cảnh quan mặt trắng xanh, biện giải: “... Ai, mấy cậu không biết, không hút thuốc lá nào sẽ bất động, hiệu quả phá án đều chậm lại, tôi cũng là vì tình hình trị an mà suy nghĩ thôi...”

Tiểu Trình một bên ha ha cười, làm chủ quán luôn ổn trọng cũng không chịu nổi, bưng miệng, nín cười.

Tần Đại Đồng xoay người tiến vào giá thuốc được xếp ngay ngắn, hỏi: “Vẫn là Vạn Bảo Lộ?”

Vệ cảnh quan nói phải, lại thần bí ghét sát Tần Đại Đồng, thăm hỏi: “Tần tang, làm sao cậu dám để học sinh trung học trông tiệm hộ? Nếu người trong đơn vị hiểu lầm bán thuốc bán rượu cho trẻ dưới mười tám tuổi, tôi cũng khó nói chuyện giúp cậu...” Vừa nói vừa hướng cậu nhóc kia hất hàm.

Cậu nhóc cũng nghe được lời Vệ cảnh quan, mắt đỏ lên, nói: “Tôi, tôi không phải...”

Vệ cảnh quan không cho cậu nhóc giải thích, liền bày ra bộ mặt hung ác chuyên dọa tội phạm, hung hăng nói: “Uy, tiểu quý, chưa đủ mười tám tuổi là không thể hút thuốc uống rượu, Tần tang tốt như vậy, nhóc không thể hại cậu ta!”

Miệng cậu nhóc méo mào, lập tức gào khóc, còn chạy đến bên chủ quán cáo trạng: “Oa, Đại Đồng ca, em... Ô ô... Cảnh sát kỳ thị, còn mắng em...”

Tần Đại Đồng hoảng loạn tay chân, vội vỗ vai đối phương an ủi: “Ai ya, A Vệ đã lâu không tới, không biết em... Đừng khóc, anh sẽ giải thích cho hần...”

Dù là kiến thức rộng rãi cảnh quan đại nhân chứng kiến tình cảnh trước mắt, cũng hỗn loạn, lặng lẽ thối lui ra sau Tiểu Trình, hỏi: “Tần tang làm sao vậy? Hay đó là con riêng của hần?”

Tiểu Trình rất cục nạnh không được, ôm bụng lăn lóc dưới đất cười to, thuận tiện, lau dọn sàn nhà một chút, làm Vệ cảnh quan càng thêm buồn bực, không nắm được manh mối.

Chờ Tiểu Trình lăn mệt, thở hổn hển, chống tay xuống sàn đá cẩm thạch nói: “Ha ha, Tiểu Dị... Tiểu Dị còn già hơn em! Cái mặt kia đúng là chuyên gạt người, không ngờ ngay cả cảnh sát cũng bị lừa... Hì hì, ha ha...”

Lại bị ngộ nhận thành học sinh trung học, Tô Hiểu Dị sau khi được Tần Đại Đồng dỗ dành cũng thu lại nước mắt, thực nghiêm túc nói: “Tôi hai mươi sáu tuổi, giấy chứng minh ở trên lầu, không lừa anh... Đại Đồng ca cũng có thể làm chứng giúp tôi.”

Kinh nghi bất định, Vệ cảnh quan lẩm bẩm nói: “... Đây, chẳng lẽ là chính dung? Không đúng, ngũ quan thực tự nhiên, không kéo da... loại kỹ xảo mới sao?”

Tô Hiểu Dị vừa vất vả ổn định cảm xúc lại một lần nữa run lên, miệng run rẩy lại muốn khóc, Tần Đại Đồng sao có thể để yên? Lập tức dẫn toàn bộ ôn nhu an ủi người trong lòng.

“A Vệ không cố ý... Bề ngoài trẻ tuổi so với lão già vẫn tốt hơn, hần vừa mới còn nói anh là cha em đấy.”

Tô Hiểu Dị liền ngưng khóc, mỉm cười: “Hần thật ngốc, Đại Đồng ca làm sao có thể có con lớn như em

chứ? Chẳng lẽ anh lên tiểu học đã có khả năng sinh đẻ?”

Vệ cảnh quan xấu hổ đang muốn giải thích, lúc này Tiểu Trình lại kề tai nói nhỏ, nói xong lời cuối, chấp pháp tiên phong cũng không thể không động dung.

“A, tôi có mắt không thấy thái sơn, thất kính, thì ra là đại tẩu Tần gia tới...” Nghiêm mặt cải chính.

Tô Hiểu Dị ngẩn người, lắc đầu hô to: “Tôi không cần gọi đại tẩu!”

Tần Đại Đồng cũng giật mình, nhanh chóng hỏi: “Sao lại không cần?”

“Đại tẩu tuyệt đối không uy phong, vừa nghe là biết số mạng vất vả. Em muốn làm lão bản nương, có thể quản lão bản, có thể mắng nhân viên, còn có thể lấy tiền... Em muốn làm lão bản nương!”

Tiểu Trình nghe xong xuýt té xỉu.

Tần Đại Đồng bật cười, gật gật đầu: “Hảo, Tiểu Dị chính là lão bản nương cửa hang Đại Đồng, lão bản, nhân viên, thực khách em thích quản sao thì quản, tùy em bóc lột lao động... Tiểu Trình nghe rõ chưa? Sau này Tiểu Dị muốn cậu làm cái gì thì làm ngay, không được dị nghị.”

Có lời vàng tiếng bạc của ông chủ, nhân viên nhỏ nhoi đáng thương làm sao dám nói câu thứ hai? Vặn vẹo áo quần làm xuôi đi nỗi hận, trong lòng mắng to tên dĩ sắc sự nhân, tên gọi là lão bản nương kia.

Điều này làm Tô Hiểu Dị thoải mái, cùng Tần Đại Đồng tình trao ý lại, nhắm trúng Vệ cảnh quan vẫn độc thân dù ghen tị chết vẫn phải mỉm cười.

“Hai người kia mỗi lần đều như vậy, động đất cũng không tách được họ.” Tiểu Trình giải thích: “Đừng để ý đến bọn họ, A Vệ, anh vẫn như cũ, một gói thuốc chứ? Từ từ... Đây, của anh.”

Vệ cảnh quan cầm thuốc trả tiền xong liền chạy lấy người, miệng còn lẩm nhẩm: “...Mình chẳng qua là cai thuốc hai tháng, sao trời đất lại đảo ngược như vậy? Ngay cả nam tử hán như Tần tang cũng bị tiểu yêu tinh thu phục, xem ra quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt...”

Đến buổi tối, ngoài Tần Đại Bằng, mấy người bạn của Tần Đại Đồng đều đến đây, cả Nhược Lâm cùng Phỉ Trí, hai người này vừa thấy Tô Hiểu Dị cùng Tần Đại Đồng, lập tức khoa trương mỗi người túm một người, làm bộ hưng sư vấn tội.

Phỉ Trí ôm chặt Tô Hiểu Dị, vẻ luyến tiếc: “Tại sao Tiểu Dị đáng yêu cư nhiên lại bị Đại Đồng ăn mất, khó trách người ta nói: gần quan được ban lộc...”

Nhược Lâm nhìn tình địch, mắt càng thêm đỏ: “Đại Đồng thì ra là cái loại tam oản công, sớm biết cậu cũng có hứng thú với nam nhân, tôi sẽ không để Tiểu Dị ở nơi này, nhất định dẫn đến kim ốc của tôi...”

Tần Đại Đồng đưa tay chụp tới, cứu tiểu tình nhân của mình về, lạnh lùng trả lời Nhược Lâm: “Tôi đã cho cậu cơ hội, có điều, trời định, Tiểu Dị nhất định thuộc về tôi, ai cũng không cướp được.”

Đều là người quen, Tô Hiểu Dị cũng lớn mật làm nũng: “Đúng rồi, ta cùng Đại Đồng ca là trời sinh một cặp, gặp rồi sẽ không có khả năng tách rời.”

Đại Bằng nhin không được phun ngụm nước trà trong miệng, sau đó hắt đứng lên, nói muốn lau sạch sàn nhà.

“Thuận tiện tìm hộ mấy cái túi, tôi buồn nôn, cũng muốn phun.” Nhược Lâm sắc mặt khó coi nói: “... Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần thấy hữu tình lữ quá mức ân ái mà không coi ai ra gì, căn bệnh miễn cảm của tôi lại phát tác...”

Đáng tiếc a đáng tiếc, bất kể trào phúng chanh chua như thế nào, tới tai phu thê tình thâm hai người, đều hóa thành xuân phong nhạc hỉ, bởi vì tình yêu có thể chinh phục tất cả! Có thể đá văng toàn bộ khó khăn cùng trở ngại.

Phỉ Trí cuối cùng không thể nê hà nhún nhún vai, nói với Vương lão ngũ: “Này cho ta một bài học, nhắm trúng ai liền ăn ngay lập tức, không cần để ý cái thứ phong độ quân tử gì đó, còn có, địch nhân nguy hiểm nhất vĩnh viễn tiềm phục bên người chúng ta...”

Mọi người lòng có ưu tư đều gật đầu, cuối cùng lấy trà thay rượu, cạn ly, chúc mừng trên thế giới lại nhiều thêm một đôi gian, phu, dâm, phụ!

Nửa năm sau một buổi sáng cuối tuần, Tô Hiểu Dị vì tối hôm qua bị đại sắc lang quần lầy, nói ngày hôm nay không cần đi làm, liền chơi đến hơn nửa đêm mới dừng, hôm nay không đến trưa là không thể dậy.

Xuống lầu trước hôn nhẹ Đại Đồng ca chào hỏi, tiếp theo di động vang, quen thuộc, dây số không thể quên được hiện trên màn hình.

Trong lòng có chút loạn, nhấn nút nhận, bản thân cũng nói không nên lời là mùi vị gì, ngẩn người ước chừng ba giây sau mới nghe, ngữ khí đối phương, có chút tang thương, tựa như... cảnh còn người mất.

“Tiểu Dị, gần đây em khỏe chứ?” Bình tĩnh hỏi.

“Ân, tôi rất khỏe, anh sao... Ba bữa có ăn đúng giờ không? Anh không nên uống cà phê thay cơm, như vậy không tốt.”

Đầu bên kia Trương Kiến Hiền cười rộ lên, tình nhân cũ quan tâm, đối với hắn mà nói, dường như đã qua mấy đời.

“... Kiến Hiền?” Phát hiện đối phương trầm mặc quá lâu, Tô Hiểu Dị nhìn không được lo lắng.

Khe khẽ thở dài, cẩn thận không làm cho đối phương nghe thấy, Trương Kiến Hiền một lần nữa sửa sang lại tâm tình của mình, mở miệng: “Tiểu Dị, anh nhận công tác, phải ra nước ngoài ba năm... Chúng ta đến phi trường, trước khi lên máy bay, muốn nói với em lời tái kiến.”

Tô Hiểu Dị cũng trầm mặc, một hồi lâu mới nói: “... Ba năm sau trở về? Một mình ở nước ngoài phải thích ứng, nhất định rất vất vả...”

“Anh nghĩ, trước mắt ra đi cũng tốt... Mọi chuyện đều là anh tự chuốc lấy, em đừng để ý nữa, ngược lại là anh... Thiếu em một lời xin lỗi.”

“Đều đã qua, Kiến Hiền, anh không cần xin lỗi.” Tô Hiểu Dị khẽ nói: “Anh... Cuộc sống hiện tại thế nào, là như ý, hay trắc trở...”

Trương Kiến Hiền lúc này lặng im càng lâu, lâu đến nỗi Tô Hiểu Dị cho là hắn đã cúp máy, mới nghe được hắn cúi đầu hỏi: “... Không còn là tình nhân, em có nguyện ý làm bạn anh?”

Tô Hiểu Dị khước mắt lại hồng, nhìn không được mỉm cười: “Đương nhiên, bạn của tôi.”

“Cám ơn em, Tiểu Dị.” Nói xong, Trương Kiến Hiền liền lên phi cơ.

Tần Đại Đồng chẳng biết lúc nào đã đứng bên cạnh Tô Hiểu Dị, chờ cậu cất điện thoại vào túi, mới hỏi: “Là người kia?”

Gật đầu, Tô Hiểu Dị nói: “Kiến Hiền được phái đi nước ngoài, gọi em để nói lời tạm biệt... Em để ý, hắn giống như có rất nhiều tâm sự.”

“Mình làm mình chịu, có chuyện gì, nghĩ biện pháp phải là chính hắn, không phải em... Xem, mỗi lần tên kia xuất hiện, mắt em nhất định hồng... Đừng như vậy, anh sẽ khó chịu.”

Tô Hiểu Dị le lưỡi, cười khe khẽ hỏi: “Thành thật mà nói, anh không phải vì thấy em nhận điện của Kiến Hiền mà ghen chứ? Anh sợ em cùng tình nhân cũ nối lại tình xưa sao?”

Tần Đại Đồng mặt đỏ tai hồng, không nói lời nào.

“Ngốc, em bây giờ chỉ chuyên tâm yêu Đại Đồng ca, trừ phi anh thay lòng đổi dạ... Mà, dù anh thật sự thay

lòng đổi dạ, em cũng sẽ trăm phương ngàn kế cướp anh về, em cảm thấy, mặt đối với chuyện không trốn tránh, mới là giải pháp tốt nhất.”

“Suy nghĩ của em thật giống anh, khó trách chúng ta ăn khớp với nhau.” Tần Đại Đồng nói.

Lão yêu Tiểu Trình trốn một bên nghe lén hai người liếc mắt đưa tình lúc này lén rút ra kết luận: “Một người tên là Đại Đồng, một người tên là Tiểu Dị, không gắn kết cùng một chỗ mới là lạ... Cái này kêu là: vật họp theo loài...”

Ay, bị Tô Hiểu Dị nghe được.

“Tiểu Trình thôi, tôi cùng Đại Đồng ca là giai ngẫu thiên thành, cậu đừng loạn hạ chú giải... Rảnh rỗi quá phải không? Vừa hay, hết gạo rồi, sang siêu thị đổi diện khiêng bao mười kilogram về đây, lẹ lên, giá gạo lập tức sẽ tăng...”

Tâm không cam lòng không nguyện, Tiểu Trình thăm mắng, lão bản nương ý thế hiếp người, khi dễ nhân viên ngây thơ thiện lương như hắn, sớm muộn gì cũng bị trời phạt!

Cứ như vậy, cãi nhau ngọt ngọt ngào ngào, quán Đại Đồng hôm nay lại bắt đầu một ngày bận rộn.

—— TOÀN THƯ HOÀN ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-tinh-vi-huan-trung>